ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!!!

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 98
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Μην Ταπεινώνεσαι, Μην Ψηφίζεις

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Σύντροφοι και συντρόφισσες, φίλες και φίλοι,

Επειδή τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν σε διάφορες περιοχές από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση αρκετών από εσάς, από τώρα και στο εξής ενεργοποιούμε τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθενας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει, μέσω email (diadromi@revolution.gr) ή ταχυδρομικά (Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ).

Και στις δύο περιπτώσεις είναι απαραίτητη η επισύναψη (αναγραφή των στοιχείων και του αριθμού παραστατικού στο email) της απόδειξης καταβολής του ποσού στο λογαριασμό της ΕΤΕ, (που υπάρχει σε άλλη στήλη), καθώς και τα ακριβή στοιχεία: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

Ο... ξεπουλησματίας εν δράσει!

«Σε ευχαριστώ πολύ, Μπομπ, για τα καλά σου λόγια, ότι έμαθες περισσότερα από μένα, παρά από το Μαντείο των Δελφών. Υπήρξαν φορές που ένιωσα και εγώ ότι θα ήταν χρήσιμος ένας χρησμός από το Μαντείο των Δελφών, τους τελευταίους μήνες».

(Γ. Α. Παπανδρέου, Ομιλία στο Foreign Policy Association, 23 Σεπτέμβρη 2010)

Και μετά τη χρησμολογία, συνεχίζει ακάθεκτος: «Η πρόσφατη εμπειρία μας(!!!) δεν αποτέλεσε απλώς και μόνο μια δοκιμασία για τον Ελληνικό λαό. Έθεσε σε δοκιμασία την ευρωπαϊκή αλλά, πιστεύω, και την παγκόσμια διακυβέρνηση».

Αυτός είναι ο Yorgos! As always, the big picture! (Όπως πάντα, το γενικό πρώτα από το μερικό!) Και όμως, κατά τον Γιωργάκη, η κρίση αυτή ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να μας συμβεί. Το λέει άλλωστε και ο Steven Hill του New America Foundation: «η κρίση που προκάλεσε το κρατικό χρέος της Ελλάδας δεν αποκλείεται να αποδειχθεί ότι υπήρξε ένα από τα καλύτερα πράγματα που συνέβησαν ποτέ στη Ευρωπαϊκή Ένωση».

Εδώ επιβάλεται μια παύση για να μπορέσει ο αναγνώστης να συνέλθει από το σοκ. Οι ακροατές, η αφρόκρεμα της παγκόσμιας οικονομίας, είχαν αρχίσει να σιγοψιθυρίζουν και να κοιτάζονται.

Κάποιος θα του έκανε νόημα ή θα πρόσεξε ο Παπανδρέου, επιτέλους, τα απορημένα βλέμματα και τις βλοσυρές γκριμάτσες των τραπεζιτών, ποιός ξέρει; Δεν εξηγείται αλλιώς η αναπάντεχη στροφή με τόνο σχεδόν απολογητικό: «Ίσως να θεωρήσετε ότι αυτό έρχεται σε αντίθεση με την πραγματικότητα, ιδίως τώρα που πολλοί συμπολίτες μας στην Ελλάδα υφίστανται τις συνέπειες των αυστηρών μέτρων λιτότητας». Και πριν πάρει ανάσα συνεχίζει: « Η κρίση αποκαλύπτει τις κρυμμένες δυνατότητες. Λειτουργεί ως καταλύτης, ώστε να πραγματοποιηθούν ριζικές αλλαγές, να επανεξεταστούν κυβερνητικές πρακτικές και ν' αλλάξουν κακές συνήθειες».

Οι καλεσμένοι, όμως, δεν πλήρωσαν 1.000 δολάρια για να ακούσουν ένα ακόμα αφήγημα του Γιωργάκη (και 400 δολάρια για να του υποβάλλουν ερώτηση). Στο ψητό λοιπόν. Ποιές είναι αυτές οι «κρυμμένες δυνατότητες» που αποκαλύπτει η «κρίση»; Ο Γιωργάκης, με το ταμπεραμέντο έμπειρου showman, για το καλό της παράστασης, δεν βιάζεται καθόλου.

– «Μεταρρυθμίσαμε το συνταξιοδοτικό...».

– «Και τι άλλο;», ρώτησε το ανυπόμονο σιωπηλό ακροατήριο με το βλέμμα.

– «Φορολογούμε και περαιώνουμε...».

– «Και τι άλλο;».

– «Ανοίξαμε τις αγορές...».

– «Αυτό μόνο;».

– «Και...»

– «Και....;;;»;;;; (Οι καρδιές πάνε να σπάσουν από την αγωνία)

– «Και... (μικρή παύση)... θα πουλήσουμε όλη την κρατική περιουσία!!»

Είναι περιττό να περιγράψουμε τη χαρά και τη συγκίνηση πίσω από τις σφιγμένες γραβάτες, τα ατσαλάκωτα κουστούμια και τα βαρύτιμα Rolex. Κανείς δεν παρακολουθούσε πια τη συνέχεια της ομιλίας του Γιωργάκη. Όλοι έκαναν νοερούς λογαριασμούς και σχέδια.

Για την ιστορία, το υπόλοιπο της ομιλίας του γιωργάκη ήταν μια τετριμμένη έκθεση ιδεών για την κλιματική αλλαγή, τις κοινωνικές ανισότητες, τους μετανάστες, ανάξια σχολιασμού.

Μας θυμίζει, όμως, το ακόλουθο γεγονός, που θα μπορούσε να συμβεί σε οποιονδήποτε ευαίσθητο για παγκόσμια ζητήματα που απευθύνεται όμως σε λάθος ακροατήριο. Σε μια συναυλία των U2 στην Ιρλανδία, ο παγκοσμίου φήμης Ιρλανδός Νταλάρας, ο φιλάνθρωπος Μπόνο, χτυπούσε ρυθμικά τα χέρια του φωνάζοντας: «Κάθε φορά που χτυπώ τα χέρια μου, πεθαίνει και ένα παιδί στον Τρίτο Κόσμο» για να εισπράξει αποστομωτική απάντηση από έναν (μεθυσμένο) Ιρλανδό: «Σταμάτα, τότε, να τα χτυπάς, ρε μαλάκα!».

Δεν μπορούν, όμως, σε αυτήν τη χώρα να είναι όλοι Παπανδρέου. Άλλωστε, πόσο μονότονο και σιωπηλό θα ήταν το δάσος αν κελαηδούσαν μόνο τα πιο καλλίφωνα πουλάκια!

Το νέο πολυάριθμο κυβερνητικό σχήμα ήρθε να αποκαταστήσει αδικημένους, να δικαιώσει τους «αντάρτες», να βολευτούν όσοι περισσότεροι γίνεται, και φυσικά να τιμωρηθεί η Μπατζελή «για απείθεια κατά της πράσινης ανάπτυξης». Εννοούμε, βέβαια, την κυβερνητική απάτη κατά των αγροτών για φωτοβολταϊκά στα... χωράφια. Πονηροί όσοι τσίμπησαν, αλλά ουδείς πονηρότερος του κράτους. Τώρα, οι παρά λίγο ...επενδυτές ενέργειας κλαίνε στα καφενεία τα χρήματα που έδωσαν για αεριτζίδικες μελέτες και παράβολα.

Το σημαντικότερο, όμως, στον «ανασχηματισμό» είναι η πρωτοφανής κίνηση του Γιωργάκη να απαλλαγεί από τις ...πρωθυπουργικές εξουσίες που τις φόρτωσε, χωρίς δεύτερη σκέψη, στον πρώτο τυχόντα, τον Ραγκούση, (έναν πολύ καλό γνώστη

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Συντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι

Δεν είναι λίγες οι φορές που οι λεγόμενες κεντρικές επιλογές όσων διαχειρίζονται τις κρατικές υποθέσεις φαίνονται με μια πρώτη ματιά λανθασμένες, πρόχειρες και χωρίς προοπτική. Άλλοτε επειδή δημιουργείται η εντύπωση ότι οι εξουσιαστές δεν έχουν λάβει υπ' όψη τους τις κοινωνικές αντιδράσεις, με αποτέλεσμα να «αναγκάζονται» να «υποχωρήσουν» διαπραγματευόμενοι με τις ομάδες πίεσης, που δραστηριοποιούνται κατά

δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθενας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει, μέσω email (diadromi@revolution.gr) ή ταχυδρομικά (Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ).

Και στις δύο περιπτώσεις είναι απαραίτητη η επισύναψη (αναγραφή των στοιχείων και του αριθμού παραστατικού στο email) της απόδειξης καταβολής του ποσού στο λογαριασμό της ΕΤΕ, (που υπάρχει σε άλλη στήλη), καθώς και τα ακριβή στοιχεία: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

Μπορείτε ακόμη να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:
Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022,
ΑΘΗΝΑ
Απαραίτητα είναι, και πάλι, τα ακριβή στοιχεία καθώς και ένα τηλέφωνο.

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 9ος
ΦΥΛΛΟ 98

να, παρά από το Μαντείο των Δελφών. Υπήρξαν φορές που ένιωσα και εγώ ότι θα ήταν χρήσιμος ένας χρησμός από το Μαντείο των Δελφών, τους τελευταίους μήνες».

(Γ. Α. Παπανδρέου, Ομιλία στο Foreign Policy Association, 23 Σεπτέμβρη 2010)

Και μετά τη χρησμολογία, συνεχίζει ακάθεκτος: «Η πρόσφατη εμπειρία μας(!!!) δεν αποτέλεσε απλώς και μόνο μια δοκιμασία για τον Ελληνικό λαό. Έθεσε σε δοκιμασία την ευρωπαϊκή αλλά, πιστεύω, και την παγκόσμια διακυβέρνηση».

Αυτός είναι ο Yorgos! As always, the big picture! (Οπως πάντα, το γενικό πρώτα από το μερικό!) Και όμως, κατά τον Γιωργάκη, η κρίση αυτή ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να μας συμβεί. Το λέει άλλωστε και ο Steven Hill του New America Foundation: «η κρίση που προκάλεσε το κρατικό χρέος της Ελλάδας δεν αποκλείεται να αποδειχθεί ότι υπήρξε ένα από τα καλύτερα πράγματα που συνέβησαν ποτέ στη Ευρωπαϊκή Ένωση».

Εδώ επιβάλεται μια παύση για να μπορέπτει τις κρυμμένες δυνατότητες. Λειτουργεί ως καταλύτης, ώστε να πραγματοποιηθούν ριζικές αλλαγές, να επανεξεταστούν κυβερνητικές πρακτικές και ν' αλλάξουν κακές συνήθειες».

Οι καλεσμένοι, όμως, δεν πλήρωσαν 1.000 δολάρια για να ακούσουν ένα ακόμα αφήγημα του Γιωργάκη (και 400 δολάρια για να του υποβάλλουν ερώτηση). Στο ψητό λοιπόν. Ποιές είναι αυτές οι «κρυμμένες δυνατότητες» που αποκαλύπτει η «κρίση»; Ο Γιωργάκης, με το ταμπεραμέντο έμπειρου showman, για το καλό της παράστασης, δεν βιάζεται καθόλου.

– «Μεταρρυθμίσαμε το συνταξιοδοτικό...».

– «Και τι άλλο;», ρώτησε το ανυπόμονο σιωπηλό ακροατήριο με το βλέμμα.

– «Φορολογούμε και περαιώνουμε...».

– «Και τι άλλο;».

– «Ανοίξαμε τις αγορές...».

– «Αυτό μόνο;».

– «Και...»

– «Και....;;;»;;;; (Οι καρδιές πάνε να σπάσουν από την αγωνία)

νος, που θα μπορούσε να συμβεί σε οποιονδήποτε ευαίσθητο για παγκόσμια ζητήματα που απευθύνεται όμως σε λάθος ακροατήριο. Σε μια συναυλία των U2 στην Ιρλανδία, ο παγκοσμίου φήμης Ιρλανδός Νταλάρας, ο φιλάνθρωπος Μπόνο, χτυπούσε ρυθμικά τα χέρια του φωνάζοντας: «Κάθε φορά που χτυπώ τα χέρια μου, πεθαίνει και ένα παιδί στον Τρίτο Κόσμο» για να εισπράξει αποστομωτική απάντηση από έναν (μεθυσμένο) Ιρλανδό: «Σταμάτα, τότε, να τα χτυπάς, ρε μαλάκα!».

Δεν μπορούν, όμως, σε αυτήν τη χώρα να είναι όλοι Παπανδρέου. Άλλωστε, πόσο μονότονο και σιωπηλό θα ήταν το δάσος αν κελαηδούσαν μόνο τα πιο καλλίφωνα πουλάκια!

Το νέο πολυάριθμο κυβερνητικό σχήμα ήρθε να αποκαταστήσει αδικημένους, να δικαιώσει τους «αντάρτες», να βολευτούν όσοι περισσότεροι γίνεται, και φυσικά να τιμωρηθεί η Μπατζελή «για απείθεια κατά της πράσινης ανάπτυξης». Εννοούμε, βέβαια, την κυβερνητική απάτη κατά των αγροτών για φωτοβολταϊκά στα... χωράφια. Πονηροί όσοι τσίμπησαν, αλλά ουδείς πονηρότερος του κράτους. Τώρα, οι παρά λίγο ...επενδυτές ενέργειας κλαίνε στα καφενεία τα χρήματα που έδωσαν για αεριτζίδικες μελέτες και παράβολα.

Το σημαντικότερο, όμως, στον «ανασχηματισμό» είναι η πρωτοφανής κίνηση του Γιωργάκη να απαλλαγεί απο τις ...πρωθυπουργικές εξουσίες που τις φόρτωσε, χωρίς δεύτερη σκέψη, στον πρώτο τυχόντα, τον Ραγκούση, (έναν πολύ καλό γνώστη της ελληνικής πραγματικότητας, θα μπορούσαμε να πούμε σαρκαστικά), κάνοντας πράξη το νεοπασοκικό σύνθημα: «Οι αντιεξουσιαστές στην εξουσία». Σαν άλλος Οτάνις, «ούτε να άρχει θέλει, ούτε να άρχεται». Απερίσπαστος πλέον μπορεί να ασκεί το χόμπι του, τα ταξίδια και την συλλογή συμβούλων.

Και ο Γιώργος Παπακωνσταντίνου προσπαθεί να κελαηδήσει, αλλά έχει την ψυχολογία του «loser» ή καλύτερα του δαρμένου σκύλου και δεν θα μπορέσει ποτέ να σταθεί μόνος του στην σκηνή, γι' αυτό συνοδεύεται σε κάθε του κίνηση από κάποιον εκπρόσωπο της Τρόικας. Τώρα, μάλιστα, που αποκαλύπτεται ότι η θεραπεία-σοκ ήταν η ...λάθος, κανείς οικονομικός παράγοντας δεν έχει λόγο να είναι ευτυχής.

Άλλα η εκλογική τούρλα έχει ήδη αρχίσει να επισκιάζει δείκτες, ελλείμματα, δάνεια και μνημόνια. Οι υπερεξουσίες των νέων δημάρχων και περιφερειαρχών προ-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Συντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι

Δεν είναι λίγες οι φορές που οι λεγόμενες κεντρικές επιλογές όσων διαχειρίζονται τις κρατικές υποθέσεις φαίνονται με μια πρώτη ματιά λανθασμένες, πρόχειρες και χωρίς προοπτική. Άλλοτε επειδή δημιουργείται η εντύπωση ότι οι εξουσιαστές δεν έχουν λάβει υπ' όψη τους τις κοινωνικές αντιδράσεις, με αποτέλεσμα να «αναγκάζονται» να «υποχωρήσουν» διαπραγματευόμενοι με τις ομάδες πίεσης, που δραστηριοποιούνται κατά περίπτωση ενάντια στα «κατάφωρα αντιδραστικά» νέα μέτρα.

Άλλοτε, πάλι, επειδή παρουσιάζονται «ηττημένοι» και «υποχρεωμένοι» να αναστείλουν τους σχεδιασμούς τους, αφού υστέρησαν μόνο και μόνο στον επικοινωνιακό τομέα.

Οι «άστοχες» επιλογές φαντάζουν ακόμα μεγαλύτερες, όταν αφορούν πολιτικά πρόσωπα, που επιλέγονται να στελεχώσουν τον κρατικό μηχανισμό και ακόμα περισσότερο εκείνους, οι οποίοι προορίζονται να αποτελέσουν τους μελλοντικούς ηγέτες. Η σύγχυση επιτείνεται ακόμα περισσότερο σε περιπτώσεις, όπως αυτές που γνωρίσαμε τα τελευταία χρόνια στον ελλαδικό χώρο, όπου η διαδοχή στην ηγεσία των κομμάτων εμφανίζεται να μεταφέρεται από τα χέρια μιας κλειστής κομματικής κάστας στην εκλογική ευχέρεια μιας ευρύτερης κομματικής βάσης.

Οι περιπτώσεις τόσο του Παπανδρέου, όσο και του Σαμαρά είναι παραπάνω από χαρακτηριστικές. Η εκλογή Παπανδρέου προβλήθηκε πρόσκαιρα ως «άστοχη» και αφού λοιδορήθηκε άνευ προηγουμένου από τα ΜΜΕ, μεταβλήθηκε σε εμπνευσμένη λόγω της διεθνούς «ακτινοβολίας» του. Το ίδιο συμβαίνει και με τον Σαμαρά, που εμφανίζεται ως περίγελος για τους ισχυρισμούς του περί μηδενισμού του ελλείμματος, αλλά παρ' όλα αυτά η εκλογή του είναι δύσκολο να κρυφθεί ότι δεν είναι παρελκόμενη εκείνης του Παπανδρέου. Η εκλογή του ενός έφερε και την εκλογή του άλλου, παρ' ότι εκείνη την «στιγμή» η προοπτική αυτή δεν ήταν διόλου ορατή.

Αποδεικνύεται, λοιπόν, ότι φαινομενικά «άστοχες» επιλογές προκρίνονται, ύστερα από σχεδιασμούς, που στοχεύουν στην εξασφάλιση αποτελεσμάτων σε βάθος χρόνου. Πόσες και πόσες φορές δεν έχουν εξ ίσου αποδειχθεί καλά μελετημένες και μεθοδευμένες αναδιπλώσεις και «υποχωρήσεις» σε καίρια ζητήματα ώστε στον κατάλληλο χρόνο να υλοποιηθούν οι όποιοι σχεδιασμοί και μάλιστα χωρίς εκπτώσεις; Τότε οι «άστοχες» επιλογές α-

λογαριασμό της ΕΤΕ, (που υπάρχει σε άλλη στήλη), καθώς και τα ακριβή στοιχεία: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

Μπορείτε ακόμη να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:
Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ
Απαραίτητα είναι, και πάλι, τα ακριβή στοιχεία καθώς και ένα τηλέφωνο.

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 9ος
ΦΥΛΛΟ 98
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 10682
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης
(Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

ξε ένα από τα καλύτερα πράγματα που συνέβησαν ποτέ στη Ευρωπαϊκή Ένωση».

Εδώ επιβάλεται μια παύση για να μπορέ-

– «Και...»

– «Και....;;;»;;;; (Οι καρδιές πάνε να σπάσουν από την αγωνία)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Συντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι

Δεν είναι λίγες οι φορές που οι λεγόμενες κεντρικές επιλογές όσων διαχειρίζονται τις κρατικές υποθέσεις φαίνονται με μια πρώτη ματιά λανθασμένες, πρόχειρες και χωρίς προοπτική. Άλλοτε επειδή δημιουργείται η εντύπωση ότι οι εξουσιαστές δεν έχουν λάβει υπ' όψη τους τις κοινωνικές αντιδράσεις, με αποτέλεσμα να «αναγκάζονται» να «υποχωρήσουν» διαπραγματευόμενοι με τις ομάδες πίεσης, που δραστηριοποιούνται κατά περίπτωση ενάντια στα «κατάφωρα αντιδραστικά» νέα μέτρα.

Άλλοτε, πάλι, επειδή παρουσιάζονται «ηττημένοι» και «υποχρεωμένοι» να αναστείλουν τους σχεδιασμούς τους, αφού υστέρησαν μόνο και μόνο στον επικοινωνιακό τομέα.

Οι «άστοχες» επιλογές φαντάζουν ακόμα μεγαλύτερες, όταν αφορούν πολιτικά πρόσωπα, που επιλέγονται να στελεχώσουν τον κρατικό μηχανισμό και ακόμα περισσότερο εκείνους, οι οποίοι προορίζονται να αποτελέσουν τους μελλοντικούς ηγέτες. Η σύγχυση επιτείνεται ακόμα περισσότερο σε περιπτώσεις, όπως αυτές που γνωρίσαμε τα τελευταία χρόνια στον ελλαδικό χώρο, όπου η διαδοχή στην ηγεσία των κομμάτων εμφανίζεται να μεταφέρεται από τα χέρια μιας κλειστής κομματικής κάστας στην εκλογική ευχέρεια μιας ευρύτερης κομματικής βάσης.

Οι περιπτώσεις τόσο του Παπανδρέου, όσο και του Σαμαρά είναι παραπάνω από χαρακτηριστικές. Η εκλογή Παπανδρέου προβλήθηκε πρόσκαιρα ως «άστοχη» και αφού λοιδορήθηκε άνευ προηγουμένου από τα ΜΜΕ, μεταβλήθηκε σε εμπνευσμένη λόγω της διεθνούς «ακτινοβολίας» του. Το ίδιο συμβαίνει και με τον Σαμαρά, που εμφανίζεται ως περίγελος για τους ισχυρισμούς του περί μηδενισμού του ελλείμματος, αλλά παρ' όλα αυτά η εκλογή του είναι δύσκολο να κρυφθεί ότι δεν είναι παρελκόμενη εκείνης του Παπανδρέου. Η εκλογή του ενός έφερε και την εκλογή του άλλου, παρ' ότι εκείνη την «στιγμή» η προοπτική αυτή δεν ήταν διόλου ορατή.

Αποδεικνύεται, λοιπόν, ότι φαινομενικά «άστοχες» επιλογές προκρίνονται, ύστερα από σχεδιασμούς, που στοχεύουν στην εξασφάλιση αποτελεσμάτων σε βάθος χρόνου. Πόσες και πόσες φορές δεν έχουν εξ ίσου αποδειχθεί καλά μελετημένες και μεθοδευμένες αναδιπλώσεις και «υποχωρήσεις» σε καίρια ζητήματα ώστε στον κατάλληλο χρόνο να υλοποιηθούν οι όποιοι σχεδιασμοί και μάλιστα χωρίς εκπτώσεις; Τότε οι «άστοχες» επιλογές αποδεικνύονται φρούτο που ωρίμασε και ελάχιστοι είναι εκείνοι που θυμούνται την «άγουρη» περίοδο που προηγήθηκε.

Οδηγός σ' αυτές τις περιπτώσεις παραμένει τόσο η εξασφάλιση ισορροπιών σε πολιτικό επίπεδο όσο και οι ανάγκες της κοινωνικής χειραγώγησης, ιδιαίτερα σε περιόδους που οι «βεβαιότητες» σαρώνονται και η εκπροσώπηση των κυβερνώμενων γίνεται πολύπλοκη και ρευστή υπόθεση. Τα μεγάλα «άλματα» και οι βαρύγδουπες «αλλαγές», επίσης, αποδεικνύονται μέρος μιας μακρόχρονης διαδικασίας, στην οποία εντάσσεται και η διαδοχή προσώπων που έρχονται να υπηρετήσουν τους συνολικότερους κυριαρχικούς στόχους.

Η «κρίση», λοιπόν, όπως αποδεικνύεται ολοένα και περισσότερο, «ξέσπασε» σε ελεγχόμενο χρόνο και σε ελεγχόμενες πολιτικές συνθήκες.

Αν το σχέδιο που ακολουθούν, με τις όποιες αναδιπλώσεις ή «υποχωρήσεις», θα τους βγει ή όχι είναι κάτι που θα κριθεί από τις εκφράσεις του κοινωνικού ανταγωνισμού, αλλά και από τις εκφράσεις της αναρχικής απελευθερωτικής προοπτικής, που θα αναμετρηθούν με τις «βεβαιότητες», αλλά και θα φέρουν στο προσκήνιο τους εφιάλτες της εξουσίας.

Οκτώβριος 2010

της πράσινης ανάπτυξης». Εννοούμε, βέβαια, την κυβερνητική απάτη κατά των αγροτών για φωτοβολταϊκά στα... χωράφια. Πονηροί όσοι τσίμπησαν, αλλά ουδείς πονηρότερος του κράτους. Τώρα, οι παρά λίγο ...επενδυτές ενέργειας κλαίνε στα καφενεία τα χρήματα που έδωσαν για αεριτζίδικες μελέτες και παράβολα.

Το σημαντικότερο, όμως, στον «ανασχηματισμό» είναι η πρωτοφανής κίνηση του Γιωργάκη να απαλλαγεί απο τις ...πρωθυπουργικές εξουσίες που τις φόρτωσε, χωρίς δεύτερη σκέψη, στον πρώτο τυχόντα, τον Ραγκούση, (έναν πολύ καλό γνώστη της ελληνικής πραγματικότητας, θα μπορούσαμε να πούμε σαρκαστικά), κάνοντας πράξη το νεοπασοκικό σύνθημα: «Οι αντιεξουσιαστές στην εξουσία». Σαν άλλος Οτάνις, «ούτε να άρχει θέλει, ούτε να άρχεται». Απερίσπαστος πλέον μπορεί να ασκεί το χόμπι του, τα ταξίδια και την συλλογή συμβούλων.

Και ο Γιώργος Παπακωνσταντίνου προσπαθεί να κελαηδήσει, αλλά έχει την ψυχολογία του «loser» ή καλύτερα του δαρμένου σκύλου και δεν θα μπορέσει ποτέ να σταθεί μόνος του στην σκηνή, γι' αυτό συνοδεύεται σε κάθε του κίνηση από κάποιον εκπρόσωπο της Τρόικας. Τώρα, μάλιστα, που αποκαλύπτεται ότι η θεραπεία-σοκ ήταν η ...λάθος, κανείς οικονομικός παράγοντας δεν έχει λόγο να είναι ευτυχής.

Άλλα η εκλογική τούρλα έχει ήδη αρχίσει να επισκιάζει δείκτες, ελλείμματα, δάνεια και μνημόνια. Οι υπερεξουσίες των νέων δημάρχων και περιφερειαρχών προκαλούν φρενίτιδα ενθουσιασμού στα εξουσιαστικά μπλοκ που σπεύδουν να κατοχυρώσουν τα λάφυρα της νέας μεγάλης λεηλασίας. Από κοντά και η αριστερή κουρελαρία, μαλλιοτραβηγμένη και δαρμένη, τρέχει και ποδοπατιέται, πέφτει, κυλιέται και βρίζεται για τα ψίχουλα που θα πέσουν από το μεγάλο φαγοπότι.

Εξ άλλου τα «επώδυνα μέτρα» μπορούν να περιμένουν για δύο μήνες. Ας βάλει για λίγο τα καλά της η εξουσία! Βίος ανεόρταστος, μακρά οδός απανδόχευτος!

Λεόν

ΕΑΝ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ Ή ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

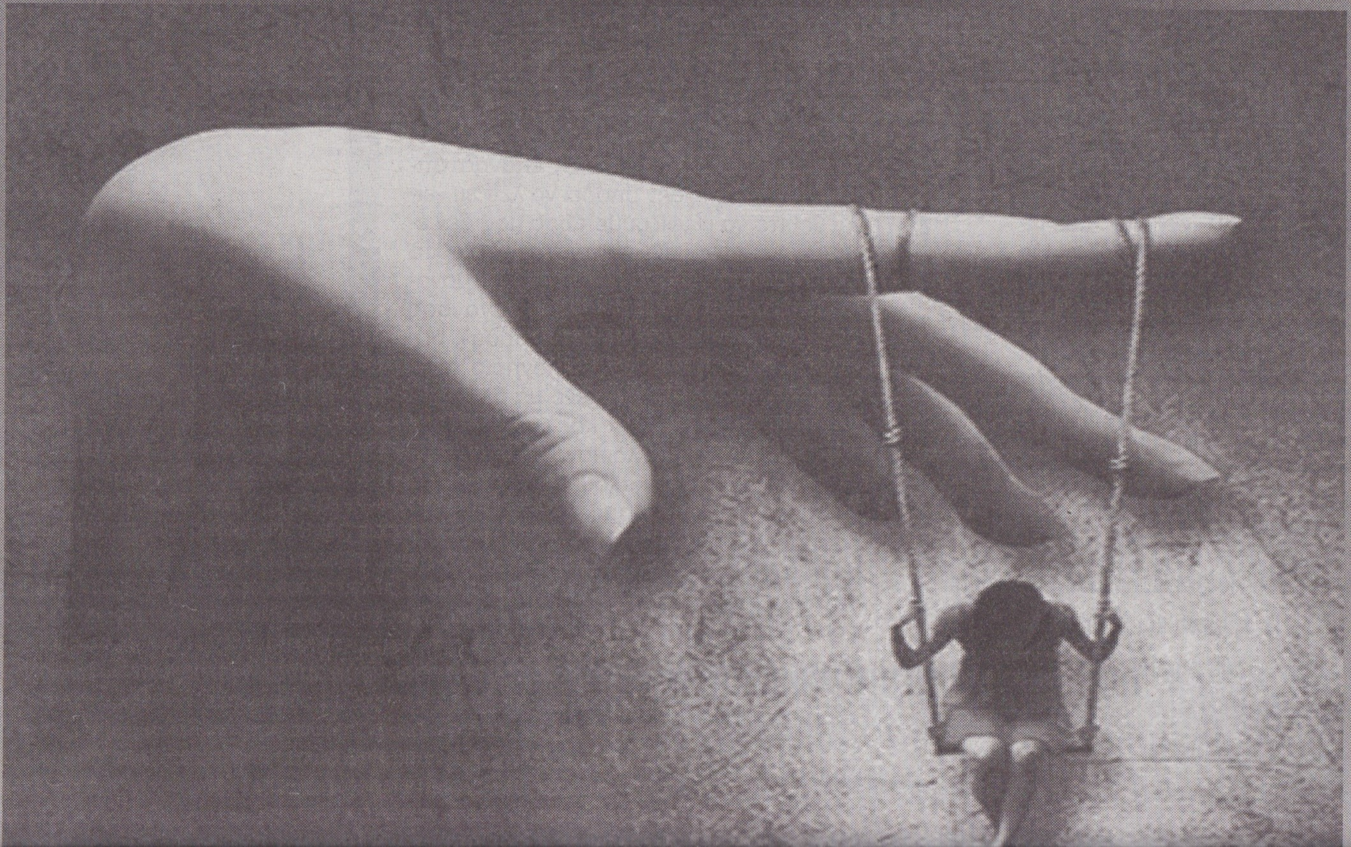
ΕΚΛΟΓΕΣ:
ΟΙ ΠΡΩΗΝ ΟΝΕΙΡΟΠΑΓΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΗΣ

Έχουμε, ή μάλλον από εδώ και πέρα πρέπει να λέμε ότι είχαμε συνηθίσει, στον ελλαδικό χώρο να ακούμε από τους ηγέτες των κομμάτων, που αναλαμβάνουν την διαχείριση των κρατικών υποθέσεων, ότι πλέον διαθέτουν την «λαϊκή εντολή» να εφαρμόσουν τα κομματικά τους προγράμματα και να τα μετατρέψουν σε κυβερνητικό έργο. Μ' άλλα λόγια τονίζουν ότι εκλέχθηκαν από «υπεύθυνους» πολίτες, λόγω του συγκεκριμένου πολιτικού προγράμματος που συνέταξαν και δημοσιοποίησαν. Σ' αυτές τις περιπτώσεις η κομματική κυβέρνηση προτάσσεται ως φορέας εξουσίας, ενώ οι ψηφοφόροι-εντολείς εμφανίζονται ταυτισμένοι σε μεγάλο βαθμό με το κόμμα.

Επίσης συνηθισμένη ήταν η ρήση που επέλεγε ο εκάστοτε πρωθυπουργός, όταν αναφερόταν στην πολιτική «δέσμευση», που τον «βάραινε» πλέον λόγω της κυβερνητικής εντολής, που είχε πάρει από τον «λαό».

Με αυτό το μοντέλο της «λαϊκής εντολής» πορεύτηκαν οι κομματικοί μηχανισμοί για δεκαετίες, ιδιαίτερα όμως το Πασοκ, που προσπάθησε να αποδείξει την διατήρηση των κινηματικών του καταβολών στα πρώτα κρίσιμα χρόνια της διακυβέρνησής του, κομίζοντας λογής-λογής «αποδείξεις» της «λαϊκής κυριαρχίας». Δεν θα επεκταθούμε άλλο, ούτε θα αναλύσουμε τις κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες της δεκαετίας του '80, κατά την οποία μεσουρανούσε το συγκεκριμένο μοντέλο. Ας κρατήσουμε, όμως, το γεγονός ότι το μοντέλο αυτό πρόσκαιρα και μόνο εξασφάλισε μια συνθήκη κοινωνικής ειρήνης, αφού στην συνέχεια και από τα μέσα της δεκαετίας του '80, είναι δεδομένη η ένταση του κοινωνικού ανταγωνισμού, και η έντονη παρουσία και συμβολή των αναρχικών απόψεων και πρακτικών στους κοινωνικούς αγώνες.

Θα περάσουμε, λοιπόν, γρήγορα στο μοντέλο της «διαχείρισης» με το οποίο πορεύθηκαν οι διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, γνωστοί ως εκσυγχρονιστές στα μέσα της δεκαετίας του '90. Το μο-

ΕΚΛΟΓΕΣ:

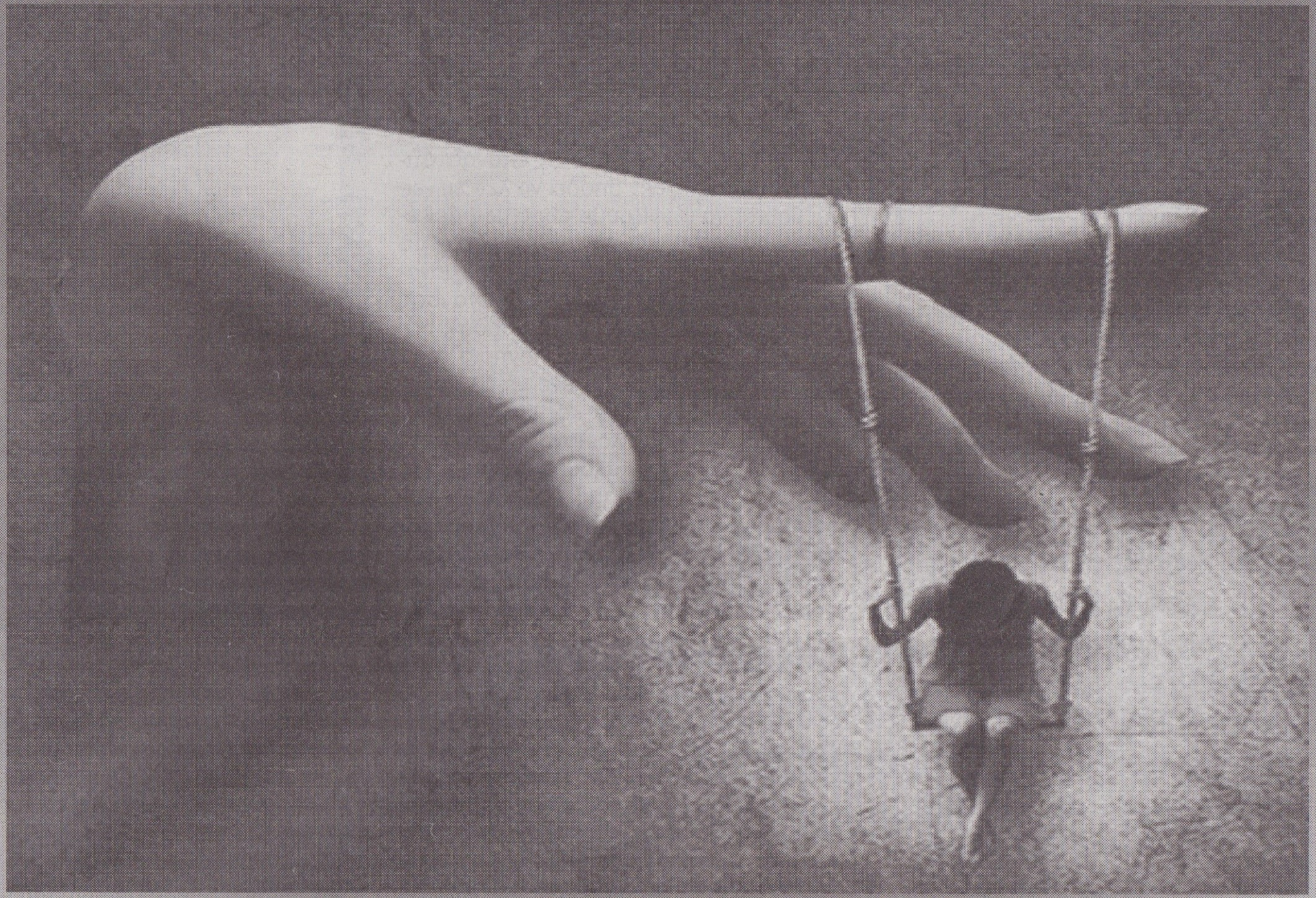
ΟΙ ΠΡΩΗΝ ΟΝΕΙΡΟΠΑΓΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΗΣ

Έχουμε, ή μάλλον από εδώ και πέρα πρέπει να λέμε ότι είχαμε συνηθίσει, στον ελλαδικό χώρο να ακούμε από τους ηγέτες των κομμάτων, που αναλαμβάνουν την διαχείριση των κρατικών υποθέσεων, ότι πλέον διαθέτουν την «λαϊκή εντολή» να εφαρμόσουν τα κομματικά τους προγράμματα και να τα μετατρέψουν σε κυβερνητικό έργο. Μ' άλλα λόγια τονίζουν ότι εκλέχθηκαν από «υπεύθυνους» πολίτες, λόγω του συγκεκριμένου πολιτικού προγράμματος που συνέταξαν και δημοσιοποίησαν. Σ' αυτές τις περιπτώσεις η κομματική κυβέρνηση προτάσσεται ως φορέας εξουσίας, ενώ οι ψηφοφόροι-εντολείς εμφανίζονται ταυτισμένοι σε μεγάλο βαθμό με το κόμμα.

Επίσης συνηθισμένη ήταν η ρήση που επέλεγε ο εκάστοτε πρωθυπουργός, όταν αναφερόταν στην πολιτική «δέσμευση», που τον «βάραινε» πλέον λόγω της κυβερνητικής εντολής, που είχε πάρει από τον «λαό».

Με αυτό το μοντέλο της «λαϊκής εντολής» πορεύτηκαν οι κομματικοί μηχανισμοί για δεκαετίες, ιδιαίτερα όμως το Πασοκ, που προσπάθησε να αποδείξει την διατήρηση των κινηματικών του καταβολών στα πρώτα κρίσιμα χρόνια της διακυβέρνησής του, κομίζοντας λογής-λογής «αποδείξεις» της «λαϊκής κυριαρχίας». Δεν θα επεκταθούμε άλλο, ούτε θα αναλύσουμε τις κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες της δεκαετίας του '80, κατά την οποία μεσουρανούσε το συγκεκριμένο μοντέλο. Ας κρατήσουμε, όμως, το γεγονός ότι το μοντέλο αυτό πρόσκαιρα και μόνο εξασφάλισε μια συνθήκη κοινωνικής ειρήνης, αφού στην συνέχεια και από τα μέσα της δεκαετίας του '80, είναι δεδομένη η ένταση του κοινωνικού ανταγωνισμού, και η έντονη παρουσία και συμβολή των αναρχικών απόψεων και πρακτικών στους κοινωνικούς αγώνες.

Θα περάσουμε, λοιπόν, γρήγορα στο μοντέλο της «διαχείρισης» με το οποίο πορεύθηκαν οι διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, γνωστοί ως εκσυγχρονιστές στα μέσα της δεκαετίας του '90. Το μοντέλο της «διαχείρισης» δεν ευαγγελιζόταν πλέον την άσκηση της εξουσίας μέσω κάποιας «λαϊκής εντολής», αλλά από έναν ηγέτη ή για την ακρίβεια από μια ηγετική ομάδα «με ώριμη κρίση», όχι τόσο ελκυστική αλλά «πρακτική, υπεύθυνη, με βα-

σανατολισμένο στην επίμονη κατανάλω-

μέχρι τα τέλη της επόμενης δεκαετίας, ό-

αλλά και να διαφυλάξουν την εξουσία

ντέλο. Ας κρατήσουμε, όμως, το γεγονός ότι το μοντέλο αυτό πρόσκαιρα και μόνο εξασφάλισε μια συνθήκη κοινωνικής ειρήνης, αφού στην συνέχεια και από τα μέσα της δεκαετίας του '80, είναι δεδομένη η ένταση του κοινωνικού ανταγωνισμού, και η έντονη παρουσία και συμβολή των αναρχικών απόψεων και πρακτικών στους κοινωνικούς αγώνες.

Θα περάσουμε, λοιπόν, γρήγορα στο μοντέλο της «διαχείρισης» με το οποίο πορεύθηκαν οι διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, γνωστοί ως εκσυγχρονιστές στα μέσα της δεκαετίας του '90. Το μοντέλο της «διαχείρισης» δεν ευαγγελιζόταν πλέον την άσκηση της εξουσίας μέσω κάποιας «λαϊκής εντολής», αλλά από έναν ηγέτη ή για την ακρίβεια από μια ηγετική ομάδα «με ώριμη κρίση», όχι τόσο ελκυστική αλλά «πρακτική, υπεύθυνη, με βαθιά γνώση των πραγματικών συμφερόντων του λαού». Ενός λαού που εμφανίζεται πλέον να αγνοεί τα πραγματικά του συμφέροντα, και επομένως έπρεπε να αφεθεί στην σκληρή μεν, αλλά «απαραίτητη» λογιστική «ικανότητα» της «νέας» εξουσίας.

Κυνική η «νέα» εξουσία, δεν βασίζεται πλέον στην ρητορική δεινότητα του ηγέτη (βλ. Σημίτη), ούτε στην συναισθηματική σχέση με τους ψηφοφόρους, που είχαν αναπτύξει ηγέτες όπως ο Α. Παπανδρέου, με την αξιοποίηση της προβολής των ανθρώπινων παθών που τους έφερνε ακόμα πιο κοντά με το πόπολο. Το μοντέλο της «διαχείρισης» έρχεται την εποχή της «αποϊδεολογικοποίησης», την εποχή της απουσίας των «ευδιάκριτων» διαφορών στο ιδεολογικό οπλοστάσιο των κομματικών μηχανισμών, μηδενός (αριστερού) εξαιρουμένου, να αποδείξει την αναγκαιότητα του ρεαλισμού και της αποτελεσματικότητας στην άσκηση της εξουσίας, αλλά και την κοινωνική επιταγή για εκσυγχρονισμό ως τον επιθυμητό προσανατολισμό για να διατηρηθεί η οικονομική ευμάρεια των εχόντων και των κατεχόντων. Το σύνολο της κοινωνίας εμφανίζεται επαρκώς δανεισμένο, επαρκώς προσανατολισμένο στην επίμονη κατανάλωση, αλλά διόλου χορτασμένο σε επιπλέον δυνατότητες πλουτισμού και εν γένει οικονομικής ανέλιξης.

Η εξασφάλιση αυτών ακριβώς των πολιτικών και οικονομικών συνθηκών ήταν το πολιτικό πρόγραμμα των εκσυγχρονιστών και ενδεικτικό της λαϊκής αποδοχής του, όπως ισχυρίστηκαν οι ίδιοι, το κοινωνικό ντελίριο με τον τζόγο του χρηματιστηρίου, η φούσκα του οποίου έσπασε το 1999. Η μεγαλύτερη ανακατανομή πλούτου μεταπολεμικά είπαν πολλοί.

Και φαίνεται ότι δεν έχουν άδικο. Μόνο που θα πρέπει να συμπεριλάβει κανείς το «σεβαστό» προχώρημα των ιδιωτικοποιήσεων, αλλά και την δρομολόγηση των λεγόμενων μεγάλων έργων που έστειλαν στον ουρανό το ύψος των κερδών των κατασκευαστικών ομίλων, των τραπεζών, των ακινήτων. Όσο για το εφοπλιστικό κεφάλαιο δεν γνώρισε, δεν γνωρίζει και δεν θα γνωρίσει «κρίση». Η θέση του ανάμεσα στις κυριαρχικές ελίτ είναι τέτοια, όχι μόνο από καταβολής και συγκρότησης του ελληνικού κράτος, αλλά αρκετά προγενέστερα, που εξηγεί του λόγου το αληθές.

Το μοντέλο της «διαχείρισης», λοιπόν, ταξίδεψε τους εξουσιαστές από το 1996 μέχρι τα τέλη της επόμενης δεκαετίας, όταν «ξαφνικά» μας ανακοινώθηκε ότι το καράβι τόσο καιρό έπλεε «ακυβέρνητο», είχε μάλιστα, μας διαβεβαιώνουν, μπάσει τόσα «νερά», που ο κίνδυνος βύθισης είναι διαρκής.

«Ξένοι» καπετάνιοι, πρόθυμοι να βοηθήσουν, έσπευσαν να αναλάβουν το τιμόνι, να φέρουν καινούργια «μηχανή» και ικανούς εμπειρογνώμονες, που ελέγχουν πλέον συστηματικά τις χρονοβόρες επιδιορθώσεις. Πρόθυμοι ακόμα να πληρώνουν μισθούς και συντάξεις, που οι προηγούμενοι ανάξιοι ντόπιοι καραβοκύρηδες θα αδυνατούσαν μόνοι τους να πληρώνουν για πολύ ακόμα.

Η Ε.Ε η ΕΚΤ και το ΔΝΤ αναλαμβάνουν ανοικτά με άλλα λόγια την διακυβέρνηση του ελλαδικού χώρου, καθώς δέχθηκαν να αγοράσουν το χρέος του ελληνικού κράτους, αλλά και να το μεγαλώσουν ταυτόχρονα, αφού φυσικά δεν σκοπεύουν και να ζημιωθούν για την «καλή» τους αυτή πράξη. Έρχονται, δηλαδή, να προστατέψουν τους προηγούμενους δανειστές, κυρίως μεγάλες τράπεζες, εντάσσοντας την κίνηση τους στους ευρύτερους ενοποιητικούς σχεδιασμούς, που συνεχίζουν να εξελίσσονται μετά το λεγόμενο τέλος του διπολικού συστήματος, αλλά και να διαφυλάξουν την εξουσία τους από το «κακό» παράδειγμα των απείθαρχων ιθαγενών σ' αυτή την άκρη της επικράτειας τους, που ταράζεται κάθε λίγο από τους βίαιους ξεσηκωμούς τους.

Και ερχόμαστε στις πρώτες εκλογές λοιπόν (δημοτικές και περιφερειακές) τον καιρό της Τρόικας που είναι πλέον μπροστά μας.

Με τον λεγόμενο «αυτοδιοικητικό» χαρακτήρα τους δεν θα ασχοληθούμε στο παρόν κείμενο. Ούτε με το περιεχόμενο του «Καλλικράτη», παρ' ότι δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι συνδέονται άμεσα με την επιβολή των ευρύτερων σχεδίων της Τρόικας στον ελλαδικό χώρο. Είναι άλλωστε γνωστές οι αυταπάτες που έντεχνα καλλιεργούνταν στο παρελθόν για την «διαφορετικότητα» των δημοτικών εκλογών, για την «ανάγκη» να ψηφίζουμε «τουλάχιστον» σ' αυτές, καθώς η έκβαση τους αφορά τα «άμεσα» προβλήματα των τοπικών κοινωνιών.

Έχουμε εξηγήσει επανειλημμένα γιατί **το ζητούμενο για κάθε μικρό ή μεγάλο θιασώτη της πολιτικής και της εξουσίας**

συνέχεια στη σελίδα 4

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο
της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
****
Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε
ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα,
θα πρέπει να απευθύνονται
στον Παναγιώτη Λιόλιο,
ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ
Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι:
diadromi@revolution.gr,
& το τηλέφωνο επικοινωνίας
69 73 79 92 07

συνέχεια από τη σελίδα 3

είναι η διατήρηση της εκλογικής πελατείας και αν είναι δυνατόν η αύξησή της.

Τα επιχειρήματα λίγο διαφέρουν κατά περίοδο. Σε περιόδους «κρίσης» ή απαξίωσης του πολιτικού συστήματος μπορεί εξ ίσου να προβληθεί ότι «τώρα δεν έχουμε την πολυτέλεια για αποχή», ή «ότι ακόμα και ένας να ψηφίσει», δήμαρχος θα εκλεγεί.

Φτηνή προπαγάνδα θα πει κάποιος ή μπορεί να προσθέσει ότι ο απελπισμένος αριστερός ή γενικά αμεσο-δημοκράτης από τα μαλλιά του τελευταίου ψηφοφόρου πιάνεται. Και όμως οι τεχνικοί της εξουσίας δεν χάνουν τον καιρό τους, ούτε τα παρατούν εύκολα: «Μπορούμε τώρα να ψηφίσουμε και μετά να αυτοοργανωθούμε», λένε για να αντικρούσουν όσους δήθεν τους αντιπαρατίθενται στο όνομα της αυτοοργάνωσης. Και δεν έχουν άδικο, η αυτοοργάνωση και η αποδοχή της εκλογικής διαδικασίας μπορούν κάλλιστα να συμβαδίσουν.

Και το γνωρίζουν. Αλλά δεν μένουν εκεί. Η απαραίτητη επίδειξη επαναστατικής προοπτικής δεν μπορεί να λείπει: «είναι θεμιτό να ψηφίζουμε τώρα που δεν έχουμε τις δυνάμεις να ανατρέψουμε το σύστημα, γιατί η αποχή αφήνει το μονοπώλιο της «επίσημης» προπαγάνδας στους εκπροσώπους του αστισμού», συνεχίζουν. Η πολιτική κουτοπονηριά σ' όλο της το μεγαλείο. Τι λένε με άλλα λόγια; Κοιτάξτε να δείτε και εμείς επαναστάτες είμαστε (και λοιπόν;) μην βλέπετε ότι ψηφίζουμε και καλούμε και εσάς να ρίξετε το ψηφαλάκι σας, απλά είναι πειρασμός να μην χρησιμοποιήσουμε τα μέσα που έχει εξασφαλίσει το σύστημα, τώρα που είμαστε αδύναμοι να το ανατρέψουμε. Μπαίνουν, λοιπόν, οι επαναστάτες μας στο σύστημα για την ώρα επειδή δεν μπορούν να το ανατρέψουν (δεν μιλούν και για την καταστροφή του, βέβαια, είναι συνεπείς οι άνθρωποι) και ξεχνιούνται να βρουν το δρόμο για την έξοδο.

Και για όσους δεν φτάνουν αυτά τα «επιχειρήματα» για να πεισθούν να συμμε-

διασμό να τραβήξουμε, μέσω της εκλογικής απεργίας, ακόμα πιο ευδιάκριτα την διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στους κυβερνώντες και τους κυβερνώμενους. Καμία συμμετοχή στις εκλογές σημαίνει άρνηση παραχώρησης οποιουδήποτε άλλοθι σε εκείνους που ρημάζουν τις ζωές των υπηκόων τους και κατόπιν τους καθιστούν συνυπεύθυνους.

Οι εκπρόσωποι της τοπικής αυτοδιοίκησης δεν είναι οι «δικοί» μας άνθρωποι. Δεν υπήρξαν, ούτε θα υπάρξουν, αυτοδιοικητικές οάσεις που ομορφαίνουν την βρώμα και την δυσωδία της κεντρικής εξουσίας. Η κυριαρχία δεν είχε ποτέ κανένα πρόβλημα να διαχέεται, να αποκεντρώνεται, να εκφράζεται με οριζόντιες μορφές και επίπεδα, να προτάσσει την συμμετοχικότητα στην διοίκηση και διαχείριση του κοινωνικού χώρου.

Περιθώρια χρόνου ζητούν οι εξουσιαστές και είναι κατανοητή η αγωνία τους για αυτήν την εκλογική διαδικασία. Το μοντέλο που προτάσσουν έχει κενά και το γνωρίζουν. Ορισμένες επιδιορθώσεις θα γίνουν στην πράξη και άλλα «κενά» θα γεμίσουν ακόμη και από «ριζοσπαστικές» ιδέες και εναλλακτικές «εξω»συστημικές προτάσεις, που θα σπεύσουν να αναπληρώσουν τις δυσλειτουργίες του νέου συστήματος προσφέροντας αυτοδιοικητικές (ακόμα και αντιεξουσιαστικές) διεξόδους.

Οι όροι επιβολής, που έχουν τεθεί με το Μνημόνιο, δεν έχουν ακόμη επιφέρει τις κοινωνικές αντιδράσεις για τις οποίες και ετοιμάζονται και οι εμπνευστές τους. Το κοινωνικό δυναμικό, που αναδύεται και θα αναδυθεί περεταίρω θα έχει χαρακτηριστικά, που ακόμη δεν μπορούν να εκτιμηθούν από τους τεχνικούς της εξουσίας, ούτε όμως και από τους τεχνικούς της πολιτικής βίας.

Η οικειότητα με την παράδοση των κοινωνικών εξεγέρσεων και τις αναρχικές απόψεις και πρακτικές όλο και περισσότερων ανθρώπων με τόσο διαφορετική κοινωνική προέλευση έχει ήδη μετατραπεί σε έναν βραδύκαυστο φυτίλι, που δεν θα αργήσει να πυροδοτηθεί από την κοινω-

69 92 23 12 86

***

Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο
της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

****

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε
ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα,
θα πρέπει να απευθύνονται
στον Παναγιώτη Λιόλιο,
ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι:
diadromi@revolution.gr,
& το τηλέφωνο επικοινωνίας

69 73 79 92 07

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

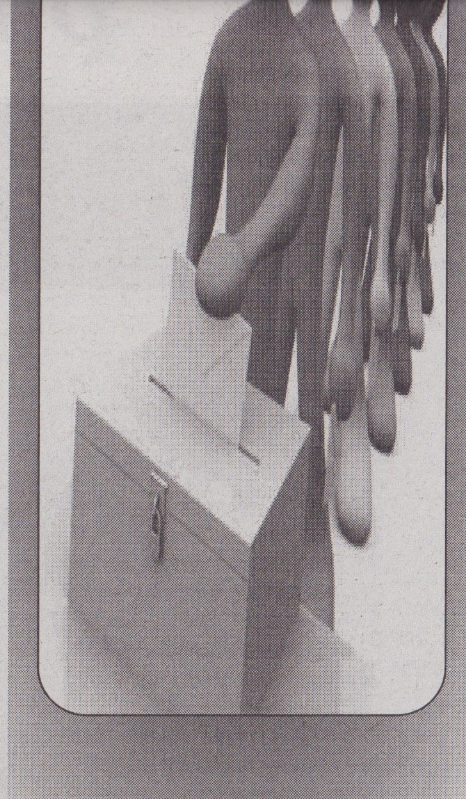
Από την πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, γίνεται διανομή χιλιάδων αντιτύπων χωρίς αντίτιμο

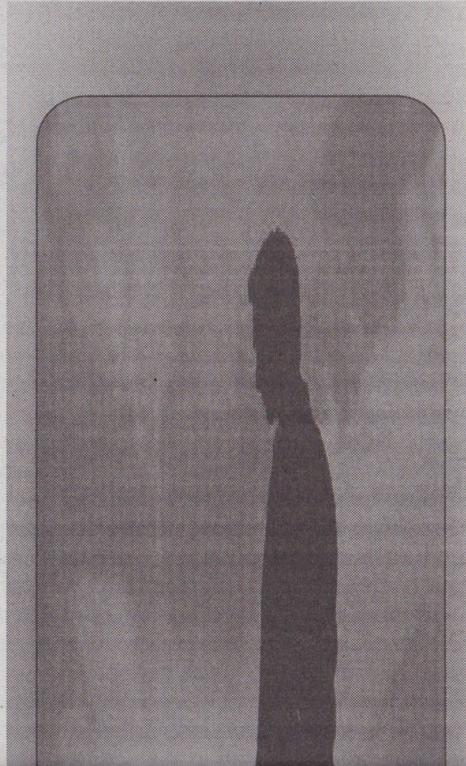
ρου πιάνεται. Και όμως οι τεχνικοί της εξουσίας δεν χάνουν τον καιρό τους, ούτε τα παρατούν εύκολα: «Μπορούμε τώρα να ψηφίσουμε και μετά να αυτοοργανωθούμε», λένε για να αντικρούσουν όσους δήθεν τους αντιπαρατίθενται στο όνομα της αυτοοργάνωσης. Και δεν έχουν άδικο, η αυτοοργάνωση και η αποδοχή της εκλογικής διαδικασίας μπορούν κάλλιστα να συμβαδίσουν.

Και το γνωρίζουν. Αλλά δεν μένουν εκεί. Η απαραίτητη επίδειξη επαναστατικής προοπτικής δεν μπορεί να λείπει: «είναι θεμιτό να ψηφίζουμε τώρα που δεν έχουμε τις δυνάμεις να ανατρέψουμε το σύστημα, γιατί η αποχή αφήνει το μονοπώλιο της «επίσημης» προπαγάνδας στους εκπροσώπους του αστισμού», συνεχίζουν. Η πολιτική κουτοπονηριά σ' όλο της το μεγαλείο. Τι λένε με άλλα λόγια; Κοιτάξτε να δείτε και εμείς επαναστάτες είμαστε (και λοιπόν;) μην βλέπετε ότι ψηφίζουμε και καλούμε και εσάς να ρίξετε το ψηφαλάκι σας, απλά είναι πειρασμός να μην χρησιμοποιήσουμε τα μέσα που έχει εξασφαλίσει το σύστημα, τώρα που είμαστε αδύναμοι να το ανατρέψουμε. Μπαίνουν, λοιπόν, οι επαναστάτες μας στο σύστημα για την ώρα επειδή δεν μπορούν να το ανατρέψουν (δεν μιλούν και για την καταστροφή του, βέβαια, είναι συνεπείς οι άνθρωποι) και ξεχνιούνται να βρουν το δρόμο για την έξοδο.

Και για όσους δεν φτάνουν αυτά τα «επιχειρήματα» για να πεισθούν να συμμετάσχουν στο εκλογικό πανηγύρι, μπαίνουν τα μεγάλα μέσα. «Θέλετε να ανέβουν οι ακροδεξιοί λόγω της αποχής, και να είστε μετά υπεύθυνοι για τον θρίαμβο του Καρατζαφέρη»; Εδώ επιλέγεται η παλιά γνωστή συνταγή του αντιφασιστικού μετώπου. Τί και αν ο Καρατζαφέρης και το κόμμα του έχουν ψηφίσει υπέρ του Μνημονίου, δηλαδή έχουν προσυπογράψει εξ ίσου με τον καλύτερο τρόπο τις συγκεκριμένες συνθήκες επιβολής; Αυτά είναι ψιλά γράμματα για τους εξόχως βαρετούς βετεράνους εμπνευστές ενός αντιεκλογικού αντιφαστικού μετώπου. Προσπαθούν όμως οι αυτοί δεν το βάζουν κάτω.

Και πάλι, λοιπόν, καμία συμμετοχή στις εκλογές; Και βέβαια και πάλι. Και όχι μόνο σ' αυτές αλλά και σε κάθε εκλογική διαδικασία. Κάθε τύπου και για κάθε σκοπό. Αμεσο-δημοκρατική ή μη, αυτοργανωμένη ή όχι. Με ακόμη μεγαλύτερο σθέ-

... να πρόβλημα να διαχέεται, να αποκεντρώνεται, να εκφράζεται με οριζόντιες μορφές και επίπεδα, να προτάσει την συμμετοχικότητα στην διοίκηση και διαχείριση του κοινωνικού χώρου.

Περιθώρια χρόνου ζητούν οι εξουσιαστές και είναι κατανοητή η αγωνία τους για αυτήν την εκλογική διαδικασία. Το μοντέλο που προτάσσουν έχει κενά και το γνωρίζουν. Ορισμένες επιδιορθώσεις θα γίνουν στην πράξη και άλλα «κενά» θα γεμίσουν ακόμη και από «ριζοσπαστικές» ιδέες και εναλλακτικές «εξω»συστημικές προτάσεις, που θα σπεύσουν να αναπλήρώσουν τις δυσλειτουργίες του νέου συστήματος προσφέροντας αυτοδιοικητικές (ακόμα και αντιεξουσιαστικές) διεξόδους.

Οι όροι επιβολής, που έχουν τεθεί με το Μνημόνιο, δεν έχουν ακόμη επιφέρει τις κοινωνικές αντιδράσεις για τις οποίες και ετοιμάζονται και οι εμπνευστές τους. Το κοινωνικό δυναμικό, που αναδύεται και θα αναδυθεί περεταίρω θα έχει χαρακτηριστικά, που ακόμη δεν μπορούν να εκτιμηθούν από τους τεχνικούς της εξουσίας, ούτε όμως και από τους τεχνικούς της πολιτικής βίας.

Η οικειότητα με την παράδοση των κοινωνικών εξεγέρσεων και τις αναρχικές απόψεις και πρακτικές όλο και περισσότερων ανθρώπων με τόσο διαφορετική κοινωνική προέλευση έχει ήδη μετατραπεί σε έναν βραδύκαυστο φυτίλι, που δεν θα αργήσει να πυροδοτηθεί από την κοινωνική οργή και την απαξίωση της πολιτικής. **Μόνο που η πυροδότηση αυτή τη φορά δεν θα έχει να κάνει με παροδικό ξέσπασμα που θα εκτονώσει την ένταση, θα ελεγχθεί γρήγορα και θα εκφραστεί με μίσος και καταστροφή.**

Η περίοδος που βρίσκεται μπροστά μας θα φέρει στο προσκήνιο για μιαν ακόμη φορά πλήθος ανθρώπων που **θα είναι αποφασισμένοι να αγωνιστούν δίπλα στους αναρχικούς ως σύντροφοι και όχι ως στρατολογούμενοι, ως αγωνιστές και όχι ως συμμορίες, απλούς ανθρώπους της διπλανής πόρτας που δεν είναι διατεθειμένοι να παζαρέψουν την αξιοπρέπεια και τον αυτοσεβασμό τους, παρ' ότι δεν ξεχειλίζουν από μίσος και διάθεση να στρατευτούν σε κανένα επαναστατικό στρατό.**

Η όσο το δυνατόν καθολικότερη και συνειδητή κοινωνική απομάκρυνση από

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Από την πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, γίνεται διανομή χιλιάδων αντιτύπων **χωρίς αντίτιμο** σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ. Αυτή είνα μια πάγια διαδικασία που θα συνεχίσουμε να την τηρούμε.

Όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, ας επικοινωνήσουν μαζί μας στο τηλέφωνο

69 73 79 92 07
ή μέσω του email:
diadromi@revolution.gr

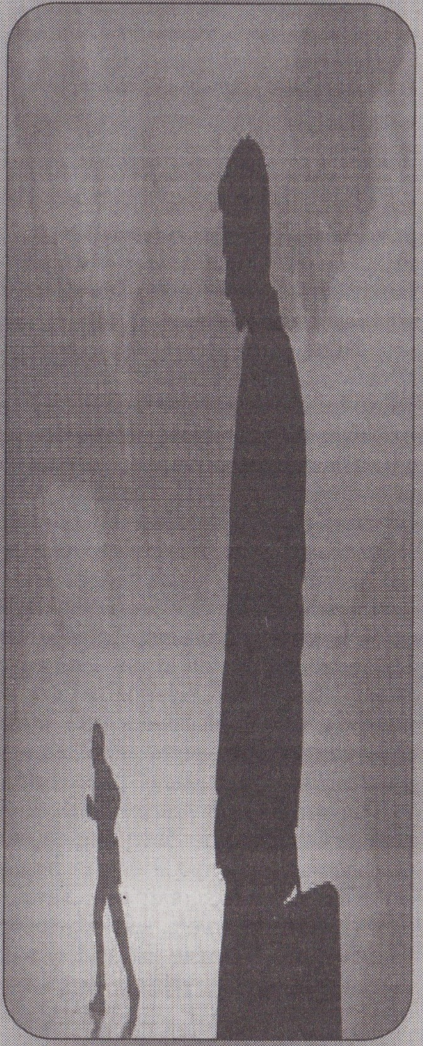
στάτες είμαστε (και λοιπόν;) μην βλέπετε ότι ψηφίζουμε και καλούμε και εσάς να ρίξετε το ψηφαλάκι σας, απλά είναι πειρασμός να μην χρησιμοποιήσουμε τα μέσα που έχει εξασφαλίσει το σύστημα, τώρα που είμαστε αδύναμοι να το ανατρέψουμε. Μπαίνουν, λοιπόν, οι επαναστάτες μας στο σύστημα για την ώρα επειδή δεν μπορούν να το ανατρέψουν (δεν μιλούν και για την καταστροφή του, βέβαια, είναι συνεπείς οι άνθρωποι) και ξεχνιούνται να βρουν το δρόμο για την έξοδο.

Και για όσους δεν φτάνουν αυτά τα «επιχειρήματα» για να πεισθούν να συμμετάσχουν στο εκλογικό πανηγύρι, μπαίνουν τα μεγάλα μέσα. «Θέλετε να ανέβουν οι ακροδεξιοί λόγω της αποχής, και να είστε μετά υπεύθυνοι για τον θρίαμβο του Καρατζαφέρη»; Εδώ επιλέγεται η παλιά γνωστή συνταγή του αντιφασιστικού μετώπου. Τί και αν ο Καρατζαφέρης και το κόμμα του έχουν ψηφίσει υπέρ του Μνημονίου, δηλαδή έχουν προσυπογράψει και στηρίξει με τον καλύτερο τρόπο τις συγκεκριμένες συνθήκες επιβολής; Αυτά είναι ψιλά γράμματα για τους εξόχως βαρετούς βετεράνους εμπνευστές ενός αντιεκλογικού αντιφαστικού μετώπου. Προσπαθούν όμως και αυτοί δεν το βάζουν κάτω.

Και πάλι, λοιπόν, καμία συμμετοχή στις εκλογές; Και βέβαια και πάλι. Και όχι μόνο σ' αυτές αλλά και σε κάθε εκλογική διαδικασία. Κάθε τύπου και για κάθε σκοπό. Αμεσο-δημοκρατική ή μη, αυτοργανωμένη ή όχι. Με ακόμη μεγαλύτερο σθένος σε μια δύσκολη στιγμή για τους κυρίαρχους, όπου έρχονται να επιβεβαιώσουν τις δυνατότητες σταθεροποίησης των νέων όρων επιβολής. Σε μια «στιγμή» που έχουν περισσότερο ανάγκη από ποτέ την κοινωνική συναίνεση ώστε να προχωρήσει το ξαναμοίρασμα της εξουσιαστικής πίττας. Μια πίττας που έχει να κάνει με πολλές μικρές «μερίδες».

Η συνειδητή αποχή από την εκλογική διαδικασία δεν μπορεί παρά να αποτελεί ένα αναπόσπαστο μέρος κάθε προοπτικής για τις μελλοντικές κοινωνικές συγκρούσεις στο δοσμένο κυριαρχικό περιβάλλον. Γι' αυτό δεν έχουμε κανέναν εν-

τις κοινωνικές αντιπαραθέσεις για τις οποίες και ετοιμάζονται και οι εμπνευστές τους. Το κοινωνικό δυναμικό, που αναδύεται και θα αναδυθεί περεταίρω θα έχει χαρακτηριστικά, που ακόμη δεν μπορούν να εκτιμηθούν από τους τεχνικούς της εξουσίας, ούτε όμως και από τους τεχνικούς της πολιτικής βίας.

Η οικειότητα με την παράδοση των κοινωνικών εξεγέρσεων και τις αναρχικές απόψεις και πρακτικές όλο και περισσότερων ανθρώπων με τόσο διαφορετική κοινωνική προέλευση έχει ήδη μετατραπεί σε έναν βραδύκαυστο φυτίλι, που δεν θα αργήσει να πυροδοτηθεί από την κοινωνική οργή και την απαξίωση της πολιτικής. **Μόνο που η πυροδότηση αυτή τη φορά δεν θα έχει να κάνει με παροδικό ξέσπασμα που θα εκτονώσει την ένταση, θα ελεγχθεί γρήγορα και θα εκφραστεί με μίσος και καταστροφή.**

Η περίοδος που βρίσκεται μπροστά μας θα φέρει στο προσκήνιο για μιαν ακόμη φορά πλήθος ανθρώπων που **θα είναι αποφασισμένοι να αγωνιστούν δίπλα στους αναρχικούς ως σύντροφοι και όχι ως στρατολογούμενοι, ως αγωνιστές και όχι ως συμμορίες, απλούς ανθρώπους της διπλανής πόρτας που δεν είναι διατεθειμένοι να παζαρέψουν την αξιοπρέπεια και τον αυτοσεβασμό τους, παρ' ότι δεν ξεχειλίζουν από μίσος και διάθεση να στρατευτούν σε κανένα επαναστατικό στρατό.**

Η όσο το δυνατόν καθολικότερη και συνειδητή κοινωνική απομάκρυνση από κάθε εκλογική διαδικασία θα επιταχύνει αυτές τις διεργασίες. Οι εξουσιαστές φαίνεται ήδη ότι επιδίδονται κυριολεκτικά σε έναν αγώνα δρόμου για να προλάβουν τα χειρότερα, έχοντας επίγνωση της απουσίας, έστω και στοιχειωδών, ενδιάμεσων μηχανισμών, που στο παρελθόν συγκρατούσαν ένα σημαντικό μέρος των ανεξέλεγκτων κοινωνικών αντιδράσεων.

Θα προλάβουν; Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΛΑΣΗΣ ΤΟΥ «ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ»;

Ερχόμαστε να ...βοηθήσουμε!!!

Τον Απρίλιο του 2009 ο τότε υπουργός ΠΕΧΩΔΕ Γ. Σουφλιάς ανακοινώνει μεταξύ άλλων την επέκταση γραμμών του μετρό κατά 220 χιλιόμετρα και 200 σταθμούς ώστε να καλύπτεται το 85% του Λεκανοπεδίου στα πλαίσια του νέου ρυθμιστικού σχεδίου, την δημιουργία ειδικού σώματος «αδιάφθορων» που θα κατεδαφίζει όσα κτίρια κρίνονται αυθαίρετα και την ένταξη εκατοντάδων χιλιάδων στρεμμάτων στο σχέδιο πόλεως.

Πέρα από τον καθορισμό των περιοχών που προορίζονται για άμεση πολεοδόμηση εξαγγέλλεται η προώθηση ενός «βιώσιμου μείγματος» συμβατών χρήσεων με στόχο την αποτροπή αποκλεισμένων μονοχρηστικών περιοχών, καθώς και ένα πολυκεντρικό μοντέλο στον αστικό χώρο, λαμβάνοντας υπόψη την αρχή της «Συμπαγούς πόλης». Μέσα σ' αυτό τον σχεδιασμό που στοχεύει στην «ποιοτική αναβάθμιση παραδοσιακών ζωνών κεντρικών λειτουργιών» εξαγγέλλεται επίσης πανηγυρικά η πεζοδρόμηση της Πανεπιστημίου, της Β. Όλγας ακόμα και τμημάτων της Αμαλίας, της Σταδίου, της Ακαδημίας, της Πειραιώς, της Πατησίων και της Αγ. Κωνσταντίνου, παράλληλα με ένα δίκτυο πεζόδρομων που θα σχετίζεται με χώρους πρασίνου, μνημεία και θα είναι σε στενή σχέση με τις εμπορικές λειτουργίες του κέντρου της πόλης.

Ο προγραμματισμός, λοιπόν, που υπήρχε δεν αναβάλλεται ούτε ματαιώνεται, αλλά προχωρά χωρίς

μημένης Πανεπιστημίου, που θα αποτελεί άβατο για τους διαδηλωτές και ιδιαίτερα για τους «μαυροντυμένους» αναρχικούς και ταραξίες. Η παλινόρθωση μιας απαξιωμένης κοινωνικά εξουσίας φαίνεται να αναζητείται μεταξύ άλλων στον έλεγχο ενός κέντρου αποστειρωμένου, καλά ελεγχόμενου με απρόσκοπτες τις εμπορικές του λειτουργίες, μια φανταχτερή βιτρίνα για τους τουρίστες, με ποδηλατόδρομους και διαβάτες που θα απολαμβάνουν τους πλανόδιους μουσικούς και κλόουν.

Ας δούμε, λόγου χάρη, ένα χαρακτηριστικό τετράγωνο της Πανεπιστημίου. Το πρώτο και μάλιστα χρυσοφόρο τετράγωνο ορίζεται από τις οδούς Πανεπιστημίου-Βουκουρεστίου-Σταδίου-Αμερικής. Το 1999 αναλαμβάνει την ανακαίνιση και την διαχείριση τού οικοδομικού συγκροτήματος για 50 χρόνια ο κλάδος real estate της Τράπεζας Πειραιώς επενδύοντας στα έργα που ξεκίνησαν το 2003 περισσότερα από 250 εκατομμύρια ευρώ. Εδώ έχουν σήμερα την έδρα τους τα γραφεία της κεντρικής διοίκησης του ομίλου Πειραιώς, το πολυκατάστημα attica με τριακόσια shops in the shop και πεντακόσιες επώνυμες φίρμες.

Επί πλέον, ανακατασκευάστηκε η Στοά Σπυρομήλιου με εστιατόρια και το κατάστημα Τζάνες, τα θέατρα Αλίκη και Παλλάς, το γυμναστήριο Holmes Place που εκτείνεται σε 300 τ.μ., πολυτελή και επώνυμα καταστήματα, τα διατηρητέας χρήσης Zonar's και Brazilian κ.ά. Λίγο πιο κάτω θα συναντήσει κάποιος το ογκώδες κτίριο της Τράπεζας της

Ερχόμαστε να ...βοηθήσουμε!!!

και 200 σταθμούς ώστε να καλύπτεται το 85% του Λεκανοπεδίου στα πλαίσια του νέου ρυθμιστικού σχεδίου, την δημιουργία ειδικού σώματος «αδιάφθορων» που θα κατεδαφίζει όσα κτίρια κρίνονται αυθαίρετα και την ένταξη εκατοντάδων χιλιάδων στρεμμάτων στο σχέδιο πόλεως.

Πέρα από τον καθορισμό των περιοχών που προορίζονται για άμεση πολεοδόμηση εξαγγέλλεται η προώθηση ενός «βιώσιμου μείγματος» συμβατών χρήσεων με στόχο την αποτροπή αποκλεισμένων μονοχρηστικών περιοχών, καθώς και ένα πολυκεντρικό μοντέλο στον αστικό χώρο, λαμβάνοντας υπόψη την αρχή της «Συμπαγούς πόλης». Μέσα σ' αυτό τον σχεδιασμό που στοχεύει στην «ποιοτική αναβάθμιση παραδοσιακών ζωνών κεντρικών λειτουργιών» εξαγγέλλεται επίσης πανηγυρικά η πεζοδρόμηση της Πανεπιστημίου, της Β. Όλγας ακόμα και τμημάτων της Αμαλίας, της Σταδίου, της Ακαδημίας, της Πειραιώς, της Πατησίων και της Αγ. Κωνσταντίνου, παράλληλα με ένα δίκτυο πεζόδρομων που θα σχετίζεται με χώρους πρασίνου, μνημεία και θα είναι σε στενή σχέση με τις εμπορικές λειτουργίες του κέντρου της πόλης.

Ο προγραμματισμός, λοιπόν, που υπήρχε δεν αναβάλλεται ούτε ματαιώνεται, αλλά προχωρά χωρίς να έχουν ιδιαίτερη σημασία οι διαφοροποιήσεις σε επιμέρους σημεία. Ας δούμε όμως εν τάχει ορισμένα πράγματα όσον αφορά την ιστορικότητα αυτού του «πολυκεντρικού μοντέλου στον αστικό χώρο». Μέχρι την δεκαετία του '70 όλες οι κεντρικές λειτουργίες του κράτους, των επιχειρήσεων, των τραπεζών ή των εξειδικευμένων καταστημάτων ελάμβαναν χώρα στο τρίγωνο που δημιουργούσαν οι οδοί Σταδίου, Ερμού και Αθηνάς. Σταδιακά στις τρεις δεκαετίες που ακολούθησαν το λειτουργικό κέντρο επεκτάθηκε βορειοανατολικά κατά μήκος της Λεωφόρου Κηφισίας σ' έναν άξονα (από την πλατεία Συντάγματος), ο οποίος φιλοξένησε πρε-

σιάζονται ως οι ευσεβείς πόθοι και σχεδιασμοί των Πασόκων στα μέσα της δεκαετίας του 80, επί Ευάγγελου Κουλουμπή.

Μπορεί λοιπόν ένα σημαντικό μέρος των ζωτικών λειτουργιών του κράτους και του κεφαλαίου να επεκτάθηκε προς τα βορειοανατολικά, όμως το κέντρο παρέμει-

κοινωνικά εξουσίας φαίνεται να αναζητείται μεταξύ άλλων στον έλεγχο ενός κέντρου αποστειρωμένου, καλά ελεγχόμενου με απρόσκοπτες τις εμπορικές του λειτουργίες, μια φανταχτερή βιτρίνα για τους τουρίστες, με ποδηλατόδρομους και διαβάτες που θα απολαμβάνουν τους πλανόδιους μουσικούς και κλόουν.

Ας δούμε, λόγου χάρη, ένα χαρακτηριστικό τετράγωνο της Πανεπιστημίου. Το πρώτο και μάλιστα χρυσοφόρο τετράγωνο ορίζεται από τις οδούς Πανεπιστημίου-Βουκουρεστίου-Σταδίου-Αμερικής. Το 1999 αναλαμβάνει την ανακαίνιση και την διαχείριση τού οικοδομικού συγκροτήματος για 50 χρόνια ο κλάδος real estate της Τράπεζας Πειραιώς επενδύοντας στα έργα που ξεκίνησαν το 2003 περισσότερα από 250 εκατομμύρια ευρώ. Εδώ έχουν σήμερα την έδρα τους τα γραφεία της κεντρικής διοίκησης του ομίλου Πειραιώς, το πολυκατάστημα attica με τριακόσια shops in the shop και πεντακόσιες επώνυμες φίρμες.

Επί πλέον, ανακατασκευάστηκε η Στοά Σπυρομήλιου με εστιατόρια και το κατάστημα Τζάνες, τα θέατρα Αλίκη και Παλλάς, το γυμναστήριο Holmes Place που εκτείνεται σε 300 τ.μ., πολυτελή και επώνυμα καταστήματα, τα διατηρητέας χρήσης Zonar's και Brazilian κ.ά. Λίγο πιο κάτω θα συναντήσει κάποιος το ογκώδες κτίριο της Τράπεζας της Ελλάδος, το Γενικό Λογιστήριο του κράτους, την Ακαδημία Αθηνών που κτίστηκε ανάμεσα στα 1859-1885, τα Προπύλαια που θεμελιώθηκαν το 1839, την Εθνική Βιβλιοθήκη, το Αρσάκειο Παρθεναγωγείο όπου στεγάζεται το Συμβούλιο της Επικρατείας, ενώ κάποιος θα μετρήσει και αρκετές ακόμα τράπεζες καθ' όλο το μήκος της Πανεπιστημίου. Η Πανεπιστημίου, λοιπόν, δεν είναι τυχαία λεωφόρος. Ο ορισμός της ως ένα ελεγχόμενο και «αναβαθμισμένο» σημείο του κέντρου της πόλης έρχεται να διακόψει την ανεξέλεγκτη μεταφορά των ταραχών από την πλατεία Συντάγματος μέσω των καθέτων οδών στην περιοχή του Κολωνακίου, και από την Ομόνοια έως τα

ας, της Σταδίου, της Ακαδημίας, της Πειραιώς, της Πατησίων και της Αγ. Κωνσταντίνου, παράλληλα με ένα δίκτυο πεζόδρομων που θα σχετίζεται με χώρους πρασίνου, μνημεία και θα είναι σε στενή σχέση με τις εμπορικές λειτουργίες του κέντρου της πόλης.

Ο προγραμματισμός, λοιπόν, που υπήρχε δεν αναβάλλεται ούτε ματαιώνεται, αλλά προχωρά χωρίς να έχουν ιδιαίτερη σημασία οι διαφοροποιήσεις σε επιμέρους σημεία. Ας δούμε όμως εν τάχει ορισμένα πράγματα όσον αφορά την ιστορικότητα αυτού του «πολυκεντρικού μοντέλου στον αστικό χώρο». Μέχρι την δεκαετία του '70 όλες οι κεντρικές λειτουργίες του κράτους, των επιχειρήσεων, των τραπεζών ή των εξειδικευμένων καταστημάτων ελάμβαναν χώρα στο τρίγωνο που δημιουργούσαν οι οδοί Σταδίου, Ερμού και Αθηνάς. Σταδιακά στις τρεις δεκαετίες που ακολούθησαν το λειτουργικό κέντρο επεκτάθηκε βορειοανατολικά κατά μήκος της Λεωφόρου Κηφισίας σ' έναν άξονα (από την πλατεία Συντάγματος), ο οποίος φιλοξένησε πρεσβείες, κτίρια γραφείων, μεγάλων τραπεζών και εταιρειών και οδηγούσε στις καλά προστατευμένες και απομακρυσμένες από το κέντρο, νέες κατοικίες και οικισμούς της πολιτικής και επιχειρηματικής ελίτ στα βόρεια προάστια.

Η διαδικασία αυτής της επέκτασης στον αστικό χώρο των ζωτικών λειτουργιών της εξουσίας εξελίχθηκε παράλληλα με την φρενήρη ανοικοδόμηση που ισοπέδωσε τις παλιές γειτονιές. Ο θρίαμβος της αντιπαροχής κάλυψε την συνεχιζόμενη και με σταθερά αυξανόμενους ρυθμούς ροή μεγάλων πληθυσμιακών κομματιών που κατέφθαναν στην πρωτεύουσα. Ένα σημαντικό τμήμα αυτής της εσωτερικής μετανάστευσης μεταπολιτευτικά εντάχθηκε με ιδιαίτερο τρόπο στην διαδικασία κοινωνικής ενσωμάτωσης των ηττημένων και κυνηγημένων αριστερών που μετά την νίκη του Πασοκ στις εκλογές του '81 άρχιζαν να στελεχώνουν κάθε δημόσια υπηρεσία και κρατικό μηχανισμό. Λίγα χρόνια αργότερα και με τις κοινωνικές εντάσεις να μεγαλώνουν λόγω και της έντονης παρουσίας και δράσης των αναρχικών, οι ευρείες πεζοδρομήσεις, η μετατροπή του Πολυτεχνείου σε ένα γιγάντιο εκθεσιακό-πολιτιστικό κέντρο παρουσιάζονται ως οι ευσεβείς πόθοι και σχεδιασμοί των Πασόκων στα μέσα της δεκαετίας του 80, επί Ευάγγελου Κουλουμπή.

Μπορεί λοιπόν ένα σημαντικό μέρος των ζωτικών λειτουργιών του κράτους και του κεφαλαίου να επεκτάθηκε προς τα βορειοανατολικά, όμως το κέντρο παρέμεινε η εστία που εκδηλώνονταν οι κοινωνικές αναταραχές, οι διαδηλώσεις, αλλά και οι μεγάλες προεκλογικές συγκεντρώσεις. Η ομαλή, ή μη, ροή των βασικών λειτουργιών της εξουσίας σε κεντρικά σημεία όπως η πλατεία Συντάγματος, η πλατεία Ομονοίας, η Πανεπιστημίου και η Σταδίου σηματοδοτούσε άλλοτε την τάξη και την ασφάλεια και άλλοτε την κοινωνική σύγκρουση και την εξέγερση. Η κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 μπόρεσε εκτός των άλλων να αμφισβητήσει παρατεταμένα αυτή ακριβώς την δυνατότητα του κράτους να διαφεντεύει το κέντρο της πόλης κατά την διάρκεια μιας εξέγερσης που εστίες της ήταν διάσπαρτες σ' ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο.

Η ζητούμενη λοιπόν οριστική επανάκτηση του λεγόμενου ιστορικού κέντρου με αφορμή την εγκληματικότητα και την υποβάθμιση, το εμπόριο ναρκωτικών, την πορνεία και την επαιτεία ή τους χιλιάδες «λαθραίους» και «παρείσακτους» μετανάστες δεν θα μπορούσε παρά να είναι μια άμεση προτεραιότητα για την εξουσία. Ο σχεδιασμός αυτός είναι φανερό ότι περιλαμβάνει την επιστροφή σε ένα λαμπρό και ένδοξο παρελθόν που θα αντανακλάται στα φωταγωγημένα κτίρια της πεζοδρο-

shops in the shop και πεντακόσιες επώνυμες φίρμες.

Επί πλέον, ανακατασκευάστηκε η Στοά Σπυρομήλιου με εστιατόρια και το κατάστημα Τζάνες, τα θέατρα Αλίκη και Παλλάς, το γυμναστήριο Holmes Place που εκτείνεται σε 300 τ.μ., πολυτελή και επώνυμα καταστήματα, τα διατηρητέας χρήσης Zonar's και Brazilian κ.ά. Λίγο πιο κάτω θα συναντήσει κάποιος το ογκώδες κτίριο της Τράπεζας της Ελλάδος, το Γενικό Λογιστήριο του κράτους, την Ακαδημία Αθηνών που κτίστηκε ανάμεσα στα 1859-1885, τα Προπύλαια που θεμελιώθηκαν το 1839, την Εθνική Βιβλιοθήκη, το Αρσάκειο Παρθεναγωγείο όπου στεγάζεται το Συμβούλιο της Επικρατείας, ενώ κάποιος θα μετρήσει και αρκετές ακόμα τράπεζες καθ' όλο το μήκος της Πανεπιστημίου. Η Πανεπιστημίου, λοιπόν, δεν είναι τυχαία λεωφόρος. Ο ορισμός της ως ένα ελεγχόμενο και «αναβαθμισμένο» σημείο του κέντρου της πόλης έρχεται να διακόψει την ανεξέλεγκτη μεταφορά των ταραχών από την πλατεία Συντάγματος μέσω των καθέτων οδών στην περιοχή του Κολωνακίου, και από την Ομόνοια έως τα Εξάρχεια και το Πολυτεχνείο.

Οι εξελίξεις όσον αφορά την ανάπλαση του κέντρου επιταχύνονται λόγω της δυναμικής επανεμφάνισης στο προσκήνιο των νέων, που είτε κατά την διάρκεια των φοιτητικών κινητοποιήσεων είτε κατά την εξέλιξη της εξέγερσης του Δεκέμβρη κατέλαβαν το κέντρο της πόλης και υπερασπίστηκαν την παρουσία τους δυναμικά. Δεκάδες φορές έγινε δυνατό να προσπελαστεί το κέντρο της πόλης από διαδηλωτές που επιτίθονταν σε κρατικά κτίρια, τράπεζες και εταιρείες με προσανατολισμό -και αυτό είναι το πιο σημαντικό- το κοινοβούλιο. Ένα κτίριο που πλέον αποτελεί στόχο με έναν διαφορετικό τρόπο, αφού σε αρκετές διαδηλώσεις εμφανίζεται η κοινωνική απαίτηση βίαιης κατάληψης του.

Οι εξουσιαστές είναι βέβαιο ότι προσπαθούν να προλάβουν να υλοποιήσουν αρκετούς σχεδιασμούς τους, που συνδέονται και εξαρτώνται μεταξύ τους. Το σαμποτάρισμα αυτών των σχεδιασμών είναι ο μοναδικός τους πονοκέφαλος. Η πίστωση χρόνου η μεγαλύτερη ανακούφισή τους. Ο καθένας μπορεί να διαλέξει...

Συσπείρωση Αναρχικών

«ΚΑΜΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ

Μια είδηση[1] που ανάφερε πως ο ηλικίας 41 ετών Βενσάν Ρενουάρ, ο οποίος έχει σπουδάσει χημικός μηχανικός και είναι πατέρας οκτώ παιδιών, βρίσκεται στη φυλακή από τις 19 Αυγούστου, έθετε συγκεκριμένα ζητήματα «επί τάπητος». Το ιδιαίτερο αυτής της είδησης είναι πως το εν λόγω άτομο καταδικάστηκε το 2007 για «αδίκημα γνώμης». Το συγκεκριμένο αδίκημα είναι το ότι είχε δημοσιεύσει, τότε, μια 16σέλιδη μπροσούρα με το τίτλο: «Ολοκαύτωμα. Αυτά που σας κρύβουν...».

Ο Βενσάν Ρενουάρ θα παραμείνει φυλακισμένος για ένα ολόκληρο χρόνο με βάση τον νόμο Γκεσώ, ο οποίος τιμωρεί με φυλάκιση και πρόστιμα, όσους προβαίνουν σε «ρατσιστικές, αντισημιτικές ή ξενοφοβικές» δηλώσεις.

Η πρώτη εντύπωση που δημιουργείται από την περιεκτική περιγραφή της ουσίας του νόμου Γκεσώ είναι πως δεν φωτογραφίζει απλά τον Σαρκοζί αλλά και τους ιθύνοντες του Γαλλικού κράτους. Επειδή, όχι μόνον έχουμε απλά δηλώσεις εναντίον των Ρομά αλλά και πρακτικές που ισοδυναμούν με Χιτλερικές. Αν μάλιστα αντιστοιχηθεί το περιεχόμενου του νόμου Γκεσώ με τις ενέργειες εναντίον των Ρομά, τότε έχουμε κάτι πολύ βαρύτερο, δηλαδή κακουργηματικές πράξεις. Κι όμως, τελικά αυτός που φυλακίστηκε επειδή έκφρασε μία γνώμη ήταν ο Βενσάν Ρενουάρ.

στηκαν από την Βέρμαχτ, (για να αναφέρουμε ενδεικτικά ορισμένα από τα δεδομένα των ναζιστικών εγκλημάτων), εξοντώθηκαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Όμως, δεν περνά απαρατήρητο πως η κατασκευή αυτού του νεολογισμού επιδιώκει, πράγματι, τον εντυπωσιασμό αυτών προς τους οποίους απευθύνεται, διεμβολίζοντάς τους συναισθηματικά. Οι σκοπιμότητες γίνονται ιδιαίτερα εμφανείς όταν ο όρος μέσα από πολύπλευρη ενίσχυσή του εκ μέρους της κυριαρχίας (ιδιαίτερα τις δύο τελευταίες δεκαετίες) καθιερώνεται σαν μια πραγματικότητα μέσα από καταστάσεις που κατασκευάστηκαν με την ανάμιξη μυθοπλασιών και χονδροειδέστατων ψεμάτων[2]. Σκοπός βέβαια, ήταν να εδραιωθεί με Γκεμπελικές μεθόδους, η πεποίθηση πως το εβραϊκό κράτος στην Παλαιστίνη είναι η ψυχή των νεκρών από βασανιστήρια εβραίων, στα ναζιστικά στρατόπεδα. Ουδέν ψευδέστερον. Άλλωστε, η 60χρονη και πλέον κατοχή της Παλαιστίνης είναι αποκαλυπτικότατη.

Μπροστά στις χοντροκοπιές της σιωνιστικής προπαγάνδας δεν λείπουν οι αντιδράσεις, τόσο από ιστορικής πλευράς, όσο και από όσους διακατέχονται από φυλετιστικά ιδεολογήματα και πολιτικές. Οι τελευταίοι, μάλιστα, δεν χάνουν ευκαιρία να αναζητούν και να διατυμπανίζουν τα ψεύδη αποσκοπώντας, μέσω αυτών, να ανατρέψουν την πραγματικότητα των ναζιστικών στρατοπέδων, προσπαθώντας να εμφανίζουν τα εκατομμύρια δολοφονημένων κρατούμενων σαν καταστάσεις που προήλθαν εξαναγκαστικά από τις συνθήκες που επικρατούσαν τότε.

Άλλωστε, είναι γνωστή –και σε ζητήματα που αφορούν σημαντικά γεγονότα– η πρακτική με την οποία από την κατεδάφιση του μέρους επιχειρείται η υποβάθμιση ή η απαξίωση ενός γεγονότος. Αυτή η απόπειρα έγινε και με τα εγκλήματα που πραγματοποιήθηκαν στη διάρκεια της εξέγερσης του Νοέμβρη του 1973. Η αφορμή στα εθνικιστικά στοιχεία δόθηκε, όταν ένα βλακόμυαλο (ή ενδεχομένως και εγκάθετος) παρουσίασε

ρώνουν. Αυτά ισχύουν για τις περιπτώσεις συμμαχιών.

Όταν έχουμε, όμως, κάτι πιο ισχυρό, πιο σταθερό και πιο μακροπρόθεσμο, όπως η επανενοποίηση της κυριαρχίας σε ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο, τότε τα πράγματα έχουν προχωρήσει ακόμα περισσότερο. Σ' αυτές τις περιπτώσεις τα εργαλεία που χρησιμοποιήθηκαν κατά καιρούς από τις διάφορες μορφές άσκησης της πολιτικής εξουσίας εφαρμόζονται ανάλογα με τις ανάγκες του κάθε κράτους. Γι' αυτό οι αριστερές ή και κομμουνιστικής απόχρωσης πρακτικές και λογικές που εφαρμόζουν ή εκφράζουν κατά καιρούς οι ιθύνοντες του ελλαδικού κράτους (π.χ. «αντιεξουσιαστές στην εξουσία») φαντάζουν παράξενες για όσους δεν έχουν κατανοήσει ή δεν έχουν ασχοληθεί με τη διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας. Για τον ίδιο λόγο ξενί-

ραίνουν σε «πατριωτικές, αντισημιτικές ή ξενοφοβικές» δηλώσεις.

Η πρώτη εντύπωση που δημιουργείται από την περιεκτική περιγραφή της ουσίας του νόμου Γκεσώ είναι πως δεν φωτογραφίζει απλά τον Σαρκοζί αλλά και τους ιθύνοντες του Γαλλικού κράτους. Επειδή, όχι μόνον έχουμε απλά δηλώσεις εναντίον των Ρομά αλλά και πρακτικές που ισοδυναμούν με Χιτλερικές. Αν μάλιστα αντιστοιχηθεί το περιεχόμενου του νόμου Γκεσώ με τις ενέργειες εναντίον των Ρομά, τότε έχουμε κάτι πολύ βαρύτερο, δηλαδή κακουργηματικές πράξεις. Κι όμως, τελικά αυτός που φυλακίστηκε επειδή έκφρασε μία γνώμη ήταν ο Βενσάν Ρενουάρ.

Ας σοβαρευτούμε, όμως. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για ένα νόμο του κράτους που στην ουσία τιμωρεί όσους εκφράζουν κάποια γνώμη η οποία δεν θα είναι αρεστή στη εξουσία. Η εφαρμογή του προς όσους αμφισβητούν το «ολοκαύτωμα» είναι χαρακτηριστική. Αντίστοιχοι νόμοι υπάρχουν στην Γερμανία και την Αυστρία, για παράδειγμα.

Μια παρένθεση σχετικά με το «ολοκαύτωμα»

Δεν είναι στις προθέσεις του παρόντος κειμένου να καταπιαστούμε με το «ολοκαύτωμα». Απλά θα επισημάνουμε πως αυτός ο όρος εμφανίστηκε δύο δεκαετίες μετά την λήξη του Β΄ Παγκόσμιου ανθρωποσφαγίου και

Όμως, δεν περνά απαρατήρητο πως η κατασκευή αυτού του νεολογισμού επιδιώκει, πράγματι, τον εντυπωσιασμό αυτών προς τους οποίους απευθύνεται, διεμβολίζοντάς τους συναισθηματικά. Οι σκοπιμότητες γίνονται ιδιαίτερα εμφανείς όταν ο όρος μέσα από πολύπλευρη ενίσχυση του εκ μέρους της κυριαρχίας (ιδιαίτερα τις δύο τελευταίες δεκαετίες) καθιερώνεται σαν μια πραγματικότητα μέσα από καταστάσεις που κατασκευάστηκαν με την ανάμιξη μυθοπλασιών και χονδροειδέστατων ψεμάτων[2]. Σκοπός βέβαια, ήταν να εδραιωθεί με Γκεμπελικές μεθόδους, η πεποίθηση πως το εβραϊκό κράτος στην Παλαιστίνη είναι η ψυχή των νεκρών από βασανιστήρια εβραίων, στα ναζιστικά στρατόπεδα. Ουδέν ψευδέστερον. Άλλωστε, η 60χρονη και πλέον κατοχή της Παλαιστίνης είναι αποκαλυπτικότατη.

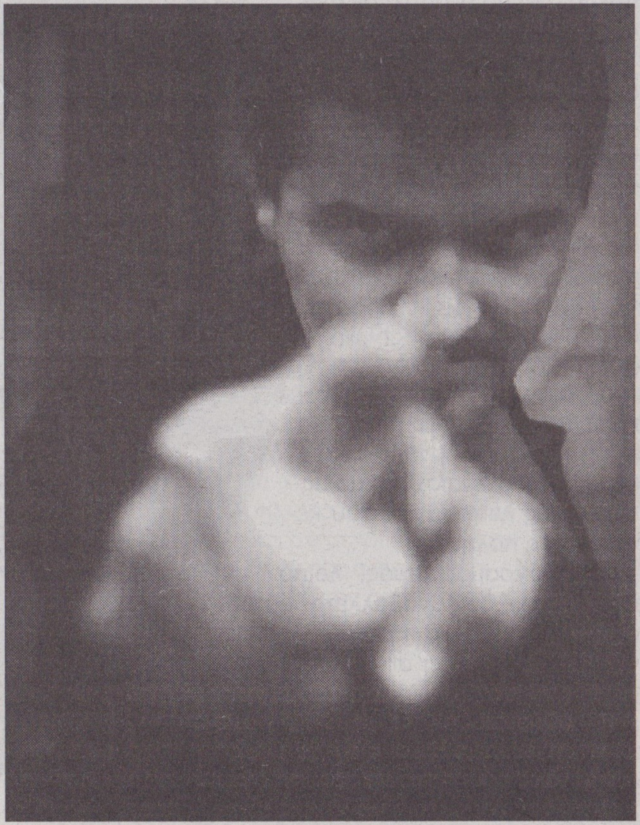
Μπροστά στις χοντροκοπιές της σιωνιστικής προπαγάνδας δεν λείπουν οι αντιδράσεις, τόσο από ιστορικής πλευράς, όσο και από όσους διακατέχονται από φυλετιστικά ιδεολογήματα και πολιτικές. Οι τελευταίοι, μάλιστα, δεν χάνουν ευκαιρία να αναζητούν και να διατυμπανίζουν τα ψεύδη αποσκοπώντας, μέσω αυτών, να ανατρέψουν την πραγματικότητα των ναζιστικών στρατοπέδων, προσπαθώντας να εμφανίζουν τα εκατομμύρια δολοφονημένων κρατούμενων σαν καταστάσεις που προήλθαν εξαναγκαστικά από τις συνθήκες που επικρατούσαν τότε.

Άλλωστε, είναι γνωστή –και σε ζητήματα που αφορούν σημαντικά γεγονότα– η πρακτική με την οποία από την κατεδάφιση του μέρους επιχειρείται η υποβάθμιση ή η απαξίωση ενός γεγονότος. Αυτή η απόπειρα έγινε και με τα εγκλήματα που πραγματοποιήθηκαν στη διάρκεια της εξέγερσης του Νοέμβρη του 1973. Η αφορμή στα εθνικιστικά στοιχεία δόθηκε, όταν ένα βλακόμουτρο (ή ενδεχομένως και εγκάθετος) παρουσίασε ένα σκίτσο μιας δήθεν δολοφονημένης στο Πολυτεχνείο ονόματι ΗΛΕΝΙΑΣ. Το σκίτσο βέβαια ήταν αντιγραφή από διαφήμιση σαμπουάν της αγγλικής εταιρίας «ΜΠΡΕΚ» και είχε δημοσιευθεί σε πολλά περιοδικά αλλά και στην αγγλική έκδοση του τριμηνιαίου «Βογκ».

Στην τεχνική της προπαγάνδας, λοιπόν, μέσα από ένα ψέμα επιχειρείται να χτιστεί ή να καταρρεύσει το σύνολο των όσων συναρτώνται με αυτό. Για παράδειγμα: Το αν στο Άουσβιτς, δεν υπήρχαν θάλαμοι αερίων, δεν αναιρεί τα όσα συνέβησαν σ' αυτό.

Επειδή, όμως, το θέμα του «ολοκαυτώματος» ταλαιπωρεί τους πολιτικοποιημένους, τους ιστορικούς και όποιον ασχολείται με την αναζήτηση της ουσίας κι όχι της επιφάνειας είναι εύκολο να τραβήξει σε μάκρος μια τοποθέτηση πάνω σ' αυτό. Δεν σκοπεύουμε να αναλωθούμε στο αν οι νεκροί εβραίοι στα στρατόπεδα συγκέντρωση ήταν έξη εκατομμύρια ή λιγότεροι. Ούτε θα μας απασχολήσει αυτή τη στιγμή αν υπήρχαν ή δεν υπήρχαν θάλαμοι αερίων στο Άουσβιτς. Αυτού του είδους οι αντιπαραθέσεις (χωρίς να αμφισβητούμε ότι η

και πιο μακροπρόθεσμο, όπως η επανενοποίηση της κυριαρχίας σε ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο, τότε τα πράγματα έχουν προχωρήσει ακόμα περισσότερο. Σ' αυτές τις περιπτώσεις τα εργαλεία που χρησιμοποιήθηκαν κατά καιρούς από τις διάφορες μορφές άσκησης της πολιτικής εξουσίας εφαρμόζονται ανάλογα με τις ανάγκες του κάθε κράτους. Γι' αυτό οι αριστερές ή και κομμουνιστικής απόχρωσης πρακτικές και λογικές που εφαρμόζουν ή εκφράζουν κατά καιρούς οι ιθύνοντες του ελλαδικού κράτους (π.χ. «αντιεξουσιαστές στην εξουσία») φαντάζουν παράξενες για όσους δεν έχουν κατανοήσει ή δεν έχουν ασχοληθεί με τη διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας. Για τον ίδιο λόγο ξενί-

ζει η εφαρμογή κατασταλτικών μέτρων εναντίον εκφρασμένης γνώμης που διαταράσσει την ενότητα της κυριαρχίας. Ως διατάραξη μπορεί να θεωρηθεί ακόμα και το να βρεθεί σε δύσκολη θέση ένα τμήμα της, στη προκειμένη περίπτωση ο σιωνισμός και το κράτος που έχει εγκαθιδρυθεί στην Παλαιστίνη.

Έτσι, στην πατρίδα του Χίτλερ, την Αυστρία, εφαρμόζεται, από το τέλος της Β΄ Παγκόσμιας Ανθρωποσφαγής, ο «Νόμος για την αναβίωση του Ναζισμού», στην Γαλλία ο νόμος Γκεσώ κ.ο.κ. Σύμφωνα, μάλιστα, με τον Αυστριακό νόμο φυλακίστηκε (για «αδίκημα γνώμης», μετά από παραποίηση τόσο των απόψεων, όσο και συνέντευξης που είχε δώσει) ο Άγγλος ιστορικός

Ας σοβαρευτούμε, όμως. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για ένα νόμο του κράτους που στην ουσία τιμωρεί όσους εκφράζουν κάποια γνώμη η οποία δεν θα είναι αρεστή στην εξουσία. Η εφαρμογή του προς όσους αμφισβητούν το «ολοκαύτωμα» είναι χαρακτηριστική. Αντίστοιχοι νόμοι υπάρχουν στην Γερμανία και την Αυστρία, για παράδειγμα.

Μια παρένθεση σχετικά με το «ολοκαύτωμα»

Δεν είναι στις προθέσεις του παρόντος κειμένου να καταπιαστούμε με το «ολοκαύτωμα». Απλά θα επισημάνουμε πως αυτός ο όρος εμφανίστηκε δύο δεκαετίες μετά την λήξη της Β΄ Παγκόσμιας ανθρωποσφαγής και συγκεκριμένα μετά την οργάνωση της αντίστασης των εξόριστων Παλαιστινίων ενάντια στους κατακτητές Σιωνιστές και ιδιαίτερα μετά τον κατακτητικό «πόλεμο των έξη ημερών», το 1967.

Συνεπώς, θα πρέπει να υπάρχει τουλάχιστον σκεπτικισμός για την αποδοχή αυτού του όρου, για δύο κυρίως λόγους, οι οποίοι σχετίζονται α) τόσο με τον χρόνο και β) όσο και με τα γεγονότα που έλαβαν χώρα κατά την «κυκλοφορία» του.

Ας σημειωθεί, μάλιστα, ότι αυτός ο όρος τείνει να ταυτιστεί αποκλειστικά με την εξόντωση των εβραίων στα ναζιστικά στρατόπεδα. Πολύ, απέχει, βέβαια, από την πραγματικότητα, αυτή η ταύτιση, από τη στιγμή που τουλάχιστον 500.000 Αθίγγανοι και περισσότεροι από 2.000.000 σοβιετικοί στρατιώτες που αιχμαλωτί-

νατρέψουν την πραγματικότητα των ναζιστικών στρατοπέδων, προσπαθώντας να εμφανίζουν τα εκατομμύρια δολοφονημένων κρατούμενων σαν καταστάσεις που προήλθαν εξαναγκαστικά από τις συνθήκες που επικρατούσαν τότε.

Άλλωστε, είναι γνωστή –και σε ζητήματα που αφορούν σημαντικά γεγονότα– η πρακτική με την οποία από την κατεδάφιση του μέρους επιχειρείται η υποβάθμιση ή η απαξίωση ενός γεγονότος. Αυτή η απόπειρα έγινε και με τα εγκλήματα που πραγματοποιήθηκαν στη διάρκεια της εξέγερσης του Νοέμβρη του 1973. Η αφορμή στα εθνικιστικά στοιχεία δόθηκε, όταν ένα βλακόμουτρο (ή ενδεχομένως και εγκάθετος) παρουσίασε ένα σκίτσο μιας δήθεν δολοφονημένης στο Πολυτεχνείο ονόματι ΗΛΕΝΙΑΣ. Το σκίτσο βέβαια ήταν αντιγραφή από διαφήμιση σαμπουάν της αγγλικής εταιρίας «ΜΠΡΕΚ» και είχε δημοσιευθεί σε πολλά περιοδικά αλλά και στην αγγλική έκδοση του τριμηνιαίου «Βογκ».

Στην τεχνική της προπαγάνδας, λοιπόν, μέσα από ένα ψέμα επιχειρείται να χτιστεί ή να καταρρεύσει το σύνολο των όσων συναρτώνται με αυτό. Για παράδειγμα: Το αν στο Άουσβιτς, δεν υπήρχαν θάλαμοι αερίων, δεν αναιρεί τα όσα συνέβησαν σ' αυτό.

Επειδή, όμως, το θέμα του «ολοκαυτώματος» ταλαιπωρεί τους πολιτικοποιημένους, τους ιστορικούς και όποιον ασχολείται με την αναζήτηση της ουσίας κι όχι της επιφάνειας είναι εύκολο να τραβήξει σε μάκρος μια τοποθέτηση πάνω σ' αυτό. Δεν σκοπεύουμε να αναλωθούμε στο αν οι νεκροί εβραίοι στα στρατόπεδα συγκέντρωση ήταν έξη εκατομμύρια ή λιγότεροι. Ούτε θα μας απασχολήσει αυτή τη στιγμή αν υπήρχαν ή δεν υπήρχαν θάλαμοι αερίων στο Άουσβιτς. Αυτού του είδους οι αντιπαραθέσεις (χωρίς να αμφισβητούμε ότι η μία από τις δύο πλευρές δικαιώνεται από τις αποδείξεις που υπάρχουν ή δεν υπάρχουν για το κάθε συγκεκριμένο ζήτημα) διευκολύνουν, εν μέρει, την εκατέρωθεν προπαγάνδα.

Εκείνο που παραμένει αδιαμφισβήτητο είναι η εξόντωση ανθρώπων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, που κατασκεύασε το ναζιστικό καθεστώς. Όπως είναι δεδομένη η πολιτική και οικονομική εκμετάλλευση των νεκρών εβραίων που εξοντώθηκαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Ο «σιδηρούς νόμος» των εξουσιαστών είναι να υπερασπίζονται τις συμμαχίες τους, όσο τα κοινά τους συμφέροντα εξυπηρετούνται και όσο μέσω αυτής της πολιτικής κατορθώνουν να σφίγγουν, όσο χρειάζεται, τα δεσμά των υπηκόων, όταν αυτά αρχίζουν να χαλα-

ζει η εφαρμογή κατασταλτικών μέτρων εναντίον εκφρασμένης γνώμης που διαταράσσει την ενότητα της κυριαρχίας. Ως διατάραξη μπορεί να θεωρηθεί ακόμα και το να βρεθεί σε δύσκολη θέση ένα τμήμα της, στη προκειμένη περίπτωση ο σιωνισμός και το κράτος που έχει εγκαθιδρυθεί στην Παλαιστίνη.

Έτσι, στην πατρίδα του Χίτλερ, την Αυστρία, εφαρμόζεται, από το τέλος της Β΄ Παγκόσμιας Ανθρωποσφαγής, ο «Νόμος για την αναβίωση του Ναζισμού», στην Γαλλία ο νόμος Γκεσό κ.ο.κ. Σύμφωνα, μάλιστα, με τον Αυστριακό νόμο φυλακίστηκε (για «αδίκημα γνώμης», μετά από παραποίηση τόσο των απόψεων, όσο και συνέντευξης που είχε δώσει) ο Άγγλος ιστορικός Ντέιβιντ Ίρβινγκ (τον οποίο τάσεις του φιλοσιωνιστικού στερεώματος χαρακτηρίζουν φασίστα ή ναζιστή). Η μέθοδος Nacht und Nebel[3], είναι συστατικό στοιχείο του «Νόμου για την αναβίωση του Ναζισμού». Τα ίχνη του Ίρβινγκ, είχαν εξαφανιστεί για ενάμισυ μήνα από τη σύλληψή του, η οποία έγινε με το πρόσχημα της κλοπής αυτοκινήτου.

Στις συνθήκες ενοποιημένης και ενοποιούμενης κυριαρχίας οι δεσμοί που αναπτύσσονται ανάμεσα στους κυρίαρχους είναι ισχυροί. Κανείς δεν θα αμφισβητήσει ένα αίτημα του εβραϊκού λόμπι ή του σιωνιστικού κράτους, από τη στιγμή που θα ζητηθεί μέσα στα πλαίσια και τους στόχους της ενοποιημένης κυριαρχίας. Τελείως διαφορετική ήταν η αντιμετώπιση των Σιωνιστών μετά το πόλεμο του 1967. Τότε, που η διαδικασία επα-

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ»;

νενοποίησης της κυριαρχίας δεν είχε προχωρήσει, παρ' ότι έδρασε μέσα στα πλαίσια των συμφερόντων της δυτικής κυριαρχίας, το Ισραήλ αναγκάστηκε να αποχωρήσει από μέρος των εδαφών που κατέκτησε στον «πόλεμο των έξη ημερών».

Η πολιτική εκμετάλλευση του γεγονότος δεν γίνεται μόνο από τους σιωνιστές. Τα ευρωπαϊκά κράτη βρήκαν μια καλή ευκαιρία να εφαρμόσουν χιτλερικές μεθόδους προκειμένου να καθιερώσουν και να εντείνουν την καταστολή γνώμης. Ουσιαστικά, όμως, όλο αυτό το πλέγμα προάσπισης της δημοκρατίας από το ναζισμό αποσκοπεί στην ενίσχυση των κυριαρχικών επιδιώξεων σε ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο. Η «προάσπιση της δημοκρατίας» γίνεται με τη εφαρμογή ναζιστικών και χιτλερικών μεθόδων και ιδεολογημάτων (όπως αυτό της

στική καταγραφή της ιστορίας υπήρχε, υπάρχει και επιτυγχάνεται με πολλούς άλλους τρόπους και *δεν είναι οι συγκεκριμένες διώξεις που γραφούν ιστορία.* **Οι διώξεις γνώμης επικυρώνουν την ήδη καταγραμμένη ιστορία από την πλευρά της κυριαρχίας. Ούτε μπορούν να αποτρέψουν την αμφισβήτησή της (τουλάχιστον όχι ακόμη) με ένα πλήρη ολοκληρωτικό τρόπο. Όμως, η κατεύθυνση έχει δοθεί. Κι αυτό έχει μεγάλη σημασία.**

Από αναρχική σκοπιά είναι δεδομένο και επιβεβαιωμένο, από την πολύχρονη πορεία και ιστορική καταγραφή των απελευθερωτικών αγώνων, πως **η Ελευθερία αναδεικνύεται και διασφαλίζεται μέσω της ελευθερίας**.

Αυτή είναι μια θεμελιακή αναρχική άποψη. Και αυτή η διασφάλιση συνδέεται με την δραστήρια αντιμετώπιση των διάφορων ζητημάτων που υπάρχουν ή που προκύπτουν με συνεχή δράση, με άποψη, με ανάλυση και με επιχειρήματα που δεν επιδιώκουν να εγκλωβίσουν και να αποστειρώσουν την δυνατότητα των ανθρώπων να αντιληφθούν, να αποκομίσουν εμπειρίες, να αποκτήσουν άποψη και να έχουν μια θεώρηση της πραγματικότητας, σε όλες της τις δυνατές διαστάσεις.

Η αναρχική θεώρηση δεν θα μπορούσε να αποδεχθεί και να προβάλλει λογικές, καταστάσεις και πρακτικές εξουσιαστικές. **Εφ' όσον η ελευθερία δημιουργεί ελευθερία, γνωρίζουμε πως και η εξουσία γεννά εξουσία.** Όταν, λοιπόν, επιχειρείται η υπεράσπιση ενός συστατικού της ελευθερίας, όπως είναι π.χ. η γνώμη ή άποψη, χρησιμοποιώντας εξουσιαστικές μεθόδους και πρακτικές, τότε αυτόματα **αναιρείται το ελεύθερο**.

Επειδή η προπαγάνδα πάντα απευθύνεται στο συναίσθημα, προσπαθώντας να το διεγείρει, έτσι ώστε να μπλοκάρει και να θολώσει τη σκέψη, να σκλαβώσει το πνεύμα, πολλές φορές οι άνθρωποι υποκύπτουν στις προπαγανδιστικές σειρήνες τις εξουσίας. Κτυπάει στα κατώτερα ανθρώπινα συναισθήματα η φράση π.χ. **ΚΑΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ**, η οποία επανειλημμένα έχει διατυπωθεί σε συνθήματα στο διαδίκτυο, σε γραπτά κ.λπ.

ράγεται (και αυτό συμβαίνει) με πολλούς άλλους εξουσιαστικούς τρόπους.

Είναι στη ιδιοσυστασία της αριστεράς, κομμουνιστικής και μη (με την οποία δεν ταυτίζεται ούτε σχετίζεται η αναρχική προοπτική), να διατυμπανίζει τέτοιου είδους λογικές, επειδή είναι εξουσιαστική και ο προσανατολισμός της είναι κρατιστικός. Άλλωστε, δεν διαθέτει και τα ουσιαστικά προσόντα ώστε να μπορεί να ανεχτεί την απελευθερωτική διάσταση των πραγμάτων.

Οι αναρχικοί, όμως, επιδιώκουμε πολύ διαφορετικά πράγματα και με εντελώς διαφορετικούς τρόπους. **Από τη στιγμή που δεν αναγνωρίζεται σε κάποιους η αυθεντία, με την έννοια της απόλυτης εξουσίας στη γνώση, στα πράγματα και στους ανθρώπους θα πρέπει να δεχθούμε πως ο πόλεμος στον τομέα των απόψεων είναι πολύ πιο σημαντικός.** Ένας αποτελεσματικός πόλεμος, σ' αυτή τη βάση, δίνει μια ουσιαστική προοπτική στις επιτυχίες που θα υπάρξουν στα οδοφράγματα. Σε αντίθετη περίπτωση κατασκευάζονται «Πύρρειες νίκες».

Από την αναρχική απελευθερωτική οπτική και δράση δεν υπάρχει κάποιος λόγος που να συνηγορεί σε γρήγορα αποτελέσματα που δεν θα στηρίζονται σε καθοριστικές και **θεμελιακές απόψεις και θεωρήσεις**. Ακόμα κι αν οι εξουσιαστές και το κράτος χρησιμοποιούν καταιγιστικά τα μέσα επιβολής, δεν σημαίνει πως θα πρέπει να τους μιμηθούμε.

σει από μέρος των εδαφών που κατέκτησε στον «πόλεμο των έξη ημερών».

Η πολιτική εκμετάλλευση του γεγονότος δεν γίνεται μόνο από τους σιωνιστές. Τα ευρωπαϊκά κράτη βρήκαν μια καλή ευκαιρία να εφαρμόσουν χιτλερικές μεθόδους προκειμένου να καθιερώσουν και να εντείνουν την καταστολή γνώμης. Ουσιαστικά, όμως, όλο αυτό το πλέγμα προάσπισης της δημοκρατίας από το ναζισμό αποσκοπεί στην ενίσχυση των κυριαρχικών επιδιώξεων σε ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο. Η «προάσπιση της δημοκρατίας» γίνεται με τη εφαρμογή ναζιστικών και χιτλερικών μεθόδων και ιδεολογημάτων (όπως αυτό της

«αναβίωσης»).

Η αναβίωση μέσα από την δίωξη της «αναβίωσης»

Σ' ότι αφορά τα προηγούμενα, δηλαδή τις **διώξεις γνώμης**, (παλιότερα το δυτικό μπλοκ κυριαρχίας, αναφερόμενο στις διώξεις αντικαθεστωτικών στην κομμουνιστοκρατούμενη Ρωσία χρησιμοποιούσε την διατύπωση «αντιφρονούντες»), διαπιστώνεται πως με τον πόλεμο κατά της αναβίωσης ουσιαστικά εγκαθιδρύεται ένα καθεστώς παρόμοιο αν όχι σκληρότερο από αυτό που διώκεται.

Άλλωστ,ε πολλές φορές, πλέον, ο τύπος δεν έχει και

πλευρά της κυριαρχίας. Ούτε μπορούν να αποτρέψουν την αμφισβήτησή της (τουλάχιστον όχι ακόμη) με ένα πλήρη ολοκληρωτικό τρόπο. Όμως, η κατεύθυνση έχει δοθεί. Κι αυτό έχει μεγάλη σημασία.

Από αναρχική σκοπιά είναι δεδομένο και επιβεβαιωμένο, από την πολύχρονη πορεία και ιστορική καταγραφή των απελευθερωτικών αγώνων, πως **η Ελευθερία αναδεικνύεται και διασφαλίζεται μέσω της ελευθερίας**.

Αυτή είναι μια θεμελιακή αναρχική άποψη. Και αυτή η διασφάλιση συνδέεται με την δραστήρια αντιμετώπιση των διάφορων ζητημάτων που υπάρχουν ή που προκύπτουν με συνεχή δράση, με άποψη, με ανάλυση και με επιχειρήματα που δεν επιδιώκουν να εγκλωβίσουν και να αποστειρώσουν την δυνατότητα των ανθρώπων να αντιληφθούν, να αποκομίσουν εμπειρίες, να αποκτήσουν άποψη και να έχουν μια θεώρηση της πραγματικότητας, σε όλες της τις δυνατές διαστάσεις.

Η αναρχική θεώρηση δεν θα μπορούσε να αποδεχθεί και να προβάλλει λογικές, καταστάσεις και πρακτικές εξουσιαστικές. **Εφ' όσον η ελευθερία δημιουργεί ελευθερία, γνωρίζουμε πως και η εξουσία γεννά εξουσία.** Όταν, λοιπόν, επιχειρείται η υπεράσπιση ενός συστατικού της ελευθερίας, όπως είναι π.χ. η γνώμη ή άποψη, χρησιμοποιώντας εξουσιαστικές μεθόδους και πρακτικές, τότε αυτόματα **αναιρείται το ελεύθερο**.

Επειδή η προπαγάνδα πάντα απευθύνεται στο συναίσθημα, προσπαθώντας να το διεγείρει, έτσι ώστε να μπλοκάρει και να θολώσει τη σκέψη, να σκλαβώσει το πνεύμα, πολλές φορές οι άνθρωποι υποκύπτουν στις προπαγανδιστικές σειρήνες τις εξουσίας. Κτυπάει στα κατώτερα ανθρώπινα συναισθήματα η φράση π.χ. **ΚΑΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ**, η οποία επανειλημμένα έχει διατυπωθεί σε συνθήματα στο διαδίκτυο, σε γραπτά κ.λπ.

Αλλά, έχει αποδειχθεί από την επειρία των απελευθερωτικών αγώνων πως όσοι υποστηρίζουν τέτοιες λογικές και πρακτικές, θα είναι, δυστυχώς, οι πρώτοι που θα υποστούν τις συνέπειες.

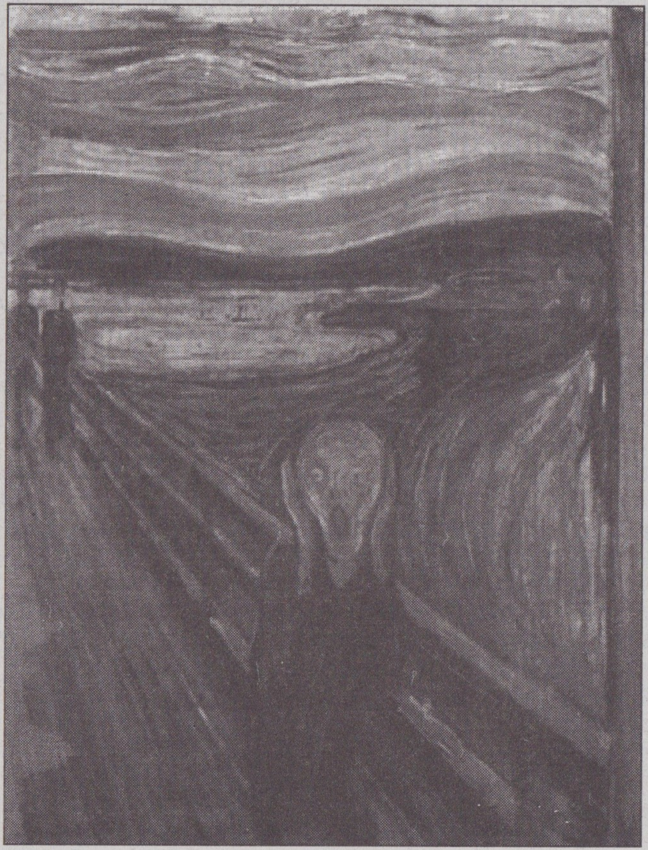
Πόσο εύκολα μπορεί να υποκύψει κάποιος στο πειρασμό να δεχτεί πως πρέπει να απαγορευτούν τα εθνικιστικά βιβλία και να φυλακιστούν οι συγγραφείς τους. «Άλλωστε δεν έχουν κάνει τόσα εγκλήματα; Γιατί να τους αφήσουμε να λένε τη γνώμη τους;», θα αναρωτηθεί κάποιος. Πίσω, όμως, από την «εύλογη» απάντηση υπάρχει η άρνηση της απελευθερωτικής διεργασίας.

Στη βάση, λοιπόν, της αναρχικής απελευθερωτικής διεργασίας, η γνώμη αντιμετωπίζεται με γνώμη, το επιχείρημα με το επιχείρημα, το έντυπο με έντυπο, η γροθιά με τη γροθιά και σε κάθε περίπτωση η ελευθερία υπερασπίζεται με όρους απελευθερωτικούς.

Όταν αντιλαμβάνεται κάποιος για πρώτη φορά αυτή τη διατύπωση-αποστροφή για την στέρηση ελευθερίας στους εχθρούς της, είναι ενδεχόμενο, παρασυρμένος από τη φόρτιση που περιέχει αυτή η διατύπωση, να μην «πιάσει» το νόημα της. Κι όμως αυτό που περικλείεται

χουμε πως ο πόλεμος στον τομέα των απόψεων είναι πολύ πιο σημαντικός. Ένας αποτελεσματικός πόλεμος, σ' αυτή τη βάση, δίνει μια ουσιαστική προοπτική στις επιτυχίες που θα υπάρξουν στα οδοφράγματα. Σε αντίθετη περίπτωση κατασκευάζονται «Πύρρειες νίκες».

Από την αναρχική απελευθερωτική οπτική και δράση δεν υπάρχει κάποιος λόγος που να συνηγορεί σε γρήγορα αποτελέσματα που δεν θα στηρίζονται σε καθοριστικές και **θεμελιακές απόψεις και θεωρήσεις**. Ακόμα κι αν οι εξουσιαστές και το κράτος χρησιμοποιούν καταιγιστικά τα μέσα επιβολής, δεν σημαίνει πως θα πρέπει να τους μιμηθούμε.

Έχει τεράστια σημασία να μην πορευόμαστε στο μονοπάτι της επιβολής των απόψεων, αλλά της ανάδειξης των τρόπων και των διεργασιών που συμβάλλουν στη συνεννόηση και την αναγνώριση των δυνατοτήτων των ανθρώπων να κατανοήσουν και να συμμετέχουν στην απελευθερωτική διεργασία με επίγνωση τόσο των σκοπών όσο και των μέσων. Οι εξουσιαστικές μέθοδοι και πρακτικές μπλοκάρουν, στεγανοποιούν και πολώνουν πάνω σε δογματικές και σίγουρα αμφίπλευρα λαθεμένες θέσεις και οπτικές. Πέραν τούτου, η υπεράσπιση της ελευθερίας με εξουσιαστικούς τρόπους ανασυγκροτεί την εξουσία που παίρνει άλλη μορφή και όνομα χωρίς όμως να υπάρχει ουσιαστικό αποτέλεσμα.

«αναβίωσης»).

Η αναβίωση μέσα από την δίωξη της «αναβίωσης»

Σ' ότι αφορά τα προηγούμενα, δηλαδή τις **διώξεις γνώμης**, (παλιότερα το δυτικό μπλοκ κυριαρχίας, αναφερόμενο στις διώξεις αντικαθεστωτικών στην κομμουνιστοκρατούμενη Ρωσία χρησιμοποιούσε την διατύπωση «αντιφρονούντες»), διαπιστώνεται πως με τον πόλεμο κατά της αναβίωσης ουσιαστικά εγκαθιδρύεται ένα καθεστώς παρόμοιο αν όχι σκληρότερο από αυτό που διώκεται.

Άλλωστ,ε πολλές φορές, πλέον, ο τύπος δεν έχει και τόση σημασία για τους εξουσιαστές. Τον διατηρούν μέχρις ότου διαπιστώσουν πως η αναντιστοιχία τύπου και ουσίας δεν τους χρειάζεται και πως δεν διατρέχουν κάποιους κινδύνους στο να πουν τα πράγματα με το όνομά τους. Και τότε βγάζουν τη μάσκα.

Θέλουμε, όμως, να σταθούμε σ' αυτό που λέμε διατύπωση γνώμης. Δεν θα το εξετάσουμε από τη σκοπιά της δημοκρατίας ή των αρχών του Διαφωτισμού, όπως ο Τσόμσκι που (προς τιμήν του αντιτάχτηκε στην φυλάκιση του Ρενουάρ με τον νόμο Γκεσό).

Ούτε, βέβαια, μπορεί να γίνει δεκτό πως με τέτοιους νόμους δίνεται στο κράτος το δικαίωμα να προχωρά στην ιστορική καταγραφή της αλήθειας, σύμφωνα με τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις της κυριαρχίας ή των επί μέρους τμημάτων της. Γιατί πολύ απλά, η εξουσιαταν, λοιπόν, επιχειρείται η υπεράσπιση ενός συστατικού της ελευθερίας, όπως είναι π.χ. η γνώμη ή άποψη, χρησιμοποιώντας εξουσιαστικές μεθόδους και πρακτικές, τότε αυτόματα **αναιρείται το ελεύθερο**.

Επειδή η προπαγάνδα πάντα απευθύνεται στο συναίσθημα, προσπαθώντας να το διεγείρει, έτσι ώστε να μπλοκάρει και να θολώσει τη σκέψη, να σκλαβώσει το πνεύμα, πολλές φορές οι άνθρωποι υποκύπτουν στις προπαγανδιστικές σειρήνες τις εξουσίας. Κτυπάει στα κατώτερα ανθρώπινα συναισθήματα η φράση π.χ. **ΚΑΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ**, η οποία επανειλημμένα έχει διατυπωθεί σε συνθήματα στο διαδίκτυο, σε γραπτά κ.λπ.

Αλλά, έχει αποδειχθεί από την επειρία των απελευθερωτικών αγώνων πως όσοι υποστηρίζουν τέτοιες λογικές και πρακτικές, θα είναι, δυστυχώς, οι πρώτοι που θα υποστούν τις συνέπειες.

Πόσο εύκολα μπορεί να υποκύψει κάποιος στο πειρασμό να δεχτεί πως πρέπει να απαγορευτούν τα εθνικιστικά βιβλία και να φυλακιστούν οι συγγραφείς τους. «Άλλωστε δεν έχουν κάνει τόσα εγκλήματα; Γιατί να τους αφήσουμε να λένε τη γνώμη τους;», θα αναρωτηθεί κάποιος. Πίσω, όμως, από την «εύλογη» απάντηση υπάρχει η άρνηση της απελευθερωτικής διεργασίας.

Στη βάση, λοιπόν, της αναρχικής απελευθερωτικής διεργασίας, η γνώμη αντιμετωπίζεται με γνώμη, το επιχείρημα με το επιχείρημα, το έντυπο με έντυπο, η γροθιά με τη γροθιά και σε κάθε περίπτωση η ελευθερία υπερασπίζεται με όρους απελευθερωτικούς.

Όταν αντιλαμβάνεται κάποιος για πρώτη φορά αυτή τη διατύπωση-αποστροφή για την στέρηση ελευθερίας στους εχθρούς της, είναι ενδεχόμενο, παρασυρμένος από τη φόρτιση που περιέχει αυτή η διατύπωση, να μην «πιάσει» το νόημα της. Κι όμως αυτό που περικλείεται είναι ισχυρότερο από αυτό που φαίνεται. Η εξουσιαστική υπεράσπιση της ελευθερίας κατασκευάζει μια άλλου τύπου τυραννία.

Είναι τελείως αντίθετο με την αναρχική θεώρηση το τρέξιμο και ο πρακτικισμός χωρίς μια διεισδυτική κατανόηση του λόγου ο οποίος θα βρίσκεται σε αρμονία με τις πράξεις. Δεν συμβαδίζει, για παράδειγμα, με την αναρχική οπτική, αλλά ούτε και με την πραγματική διάσταση ενός αγώνα σε μια πορεία αλληλεγγύης σε φυλακισμένους να υιοθετείται το σύνθημα «Έξω οι κρατούμενα από τις φυλακές μέσα οι μπάτσοι κι οι δικαστές». Αυτό είναι μια πραγματικότητα του παρελθόντος. Μπορεί η επανάληψη να μη γίνεται πάνω στον ίδιο «δρόμο», όμως η κεντρική ιδέα είναι δυνατόν να αναπα-

Έχει τεράστια σημασία να μην πορευόμαστε στο μονοπάτι της επιβολής των απόψεων, αλλά της ανάδειξης των τρόπων και των διεργασιών που συμβάλλουν στη συνεννόηση και την αναγνώριση των δυνατοτήτων των ανθρώπων να κατανοήσουν και να συμμετέχουν στην απελευθερωτική διεργασία με επίγνωση τόσο των σκοπών όσο και των μέσων. Οι εξουσιαστικές μέθοδοι και πρακτικές μπλοκάρουν, στεγανοποιούν και πολώνουν πάνω σε δογματικές και σίγουρα αμφίπλευρα λαθεμένες θέσεις και οπτικές. Πέραν τούτου, η υπεράσπιση της ελευθερίας με εξουσιαστικούς τρόπους ανασυγκροτεί την εξουσία που παίρνει άλλη μορφή και όνομα χωρίς όμως να υπάρχει ουσιαστικό αποτέλεσμα.

---

(1) ΤΑ ΝΕΑ, Πέμπτη 16 Σεπτεμβρίου 2010.

(2) Αναφερόμαστε ενδεικτικά σε δύο πολυσυζητημένα βιβλία όπως το Painted Bird, του Jerzy Kosinski, New York, 1965 και το Fragments του Binjamin Wilkomirski, New York, 1996.

(3) Nacht und Nebel (=Νύχτα και Ομίχλη). Πρόκειται για την κωδική ονομασία της διαταγής που εξέδωσε ο Χίτλερ την 7η Δεκεμβρίου 1941, σύμφωνα με την οποία όσοι ήσαν ή θεωρούνταν εχθροί του Γ΄ Ράιχ θα συλλαμβάνονταν με τέτοιο τρόπο ώστε να χάνονται τα ίχνη τους προκαλώντας με αυτή την ενέργεια τρόμο, πανικό, αμφιβολία, ανησυχία και ανασφάλεια στο πληθυσμό και στους συγγενείς τους. Ας σημειωθεί πως αυτή η πρακτική είχε εφαρμοστεί προηγούμενα από το κομμουνιστικό καθεστώς στη Ρωσία, κυρίως επί Στάλιν.

Η Πόλη, η Αυτοδιοίκηση και ο Καλλικράτης

«[…]η δ' εκ πλειόνων οικιών κοινωνία πρώτη χρήσεως ένεκεν μη εφημέρου κώμη. […]η δ' εκ πλειόνων κωμών κοινωνία τέλειος πόλις, ήδη πάσης έχουσα πέρας της αυταρκείας ως έπος ειπείν, γινομένη μεν του ζην ένεκεν, ούσα δε του ευ ζην.

[…]η ένωση περισσότερων οικογενειών, όχι όμως η προσωρινή αλλά η μόνιμη, είναι η κώμη. ...Μία κοινωνία με περισσότερες κώμες σχηματίζει την τέλεια πόλη, που έφτασε να γίνει αυτάρκης, δημιουργήθηκε για να γίνει ευκολότερη η εξασφάλιση των αναγκαίων και διατηρείται για να ζουν καλύτερα οι πολίτες.([1])

Αυτή είναι κατά την αριστοτελική θεώρηση η πορεία συγκρότησης των πόλεων-κρατών. Αμέσως παρακάτω, με ένα αληθινό άλμα σκέψης που θα ζήλευε και ο πιο ασυνείδητος δημαγωγός, ο Αριστοτέλης συμπεραίνει ότι η πόλη υπάρχει ...εκ φύσεως:

«Εκ τούτων ουν φανερόν ότι των φύσει η πόλις εστί, και ότι ο άνθρωπος φύσει πολιτικόν ζώον, και ο άπολις διά φύσιν και ου δια τύχην ήτοι φαύλος εστίν, ή κρείττων ή άνθρωπος».

Πώς είναι δυνατόν η πόλη να αποτελεί φυσική πραγματικότητα αφού δεν υπάρχει στη φύση, αλλά απαιτεί την συγχώνευση διαφόρων ανθρώπινων ομάδων για κάποιον συγκεκριμένο σκοπό; Όταν μια υπόθεση στην πορεία ενός συλλογισμού, μετατραπεί ξαφνικά σε δεδομένο, τότε μπορούν να προκύψουν τέρατα. Αυτή άλλωστε δεν είναι η τεχνική των πολιτικών, των συνεχιστών της αριστοτελικής κληρονομιάς;

Είναι γενικότερα γνωστό πόσα ποτάμια αίματος πότισαν τη γη, το φυσικό περιβάλλον του ανθρώπου, για να επιτευχθεί αυτή η «φυσική διεργασία», ο ξεριζωμός των ανθρώπων και η εξαναγκαστική αποθήκευσή τους, στο τεχνητό περιβάλλον των πόλεων.

Δεν είναι τυχαίο ότι αυτές οι απλοϊκές θεωρίες (με τις διάφορες παραλλαγές τους) αποτέλεσαν τον θεωρητικό πυρήνα της κρατικής ιδεολογίας εδώ και 2.500 χρόνια. Η ιδεολογικοποίηση του παράλογου, δηλαδή ότι «ο άνθρωπος βρίσκεται σε διαρκή άμυνα απέναντι στα στοιχεία της φύσης, τα θηρία και τέλης, ό.π.), όπως και ότι ήταν ανώτεροι από τους ...άτυχους που κυκλοφορούν ακόμα ελεύθεροι στην φύση. Μια ψεύτικη συνείδηση που με το πέρασμα των χρόνων γίνεται ασυνείδητη και μετά συνειδητή πίστη από μερίδα των καταπιεσμένων και εκφράζεται με διάφορα αντιανθρώπινα εξαμβλώματα, όπως «ζωτικοί χώροι», πατριωτισμοί κάθε είδους κτλ.

Οι «άνθρωποι δίχως νόμους» κατά τον Όμηρο ήταν κακοί και πολεμοχαρείς. Ο «απολίτικος» άνθρωπος κατά τον Αριστοτέλη αποτελεί «διαστροφή της φύσης» και συγκρίνεται εμμέσως με τις βιολογικές τερατογενέσεις που μπορεί να υπάρχουν στη φύση (Περί ζώων γενέσεως, IV4). Χαρακτηρισμοί που εκτοξεύονται κατά κόρον και σήμερα από την εξουσιαστική κάστα και τους οπαδούς της, σε όσες ανθρώπινες φυλές και σύνολα αντιστέκονται στην βίαιη ενσωμάτωση τους στις κρατικές δομές.

Όπως βλέπουμε, το μένος των αρχαίων εξουσιαστών και των συνεχιστών τους, απέναντι στη φύση και την ελευθερία, χαρακτηριστικά αναπόσπαστα από την ανθρώπινη οντότητα, είναι απεριόριστο.

Έχουμε, αναφερθεί αναλυτικά στο παρελθόν για την σχέση πόλης, πολιτικής και πολιτισμού (**ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ φύλλο 85, Ιούλιος-Αύγουστος 2009**). Πρόκειται για έννοιες αλληλένδετες και καθοριστικά στοιχεία της δομημένης εξουσίας. Όπως ιστορικά το κράτος επιβλήθηκε δια της βίας, έτσι και τα συστατικά του επιβλήθηκαν με βίαιο τρόπο στις ανθρώπινες ομάδες.

Ο ρόλος της πόλης είναι κομβικός, λοιπόν. Η διατήρηση και εξάπλωση ενός τόσο περίπλοκου μηχανισμού, όπως η πόλη, δικαιολογεί την σπατάλη τεράστιων φυσικών αποθεμάτων, εξουσιαστικές δομές αποτελούμενες από εξειδικευμένο επιστημονικό και διοικητικό προσωπικό (πολεοδόμους, αρχιτέκτονες κτλ) και γενικότερα όλα τα στοιχεία που συνθέτουν την κρατική υπόσταση. Το πιο σημαντικό στοιχείο όμως είναι η διαδικασία ελέγχου, χειραγώγησης και καταστολής των στοιβαγμένων ανθρώπων που ξεριζώθηκαν από το φυσικό τους περιβάλλον, για τους οποίους πια έχει εκλείψει η ουσιαστική σχέση να έχουν ανάγκη από περίπλοκα συστήματα ύδρευσης, τεχνοκράτες και αξιωματούχους όταν η πηγή με το καθαρό νερό ήταν δίπλα τους; Αντίθετα ποιός μπορεί να αισθανθεί την «ευδαιμονία» και «αυτάρκεια» του Αριστοτέλη στις πόλεις, παλιές ή σύγχρονες, όταν εσκεμμένα ή αθέλητα σταματήσει να λειτουργεί για λίγες ώρες το πανάκριβο σύστημα ύδρευσης και φιλτραρίσματος του νερού; Τι προκαλεί περισσότερο τρόμο, μία νύχτα στην εξοχή ή ένας μεγάλος δρόμος ταχείας κυκλοφορίας; Με λεύκες ή χωρίς, δεν έχει και τόση σημασία!

Αυτοδιοίκηση και εξουσία

Τα παραπάνω αναφέρονται γιατί παρ' ότι οι πόλεις-κράτη, οι «τέλειες πόλεις» του Αριστοτέλη υποτάχτηκαν απ' τον Φίλιππο, εν τούτοις οι αριστοτελικές θεωρίες είναι θεμελιακές για τις ενοποιητικές προσπάθειες της κυριαρχίας, που εκφράζονται και μέσα από την γιγάντωση των αστικών κέντρων εις βάρος φυσικά του φυσικού περιβάλλοντος και των έμβιων όντων. Ωστόσο, αυτές οι διαδικασίες ενοποίησης παραμένουν ανολοκλήρωτες όχι μόνο εξ αιτίας της αντίστασης διαφόρων κοινοτήτων να ενταχθούν στα αστικά περιβάλλοντα, αλλά και για λόγους γεωγραφικούς και λειτουργικούς. Είναι αδύνατον, άλλωστε, να συντηρηθούν οι τεράστιοι αστικοί μηχανισμοί χωρίς την συμβολή των σκλαβωμένων ανθρώπων της «περιφέρειας», που «προορισμός» τους είναι να προμηθεύουν με υλικά αγαθά αυτόν τον Λεβιάθαν. Αντί να αφανιστούν, λοιπόν, οι τοπικές κοινωνίες, μπορούν κάλλιστα να εξαρτηθούν άμεσα από την κρατική μηχανή, να χάσουν την όποια του εξαπλωνόταν στα 3/4 του σημερινού ελλαδικού κράτους, δεν είχε μόνο φορολογική αυτοτέλεια, ανεξάρτητη νομοθεσία και οικονομική πολιτική αλλά μπορούσε να επεκταθεί και σε γειτονικά βιλαέτια, πιο αδύναμων πασάδων, όπως και το έκανε άλλωστε. Την εξόντωση των Σουλιωτών την ανέλαβαν αποκλειστικά τα τοπικά στρατεύματα του Αλή Πάσα, χωρίς να ενοχληθεί στο ελάχιστο η Υψηλή Πύλη. Ακόμα και τα διπλωματικά σούρτα-φέρτα διαφόρων ξένων παραγόντων (ανάμεσά τους και ο λόρδος Βύρωνας) ήταν ανεξάρτητα από τις επίσημες διπλωματικές αποστολές στην Πόλη.

Αυτό βέβαια καθόλου δεν εμπόδισε τον Σουλτάνο να αποκεφαλίσει τον Αλή Πασά όταν έκρινε ότι το κράτος του είχε σκοπό αρχικά να αυτονομηθεί και στη συνέχεια να διεκδικήσει την Αυτοκρατορία.

Με το πέρασμα του χρόνου, αυτή η ανάθεση και διανομή εξουσιών αποκτά επίσημο θεσμικό χαρακτήρα συγκροτώντας την τοπική αυτοδιοίκηση, πρακτική που εφαρμόζουν όλα ανεξαιρέτως τα κράτη.

Ας δούμε όμως τα πλεονεκτήματα για την εξουσία που προκύπτουν από την τοπική αυτοδιοίκηση μέσα από τις σύγχρονες εξουσιαστικές αντιλήψεις και θεωρίες.

*«**Το σημαντικότερο πολιτικό πλεονέκτημα που αναφέρεται είναι ότι με την αποκέντρωση, η εξουσία πλησιάζει περισσότερο στον λαό.** Η αποκεντρωμένη πολιτική εξουσία προσφέρει δυνατότητες καλύτερου και αποτελεσματικότερου ελέγχου της, όπως επίσης συμβάλλει στη μεγαλύτερη συμμετοχή στα κοινά. Βοηθά ακόμη στην καλύτερη, αποτελεσματικότερη και οικονομικότερη συλλογή των αναγκαίων, για τη λήψη πολιτικών απο-*

οι πολίτες.(¹)

Αυτή είναι κατά την αριστοτελική θεώρηση η πορεία συγκρότησης των πόλεων-κρατών. Αμέσως παρακάτω, με ένα αληθινό άλμα σκέψης που θα ζήλευε και ο πιο ασυνείδητος δημαγωγός, ο Αριστοτέλης συμπεραίνει ότι η πόλη υπάρχει ...εκ φύσεως:

«Εκ τούτων ουν φανερόν ότι των φύσει η πόλις εστί, και ότι ο άνθρωπος φύσει πολιτικόν ζώον, και ο άπολις διά φύσιν και ου δια τύχην ήτοι φαύλος εστίν, ή κρείττων ή άνθρωπος».

Πώς είναι δυνατόν η πόλη να αποτελεί φυσική πραγματικότητα αφού δεν υπάρχει στη φύση, αλλά απαιτεί την συγχώνευση διαφόρων ανθρώπινων ομάδων για κάποιον συγκεκριμένο σκοπό; Όταν μια υπόθεση στην πορεία ενός συλλογισμού, μετατραπεί ξαφνικά σε δεδομένο, τότε μπορούν να προκύψουν τέρατα. Αυτή άλλωστε δεν είναι η τεχνική των πολιτικών, των συνεχιστών της αριστοτελικής κληρονομιάς;

Είναι γενικότερα γνωστό πόσα ποτάμια αίματος πότισαν τη γη, το φυσικό περιβάλλον του ανθρώπου, για να επιτευχθεί αυτή η «φυσική διεργασία», ο ξεριζωμός των ανθρώπων και η εξαναγκαστική αποθήκευσή τους, στο τεχνητό περιβάλλον των πόλεων.

Δεν είναι τυχαίο ότι αυτές οι απλοϊκές θεωρίες (με τις διάφορες παραλλαγές τους) αποτέλεσαν τον θεωρητικό πυρήνα της κρατικής ιδεολογίας εδώ και 2.500 χρόνια. Η ιδεολογικοποίηση του παράλογου, δηλαδή ότι «ο άνθρωπος βρίσκεται σε διαρκή άμυνα απέναντι στα στοιχεία της φύσης, τα θηρία και τα καιρικά φαινόμενα ή απέναντι στις άλλες ανθρώπινες κοινωνίες», δηλαδή στον ίδιο του τον εαυτό, αποτέλεσαν το θεωρητικό εργαλείο για την προσπάθεια αφανισμού των ανθρώπινων κοινοτήτων που αντιστέκονταν στην βίαιη ενσωμάτωσή τους στα διάφορα κρατικά σύνολα.

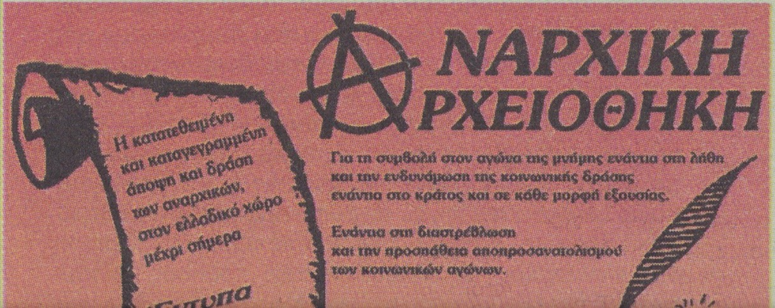
Αλλά, και την ψεύτικη συνείδηση στους εγκλωβισμένους ότι μπορούν να κατακτήσουν την «αυτάρκεια και την ευδαιμονία» (Αριστοτέλης, Πολιτικά...) σεις που μπορεί να υπάρχουν στη φύση (Περί ζώων γενέσεως, IV4). Χαρακτηρισμοί που εκτοξεύονται κατά κόρον και σήμερα από την εξουσιαστική κάστα και τους οπαδούς της, σε όσες ανθρώπινες φυλές και σύνολα αντιστέκονται στην βίαιη ενσωμάτωσή τους στις κρατικές δομές.

Όπως βλέπουμε, το μένος των αρχαίων εξουσιαστών και των συνεχιστών τους, απέναντι στη φύση και την ελευθερία, χαρακτηριστικά αναπόσπαστα από την ανθρώπινη οντότητα, είναι απεριόριστο.

Έχουμε, αναφερθεί αναλυτικά στο παρελθόν για την σχέση πόλης, πολιτικής και πολιτισμού (**ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ φύλλο 85, Ιούλιος-Αύγουστος 2009**). Πρόκειται για έννοιες αλληλένδετες και καθοριστικά στοιχεία της δομημένης εξουσίας. Όπως ιστορικά το κράτος επιβλήθηκε δια της βίας, έτσι και τα συστατικά του επιβλήθηκαν με βίαιο τρόπο στις ανθρώπινες ομάδες.

Ο ρόλος της πόλης είναι κομβικός, λοιπόν. Η διατήρηση και εξάπλωση ενός τόσο περίπλοκου μηχανισμού, όπως η πόλη, δικαιολογεί την σπατάλη τεράστιων φυσικών αποθεμάτων, εξουσιαστικές δομές αποτελούμενες από εξειδικευμένο επιστημονικό και διοικητικό προσωπικό (πολεοδόμους, αρχιτέκτονες κτλ) και γενικότερα όλα τα στοιχεία που συνθέτουν την κρατική υπόσταση. Το πιο σημαντικό στοιχείο όμως είναι η διαδικασία ελέγχου, χειραγώγησης και καταστολής των στοιβαγμένων ανθρώπων που ξεριζώθηκαν από το φυσικό τους περιβάλλον, για τους οποίους πια έχει εκλείψει η ουσιαστική σχέση της φυλής και της κοινότητας. Δικαιολογείται, με αυτό τον τρόπο η επιβολή της κρατικής εξουσίας, που με τη σειρά της απαιτεί την άσκηση πολιτικής ως μέσο «συνεννόησης» ανάμεσα στους καταπιεστές και τους καταπιεζόμενους.

Φυσικά, η πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική. Εδώ και χιλιάδες χρόνια, η επιβίωση των ανθρώπων ταυτιζόταν με τις μικρές ανθρώπινες κοινότητες μέσα στην φύση. Η κρατική εξουσία και κατ' επέκτασιν η πολιτική ήταν όχι μόνο περιττές για αυτές τις κοινότητες αλλά **σπατάλες και βλαβερές για την επιβίωση και την ευτυχία των ανθρώπων**

Η Πόλη, η Αυτοδιοίκηση και ο Καλλικράτης

Αυτοδιοίκηση και εξουσία

Τα παραπάνω αναφέρονται γιατί παρ' ότι οι πόλεις-κράτη, οι «τέλειες πόλεις» του Αριστοτέλη υποτάχτηκαν απ' τον Φίλιππο, εν τούτοις οι αριστοτελικές θεωρίες είναι θεμελιακές για τις ενοποιητικές προσπάθειες της κυριαρχίας, που εκφράζονται και μέσα από την γιγάντωση των αστικών κέντρων εις βάρος φυσικά του φυσικού περιβάλλοντος και των έμβιων όντων. Ωστόσο, αυτές οι διαδικασίες ενοποίησης παραμένουν ανολοκλήρωτες όχι μόνο εξ αιτίας της αντίστασης διαφόρων κοινοτήτων να ενταχθούν στα αστικά περιβάλλοντα, αλλά και για λόγους γεωγραφικούς και λειτουργικούς. Είναι αδύνατον, άλλωστε, να συντηρηθούν οι τεράστιοι αστικοί μηχανισμοί χωρίς την συμβολή των σκλαβωμένων ανθρώπων της «περιφέρειας», που «προορισμός» τους είναι να προμηθεύουν με υλικά αγαθά αυτόν τον Λεβιάθαν. Αντί να αφανιστούν, λοιπόν, οι τοπικές κοινωνίες, μπορούν κάλλιστα να εξαρτηθούν άμεσα από την κρατική μηχανή, να χάσουν την οποία αυτάρκειά τους και να διαβρωθούν από τους μηχανισμούς επιβολής και εκμετάλλευσης.

Η κυριαρχία άλλωστε εξ-ελίσσεται στο πέρασμα των χρόνων και γνωρίζει «να ποιεί την ανάγκη φιλοτιμία». Ένα από τα σημαντικότερα εργαλεία της πολιτικής, είναι η διανομή εξουσιών και ρόλων. Μετά από μία κατάκτηση μιας περιοχής που περιλαμβάνει μία ή περισσότερες ανθρώπινες κοινότητες, ο διορισμός, από τον κατακτητή ενός καταπιεσμένου, συνήθως αυτού που αντιστάθηκε πιο γενναία, για τον έλεγχο των υπόλοιπων, είναι η πρώτη αυτοδιοικητική πράξη και είναι επόμενο να συνοδεύεται με την παραχώρηση κάποιων εξουσιών, ανάλογα με τους στόχους και τις επιδιώξεις της κυριαρχίας.

Η «γενναιοφροσύνη» του κατακτητή και η υπόσχεση ότι θα σεβαστεί την διαφορετικότητα των εκεί καταπιεσμένων αποτέλεσε τον συνδετικό κρίκο για την οικοδόμηση μεγάλων αυτοκρατοριών, όπως της Ρωμαϊκής, της Βυζαντινής και της Οθωμανικής. Ειδικό-

Αυτό βέβαια καθόλου δεν εμπόδισε τον Σουλτάνο να αποκεφαλίσει τον Αλή Πασά όταν έκρινε ότι το κράτος του είχε σκοπό αρχικά να αυτονομηθεί και στη συνέχεια να διεκδικήσει την Αυτοκρατορία.

Με το πέρασμα του χρόνου, αυτή η ανάθεση και διανομή εξουσιών αποκτά επίσημο θεσμικό χαρακτήρα συγκροτώντας την τοπική αυτοδιοίκηση, πρακτική που εφαρμόζουν όλα ανεξαιρέτως τα κράτη.

Ας δούμε όμως τα πλεονεκτήματα για την εξουσία που προκύπτουν από την τοπική αυτοδιοίκηση μέσα από τις σύγχρονες εξουσιαστικές αντιλήψεις και θεωρίες.

«Το σημαντικότερο πολιτικό πλεονέκτημα που αναφέρεται είναι ότι με την αποκέντρωση, η εξουσία πλησιάζει περισσότερο στον λαό. *Η αποκεντρωμένη πολιτική εξουσία προσφέρει δυνατότητες καλύτερου και αποτελεσματικότερου ελέγχου της, όπως επίσης συμβάλλει στη μεγαλύτερη συμμετοχή στα κοινά. Βοηθά ακόμη στην καλύτερη, αποτελεσματικότερη και οικονομικότερη συλλογή των αναγκαίων, για τη λήψη πολιτικών αποφάσεων, πληροφοριών. Τα τοπικά-περιφερειακά όργανα γνωρίζουν, κατά τεκμήριο, και βιώνουν πολύ καλύτερα τα προβλήματα του χώρου τους, σε αντίθεση με τους αποξενωμένους πολιτικούς της κεντρικής διοίκησης.*

[...] Ένα άλλο, επίσης πολύ ισχυρό επιχείρημα υπέρ της αποκέντρωσης, είναι ότι αυτή βοηθά στην πολιτική, κοινωνική και οικονομική έκφραση των μειονοτήτων. Οι σύγχρονες δυτικές δημοκρατίες λειτουργούν με βάση την αρχή της πλειοψηφίας. Η αποκέντρωση παρέχει τη δυνατότητα σε τοπικά περιφερειακά εκφρασμένες μειονότητες να ικανοποιήσουν τις προτιμήσεις τους».

Αλλά και η τοπική κοινωνία ως πειραματόζωο:

«Το κόστος από την αποτυχία μίας καινοτόμου ιδέας σε μία περιορισμένη περιοχή είναι προφανές ότι θα είναι πολύ μικρότερο από το κόστος στην περίπτωση κατά την οποία η καινοτομία αυτή εφαρμοζόταν σε κεντρικό επίπεδο. *Αντίθετα, μί-*

τελικής κληρονομιάς;

Είναι γενικότερα γνωστό πόσα ποτάμια αίματος πότισαν τη γη, το φυσικό περιβάλλον του ανθρώπου, για να επιτευχθεί αυτή η «φυσική διεργασία», ο ξεριζωμός των ανθρώπων και η εξαναγκαστική αποθήκευσή τους, στο τεχνητό περιβάλλον των πόλεων.

Δεν είναι τυχαίο ότι αυτές οι απλοϊκές θεωρίες (με τις διάφορες παραλλαγές τους) αποτέλεσαν τον θεωρητικό πυρήνα της κρατικής ιδεολογίας εδώ και 2.500 χρόνια. Η ιδεολογικοποίηση του παράλογου, δηλαδή ότι «ο άνθρωπος βρίσκεται σε διαρκή άμυνα απέναντι στα στοιχεία της φύσης, τα θηρία και τα καιρικά φαινόμενα ή απέναντι στις άλλες ανθρώπινες κοινωνίες», δηλαδή στον ίδιο του τον εαυτό, αποτέλεσαν το θεωρητικό εργαλείο για την προσπάθεια αφανισμού των ανθρώπινων κοινοτήτων που αντιστέκονταν στην βίαιη ενσωμάτωσή τους στα διάφορα κρατικά σύνολα.

Αλλά, και την ψεύτικη συνείδηση στους εγκλωβισμένους ότι μπορούν να κατακτήσουν την «αυτάρκεια και την ευδαιμονία» (Αριστο-

Ο ρόλος της πόλης είναι κομβικός, λοιπόν. Η διατήρηση και εξάπλωση ενός τόσο περίπλοκου μηχανισμού, όπως η πόλη, δικαιολογεί την σπατάλη τεράστιων φυσικών αποθεμάτων, εξουσιαστικές δομές αποτελούμενες από εξειδικευμένο επιστημονικό και διοικητικό προσωπικό (πολεοδόμους, αρχιτέκτονες κτλ) και γενικότερα όλα τα στοιχεία που συνθέτουν την κρατική υπόσταση. Το πιο σημαντικό στοιχείο όμως είναι η διαδικασία ελέγχου, χειραγώγησης και καταστολής των στοιβαγμένων ανθρώπων που ξεριζώθηκαν από το φυσικό τους περιβάλλον, για τους οποίους πια έχει εκλείψει η ουσιαστική σχέση της φυλής και της κοινότητας. Δικαιολογείται, με αυτό τον τρόπο η επιβολή της κρατικής εξουσίας, που με τη σειρά της απαιτεί την άσκηση πολιτικής ως μέσο «συνεννόησης» ανάμεσα στους καταπιεστές και τους καταπιεζόμενους.

Φυσικά, η πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική. Εδώ και χιλιάδες χρόνια, η επιβίωση των ανθρώπων ταυτιζόταν με τις μικρές ανθρώπινες κοινότητες μέσα στην φύση. Η κρατική εξουσία και κατ' επέκτασιν η πολιτική ήταν όχι μόνο περιττές για αυτές τις κοινότητες αλλά **σπάταλες και βλαβερές για την επιβίωση και την ευτυχία των ανθρώπων, αφού οι ανάγκες είναι πολύ πιο απλές και ικανοποιούνται πολύ πιο εύκολα και άμεσα.** Ποιός ο λόγος

των έμβιων όντων. Ωστόσο, αυτές οι διαδικασίες ενοποίησης παραμένουν ανολοκλήρωτες όχι μόνο εξ αιτίας της αντίστασης διαφόρων κοινοτήτων να ενταχθούν στα αστικά περιβάλλοντα, αλλά και για λόγους γεωγραφικούς και λειτουργικούς. Είναι αδύνατον, άλλωστε, να συντηρηθούν οι τεράστιοι αστικοί μηχανισμοί χωρίς την συμβολή των σκλαβωμένων ανθρώπων της «περιφέρειας», που «προορισμός» τους είναι να προμηθεύουν με υλικά αγαθά αυτόν τον Λεβιάθαν. Αντί να αφανιστούν, λοιπόν, οι τοπικές κοινωνίες, μπορούν κάλλιστα να εξαρτηθούν άμεσα από την κρατική μηχανή, να χάσουν την όποια αυτάρκειά τους και να διαβρωθούν από τους μηχανισμούς επιβολής και εκμετάλλευσης.

Η κυριαρχία άλλωστε εξ-ελίσσεται στο πέρασμα των χρόνων και γνωρίζει «να ποιεί την ανάγκη φιλοτιμία». Ένα από τα σημαντικότερα εργαλεία της πολιτικής, είναι η διανομή εξουσιών και ρόλων. Μετά από μία κατάκτηση μιας περιοχής που περιλαμβάνει μία ή περισσότερες ανθρώπινες κοινότητες, ο διορισμός, από τον κατακτητή ενός καταπιεσμένου, συνήθως αυτού που αντιστάθηκε πιο γενναία, για τον έλεγχο των υπόλοιπων, είναι η πρώτη αυτοδιοικητική πράξη και είναι επόμενο να συνοδεύεται με την παραχώρηση κάποιων εξουσιών, ανάλογα με τους στόχους και τις επιδιώξεις της κυριαρχίας.

Η «γενναιοφροσύνη» του κατακτητή και η υπόσχεση ότι θα σεβαστεί την διαφορετικότητα των εκεί καταπιεσμένων αποτέλεσε τον συνδετικό κρίκο για την οικοδόμηση μεγάλων αυτοκρατοριών, όπως της Ρωμαϊκής, της Βυζαντινής και της Οθωμανικής. Ειδικότερα η τελευταία, είχε τόσο κατανοήσει την αναγκαιότητα της τοπικής αυτοδιοίκησης ώστε να παραχωρήσει εξουσίες στους πασάδες που οι εξουσίες των περιφερειαρχών που αποκτούν μέσω του «Καλλικράτη», φαντάζουν γελοίες.

Το βιλαέτι του Αλή Πασά, που στις δόξες

Ας δούμε όμως τα πλεονεκτήματα για την εξουσία που προκύπτουν από την τοπική αυτοδιοίκηση μέσα από τις σύγχρονες εξουσιαστικές αντιλήψεις και θεωρίες.

*«**Το σημαντικότερο πολιτικό πλεονέκτημα που αναφέρεται είναι ότι με την αποκέντρωση, η εξουσία πλησιάζει περισσότερο στον λαό.** Η αποκεντρωμένη πολιτική εξουσία προσφέρει δυνατότητες καλύτερου και αποτελεσματικότερου ελέγχου της, όπως επίσης συμβάλλει στη μεγαλύτερη συμμετοχή στα κοινά. Βοηθά ακόμη στην καλύτερη, αποτελεσματικότερη και οικονομικότερη συλλογή των αναγκαίων, για τη λήψη πολιτικών αποφάσεων, πληροφοριών. Τα τοπικά-περιφερειακά όργανα γνωρίζουν, κατά τεκμήριο, και βιώνουν πολύ καλύτερα τα προβλήματα του χώρου τους, σε αντίθεση με τους αποξενωμένους πολιτικούς της κεντρικής διοίκησης.*

[…] Ένα άλλο, επίσης πολύ ισχυρό επιχείρημα υπέρ της αποκέντρωσης, είναι ότι αυτή βοηθά στην πολιτική, κοινωνική και οικονομική έκφραση των μειονοτήτων. Οι σύγχρονες δυτικές δημοκρατίες λειτουργούν με βάση την αρχή της πλειοψηφίας. Η αποκέντρωση παρέχει τη δυνατότητα σε τοπικά ή περιφερειακά εκφρασμένες μειονότητες να ικανοποιήσουν τις προτιμήσεις τους».

Αλλά και η τοπική κοινωνία ως πειραματόζωο:

*«**Το κόστος από την αποτυχία μίας καινοτόμου ιδέας σε μία περιορισμένη περιοχή είναι προφανές ότι θα είναι πολύ μικρότερο από το κόστος στην περίπτωση κατά την οποία η καινοτομία αυτή εφαρμοζόταν σε κεντρικό επίπεδο.** Αντίθετα, μία επιτυχής εφαρμογή μπορεί να λειτουργήσει ως πιλοτικό πρόγραμμα και ως καλή πρακτική για όλη την επικράτεια»*([2]).

Τα σχόλια νομίζουμε περιττεύουν. Άλλωστε η πρόσφατη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας από το ενοποιημένο, πλέον, μπλοκ της κυριαρχίας βασίστηκε στο αυτοδιοικητικό μο-

ντέλο του Τίτο, έγινε με αφορμή την καταπίεση μειονοτήτων και αποτέλεσε «καινοτόμο» πείραμα σε μία περιφέρεια της Ευρώπης. Θα ακολουθήσουν και άλλες; Το Βέλγιο ή η «ισχυρή Ελλάς»;

Σχέδιο Καλλικράτης

Το πλήρες όνομα αυτής της διαδικασίας ανασυγκρότησης του κράτους που θέλει πάση θυσία «να ανακτήσει την εμπιστοσύνη των πολιτών και να πείθει ότι μπορεί να διαχειριστεί έντιμα και αποτελεσματικά τα χρήματα του ελληνικού λαού και να διευκολύνει την παραγωγή και τη δίκαιη διανομή του πλούτου»(*) είναι: **Νέα Αρχιτεκτονική της Αυτοδιοίκησης και της Αποκεντρωμένης Διοίκησης - Πρόγραμμα Καλλικράτης**.

Θα μπορούσε να πει κάποιος: «όλα τα είχε η Μαριορή, η Νέα Αρχιτεκτονική της έλειπε». Είναι γνωστό ότι η νεοπασοκική νομενκλατούρα είναι εθισμένη με τις πομπώδεις εκφράσεις που σαν σκιάχτρα επιχειρούν να τρομάξουν με τον πάταγο, τους φοβισμένους. Ωστόσο το κύριο πρόβλημα των εγχώριων και παγκόσμιων κρατιστών είναι, όπως ομολογείται και επισήμως, η παραδοσιακή αντίθεση σημαντικού τμήματος του ελλαδικού πληθυσμού σε κάθε τί το κρατικό, μια αποστροφή που δεν μπόρεσε να μετριαστεί ούτε με την ανδρεϊκή «κοινωνικοποίηση του κράτους», ούτε με τα «εκσυγχρονιστικά θαύματα» του Σημίτη, ούτε με τον νεοπλουτισμό, τα ρουσφέτια και τις συναλλαγές μέρους της κοινωνίας με το κράτος. Αν και αυτή η αντιπάθεια δεν βρίσκει πάντα τρόπους να εκφραστεί με λειτουργικά κοινωνικό τρόπο και απελευθερωτικές διαθέσεις, εν τούτοις είναι βέβαιο ότι θα θέσει αργά ή γρήγορα το κράτος σε απρόβλεπτες και ανεξέλεγκτες καταστάσεις.

Ασφαλώς τέτοιας κλίμακας διοικητικές μεταβολές, δεν μπορούν παρά να είναι κομμάτι συνολικότερων κυριαρχικών σχεδιασμών. Αντίστοιχες μεταβολές , προς την κατεύθυνση της «περιφερειοποίησης», της αναδιανομής εξουσιών σε ευρύτερες γεωγραφικές περιοχές κρατών, καταγράφονται σχεδόν σε όλα τα κράτη της ΕΕ, με πρώτη τη Γερμανία.

Εξ άλλου, η πασοκική «Νέα Αρχιτεκτονική» είναι κατ' ουσίαν ο «Καποδίστριας ΙΙ» του σης, τις 25 νομαρχίες που συγχωνεύονται σε 13 περιφέρειες. Συνεπώς το λεγόμενο δημοσιονομικό κόστος από την λειτουργία των ΟΤΑ δεν είναι ο βασικός λόγος αυτής της διοικητικής μεταβολής, όπως προσπαθούν να πείσουν την κοινωνία οι υποστηρικτές και οι «πολέμιοι» του «Καλλικράτη».

Ωστόσο δεν μπορεί να αγνοηθεί ότι οι ΟΤΑ κατέχουν τα σκήπτρα της λεγόμενης διαφθοράς και ότι στην λίστα με τους πιο υπερχρεωμένους δήμους συμπεριλαμβάνονται και δήμοι με αριστερούς και κομμουνιστές δημάρχους, όπως π.χ. ο δήμος Νίκαιας.

Αλλά για ποιους πολέμιους μιλάμε; Το δέλεαρ των αυξημένων αρμοδιοτήτων των νέων δημάρχων και περιφερειαρχών είναι αρκετό για να αμβλύνει τις όποιες εσωτερικές αντιθέσεις ανέκυψαν ανάμεσα στα εξουσιαστικά μπλοκ. Η αναδιανομή της πίτας δεν αφήνει ασυγκίνητο κανέναν εξουσιαστή.

Το κράτος ενοποίησε τα μικρά κομματάκια εξουσίας παραχωρώντας ταυτόχρονα πολλές από τις εξουσίες του στους τοπικούς άρχοντες.

Μπορεί ο παλιός κοινοτάρχης να έχασε την σφραγίδα του, εξακολούθησε όμως να εκπροσωπεί την κοινότητά «του» αφού, εξελίχθηκε σε πάρεδρο ή αντιδήμαρχο. Αντί να υπάρχει, για παράδειγμα, ένα κεντρικό υπουργείο, θα φτιαχτούν 13 μικρά. Αναμένεται έτσι, εκτός των άλλων να ξεπεραστούν πιο γρήγορα διάφορα γραφειοκρατικά εμπόδια για τις πολυπόθητες «επενδύσεις», τα γιγάντια αιολικά πάρκα, τα πλωτά καζίνο και όλες τις χίμαιρες της αρρωστημένης εξουσιαστικής φαντασίας.

«Μα, έτσι, δεν αδυνατίζει η "κεντρική κυβέρνηση" (για να συνηθίζουμε σιγά-σιγά με την κρατική αργκό) **προς όφελος των «τοπικών κυβερνήσεων;»**, θα αναρωτηθεί κάποιος.

Η απάντηση εδώ βρίσκεται στην έννοια και δομή της ενοποιημένης κυριαρχίας. Το ελληνικό προτεκτοράτο, σε ένα άλλο καινοτόμο πείραμα, για να θυμηθούμε και την Γιουγκοσλαβία, δεν παραχωρεί μόνο εξουσίες στα τοπικά όργανα αλλά και ουσιαστικές αρμοδιότητες προς το Ευρωπαϊκό Υπερκράτος και την παγκόσμια κυριαρχία με την μέθοδο της «απ' ευθείας ανάθεσης». Επομένως, όπου παρατηρηθούν αδυναμίες στην λειτουρ-

σεις δήμων και κοινοτήτων την τελευταία 15ετία προκάλεσαν μια κάποια αναστάτωση και ορισμένα παρατράγουδα. Δημαρχέοι και κοινοταρχέοι «εξεγέρθηκαν», σηκώθηκαν και κάποιες μαύρες σημαίες. Δεν έλειψαν μάλιστα και οι «εμφύλιοι» ανάμεσα σε γειτονικά χωριά για την έδρα της νέας πρωτεύουσας, σύντομα όπως πείστηκαν οι ενδιαφερόμενοι για τα τοπικά αξιώματα ότι θα έβγαιναν όλοι κερδισμένοι.

Στα παρατράγουδα συμπεριλαμβάνεται και η πρόσθετη ταλαιπωρία των ανθρώπων που θα πρέπει να διανύουν στην επαρχία περισσότερα χιλιόμετρα για κάποιο πιστοποιητικό. Είναι επίσης πολύ πιθανό σε περίοδο «οικονομικής κρίσης» ότι θα αυξηθούν τα δημοτικά τέλη. Όλοι, όμως, ξέρουν -και καλύτερα απ' όλους τα οικονομικά επιτελεία- ότι από έναν λύκο δεν μπορείς να βγάλεις δύο τομάρια...

Για τους γκρινιάρηδες τώρα, που διαπιστώνουν «έλλειμμα δημοκρατίας» και αποκλεισμούς κάθε είδους, ο Καλλικράτης προβλέπει «Συμβούλια Διαβούλευσης» που θα απαρτίζονται και από δημότες με κλήρωση(!). Προβλέπεται, επίσης, «Συμπαραστάτης του Πολίτη και της Επιχείρησης» αλλά και Συμβούλια Ένταξης Μεταναστών!

Προβολές, αντιπαραβολές και ομιχλώδη προτάγματα

Όπως αναφέραμε παραπάνω, η καταγεγραμμένη και έμπρακτη αποστροφή σημαντικού κομματιού του ελλαδικού πληθυσμού στους κρατικούς θεσμούς δεν προκαλεί απλώς τριγμούς στο κρατικό οικοδόμημα αλλά περιορίζει δραστικά και τις δυνατότητες εναλλακτικών σχεδίων διακυβέρνησης που κρύβονται κάτω από διάφορα εξουσιαστικά ιδεολογήματα.

Έτσι λοιπόν έννοιες όπως «άμεση δημο-

χάρας και παίρνουν όλες τις αποφάσεις στις συνελεύσεις των κατοίκων του χωριού».

Για τους δύσπιστους, δεν υπάρχουν ούτε παπάδες. Μόνο δήμαρχος. «Διαχρονικός» δήμαρχος, από το 1979 παρακαλώ.

Την σκυτάλη θα πάρει η ...Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας. Ο «διαχρονικός» δήμαρχος του χωριού Juan Manuel Sanchez Gordillo, καλεσμένος από την Αντιεξουσιαστική Κίνηση, μίλησε λεπτομερώς για το «εγχείρημα» σε πολυπληθή ακροατήρια στη Θεσσαλονίκη και την Αθήνα, με μεγάλη συμμετοχή στον ανοιχτό διάλογο. Το «Περίπτερο Ιδεών» κατέγραψε όλο το πολύωρο συμβάν στο Βοτανικό Κήπο της Πετρούπολης, **ενώ οι οργανωτές είχαν απαγορεύσει την ελεύθερη μαγνητοσκόπηση της ομιλίας του Γκορντίγιο στον «Ελεύθερο κοινωνικό χώρο».** (Athens indymedia)

Αν και στα διεθνή μέσα η Marinalenda αναφέρεται ως κομμουνιστική, εν τούτοις οι έλληνες διοργανωτές έχουν αποκρύψει κάθε αναφορά στα πολιτικά χαρακτηριστικά της Marinalenda σε μια προσπάθεια να είναι ακόμα πιο ευρύτερο το ακροατήριο και ακόμα μεγαλύτερη η απάτη. Ο Δήμαρχος δεν είναι κομμουνιστής, αντιεξουσιαστής, gay κ.τ.λ., είναι απλώς Δήμαρχος. Οι κάτοι-

την παραγωγή και τη δίκαιη διανομή του πλούτου»(*) είναι: **Νέα Αρχιτεκτονική της Αυτοδιοίκησης και της Αποκεντρωμένης Διοίκησης - Πρόγραμμα Καλλικράτης**.

Θα μπορούσε να πει κάποιος: «όλα τα είχε η Μαριορή, η Νέα Αρχιτεκτονική της έλειπε». Είναι γνωστό ότι η νεοπασοκική νομενκλατούρα είναι εθισμένη με τις πομπώδεις εκφράσεις που σαν σκιάχτρα επιχειρούν να τρομάξουν με τον πάταγο, τους φοβισμένους. Ωστόσο το κύριο πρόβλημα των εγχώριων και παγκόσμιων κρατιστών είναι, όπως ομολογείται και επισήμως, η παραδοσιακή αντίθεση σημαντικού τμήματος του ελλαδικού πληθυσμού σε κάθε τί το κρατικό, μια αποστροφή που δεν μπόρεσε να μετριαστεί ούτε με την ανδρεϊκή «κοινωνικοποίηση του κράτους», ούτε με τα «εκσυγχρονιστικά θαύματα» του Σημίτη, ούτε με τον νεοπλουτισμό, τα ρουσφέτια και τις συναλλαγές μέρους της κοινωνίας με το κράτος. Αν και αυτή η αντιπάθεια δεν βρίσκει πάντα τρόπους να εκφραστεί με λειτουργικά κοινωνικό τρόπο και απελευθερωτικές διαθέσεις, εν τούτοις είναι βέβαιο ότι θα θέσει αργά ή γρήγορα το κράτος σε απρόβλεπτες και ανεξέλεγκτες καταστάσεις.

Ασφαλώς τέτοιας κλίμακας διοικητικές μεταβολές, δεν μπορούν παρά να είναι κομμάτι συνολικότερων κυριαρχικών σχεδιασμών. Αντίστοιχες μεταβολές , προς την κατεύθυνση της «περιφερειοποίησης», της αναδιανομής εξουσιών σε ευρύτερες γεωγραφικές περιοχές κρατών, καταγράφονται σχεδόν σε όλα τα κράτη της ΕΕ, με πρώτη τη Γερμανία.

Εξ άλλου, η πασοκική «Νέα Αρχιτεκτονική» είναι κατ' ουσίαν ο «Καποδίστριας ΙΙ» του Προκόπη Παυλόπουλου κα συνέχεια του σχεδίου «Καποδίστριας» των κυβερνήσεων Σημίτη αλλά και αρκετών άλλων προηγούμενων προτάσεων που δεν υλοποιήθηκαν. Από τις έξι χιλιάδες δήμους και κοινότητες του παρελθόντος, ο αριθμός τους μειώνεται σε περίπου χίλιους, μέσω του «Καποδίστρια» για να φτάσει τις 324 με τον «Καλλικράτη». Αντίστοιχες συγχωνεύσεις προβλέπονται και για τον δεύτερο βαθμό τοπικής αυτοδιοίκη-

λεαρ των αυξημένων αρμοδιοτήτων των νέων δημάρχων και περιφερειαρχών είναι αρκετό για να αμβλύνει τις όποιες εσωτερικές αντιθέσεις ανέκυψαν ανάμεσα στα εξουσιαστικά μπλοκ. Η αναδιανομή της πίτας δεν αφήνει ασυγκίνητο κανέναν εξουσιαστή.

Το κράτος ενοποίησε τα μικρά κομματάκια εξουσίας παραχωρώντας ταυτόχρονα πολλές από τις εξουσίες του στους τοπικούς άρχοντες.

Μπορεί ο παλιός κοινοτάρχης να έχασε την σφραγίδα του, εξακολούθησε όμως να εκπροσωπεί την κοινότητά «του» αφού, εξελίχθηκε σε πάρεδρο ή αντιδήμαρχο. Αντί να υπάρχει, για παράδειγμα, ένα κεντρικό υπουργείο, θα φτιαχτούν 13 μικρά. Αναμένεται έτσι, εκτός των άλλων να ξεπεραστούν πιο γρήγορα διάφορα γραφειοκρατικά εμπόδια για τις πολυπόθητες «επενδύσεις», τα γιγάντια αιολικά πάρκα, τα πλωτά καζίνο και όλες τις χίμαιρες της αρρωστημένης εξουσιαστικής φαντασίας.

«Μα, έτσι, δεν αδυνατίζει η "κεντρική κυβέρνηση" (για να συνηθίζουμε σιγά-σιγά με την κρατική αργκό) **προς όφελος των «τοπικών κυβερνήσεων;»**, θα αναρωτηθεί κάποιος.

Η απάντηση εδώ βρίσκεται στην έννοια και δομή της ενοποιημένης κυριαρχίας. Το ελληνικό προτεκτοράτο, σε ένα άλλο καινοτόμο πείραμα, για να θυμηθούμε και την Γιουγκοσλαβία, δεν παραχωρεί μόνο εξουσίες στα τοπικά όργανα αλλά και ουσιαστικές αρμοδιότητες προς το Ευρωπαϊκό Υπερκράτος και την παγκόσμια κυριαρχία με την μέθοδο της «απ' ευθείας ανάθεσης». Επομένως, όπου παρατηρηθούν αδυναμίες στην λειτουργία της κρατικής μηχανής, αρμόδιοι για την ενίσχυση και την επισκευή είναι οι ίδιοι οι μηχανισμοί επιβολής και ελέγχου σε παγκόσμια κλίμακα. Τούτο γίνεται σήμερα πιο φανερό από ποτέ, όταν η οικονομική βιωσιμότητα του ελλαδικού κράτους κρίνεται κάθε δύο μήνες για την χορήγηση μέρους του δανείου από ΔΝΤ-ΕΕ-ΕΚΤ. Αυτό θα πει αυτάρκεια και ευδαιμονία!

Είναι γεγονός ότι οι διαδοχικές συγχωνεύ-

φερόμενοι για τα τοπικά αξιώματα ότι θα έβγαιναν όλοι κερδισμένοι.

Στα παρατράγουδα συμπεριλαμβάνεται και η πρόσθετη ταλαιπωρία των ανθρώπων που θα πρέπει να διανύουν στην επαρχία περισσότερα χιλιόμετρα για κάποιο πιστοποιητικό. Είναι επίσης πολύ πιθανό σε περίοδο «οικονομικής κρίσης» ότι θα αυξηθούν τα δημοτικά τέλη. Όλοι, όμως, ξέρουν -και καλύτερα απ' όλους τα οικονομικά επιτελεία- ότι από έναν λύκο δεν μπορείς να βγάλεις δύο τομάρια...

Για τους γκρινιάρηδες τώρα, που διαπιστώνουν «έλλειμμα δημοκρατίας» και αποκλεισμούς κάθε είδους, ο Καλλικράτης προβλέπει «Συμβούλια Διαβούλευσης» που θα απαρτίζονται και από δημότες με κλήρωση(!). Προβλέπεται, επίσης, «Συμπαραστάτης του Πολίτη και της Επιχείρησης» αλλά και Συμβούλια Ένταξης Μεταναστών!

Προβολές, αντιπαραβολές και ομιχλώδη προτάγματα

Όπως αναφέραμε παραπάνω, η καταγεγραμμένη και έμπρακτη αποστροφή σημαντικού κομματιού του ελλαδικού πληθυσμού στους κρατικούς θεσμούς δεν προκαλεί απλώς τριγμούς στο κρατικό οικοδόμημα αλλά περιορίζει δραστικά και τις δυνατότητες εναλλακτικών σχεδίων διακυβέρνησης που κρύβονται κάτω από διάφορα εξουσιαστικά ιδεολογήματα.

Έτσι λοιπόν έννοιες όπως «άμεση δημοκρατία», «αυτοοργάνωση», «οριζόντια οργάνωση» και άλλα συναφή, παρά τις πολύχρονες προσπάθειες για να μπουν στο λεξιλόγιο των αγωνιζόμενων ανθρώπων, δεν έχει γίνει κατορθωτό να αποτελούν κάτι περισσότερο από επιδερμικές, προταγματικού τύπου (πολυάριθμες είναι η αλήθεια) αναφορές σε κείμενα και αφίσες, με **ομιχλώδη**, όμως, και **ακατανόητο** (για τους μη μυημένους) τρόπο.

Κοινώς, λείπει από την εγχώρια εξουσιαστική φαρέτρα ένα παράδειγμα ολοκληρωμένο, με αρχή, μέση, και τέλος που θα αναπτερώσει τις ελπίδες των εξουσιαστών για την κάλυψη των κενών που παρουσιάζουν τα μέσα επιβολής (θεσμοί-μηχανισμοί) που υπάρχουν, αλλά και να «αναβαθμίσουν» τις ψευδαισθήσεις των εξουσιαζόμενων, επιδιώκοντας να τους κάνουν ευτυχισμένους αποδέκτες των συνθηκών αλλοτρίωσης. Πάμε να δούμε τι λέει η «διεθνής εμπειρία».

Την «αρχή» την έκαναν οι ίδιοι οι NY Times,

χώρας και παίρνουν όλες τις αποφάσεις στις συνελεύσεις των κατοίκων του χωριού».

Για τους δύσπιστους, δεν υπάρχουν ούτε παπάδες. Μόνο δήμαρχος. «Διαχρονικός» δήμαρχος, από το 1979 παρακαλώ.

Την σκυτάλη θα πάρει η ...Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας. Ο «διαχρονικός» δήμαρχος του χωριού Juan Manuel Sanchez Gordillo, καλεσμένος από την Αντιεξουσιαστική Κίνηση, μίλησε λεπτομερώς για το «εγχείρημα» σε πολυπληθή ακροατήρια στη Θεσσαλονίκη και την Αθήνα, με μεγάλη συμμετοχή στον ανοιχτό διάλογο. Το «Περίπτερο Ιδεών» κατέγραψε όλο το πολύωρο συμβάν στο Βοτανικό Κήπο της Πετρούπολης, **ενώ οι οργανωτές είχαν απαγορεύσει την ελεύθερη μαγνητοσκόπηση της ομιλίας του Γκορντίγιο στον «Ελεύθερο κοινωνικό χώρο».** (Athens indymedia)

Αν και στα διεθνή μέσα η Marinalenda αναφέρεται ως κομμουνιστική, εν τούτοις οι έλληνες διοργανωτές έχουν αποκρύψει κάθε αναφορά στα πολιτικά χαρακτηριστικά της Marinalenda σε μια προσπάθεια να είναι ακόμα πιο ευρύτερο το ακροατήριο και ακόμα μεγαλύτερη η απάτη. Ο Δήμαρχος δεν είναι κομμουνιστής, αντιεξουσιαστής, gay κ.τλ., είναι απλώς Δήμαρχος. Οι κάτοικοι, είναι απλώς κάτοικοι, κ.ο.κ.

Ας μην περιμένουμε φυσικά να μας διαφωτίζουν **αν πληρώνουν φόρους στο Ισπανικό κράτος, αν «κόβουν» τιμολόγια, ή αν επιδοτούνται, αν έχουν αυτάρκεια,** κ.τλ. Πίστεψε και μη ερεύνα, που λένε και οι Γραφές. Η έμφαση στον πρακτικισμό φαίνεται και από την κακεντρέχεια που γίνεται η παρουσίαση στον ελλαδικό χώρο («...*αλλά αυτά δυστυχώς είναι ουτοπία στο Ελλαδιστάν*») αλλά και σε όσους ρωτούν για την σαφέστατα εξουσιαστική δομή του εγχειρήματος. Η απάντηση που εισπράττουν είναι ότι ναι μεν υπάρχει Δήμαρχος και Δημοτικό Συμβούλιο αλλά είναι διακοσμητικοί άσε που δεν γίνεται και αλλιώς και, εν πάσει περιπτώσει, κοίτα τι ωραία περνάν εκεί. «Κοίτα το πιάτο σου», που θα έλεγαν και οι παλιοί.

Κάθε άλλο παρά τυχαία είναι η διεθνής προβολή τέτοιων επιτυχημένων αυτοδιαχει-

απελευθερωτικές διαθέσεις, εν τούτοις είναι βέβαιο ότι θα θέσει αργά ή γρήγορα το κράτος σε απρόβλεπτες και ανεξέλεγκτες καταστάσεις.

Ασφαλώς τέτοιας κλίμακας διοικητικές μεταβολές, δεν μπορούν παρά να είναι κομμάτι συνολικότερων κυριαρχικών σχεδιασμών. Αντίστοιχες μεταβολές , προς την κατεύθυνση της «περιφερειοποίησης», της αναδιανομής εξουσιών σε ευρύτερες γεωγραφικές περιοχές κρατών, καταγράφονται σχεδόν σε όλα τα κράτη της ΕΕ, με πρώτη τη Γερμανία.

Εξ άλλου, η πασοκική «Νέα Αρχιτεκτονική» είναι κατ' ουσίαν ο «Καποδίστριας ΙΙ» του Προκόπη Παυλόπουλου κα συνέχεια του σχεδίου «Καποδίστριας» των κυβερνήσεων Σημίτη αλλά και αρκετών άλλων προηγούμενων προτάσεων που δεν υλοποιήθηκαν. Από τις έξι χιλιάδες δήμους και κοινότητες του παρελθόντος, ο αριθμός τους μειώνεται σε περίπου χίλιους, μέσω του «Καποδίστρια» για να φτάσει τις 324 με τον «Καλλικράτη». Αντίστοιχες συγχωνεύσεις προβλέπονται και για τον δεύτερο βαθμό τοπικής αυτοδιοίκη-

βέρνηση" (για να συνηθίζουμε σιγά-σιγά με την κρατική αργκό) **προς όφελος των «τοπικών κυβερνήσεων;»**, θα αναρωτηθεί κάποιος.

Η απάντηση εδώ βρίσκεται στην έννοια και δομή της ενοποιημένης κυριαρχίας. Το ελληνικό προτεκτοράτο, σε ένα άλλο καινοτόμο πείραμα, για να θυμηθούμε και την Γιουγκοσλαβία, δεν παραχωρεί μόνο εξουσίες στα τοπικά όργανα αλλά και ουσιαστικές αρμοδιότητες προς το Ευρωπαϊκό Υπερκράτος και την παγκόσμια κυριαρχία με την μέθοδο της «απ' ευθείας ανάθεσης». Επομένως, όπου παρατηρηθούν αδυναμίες στην λειτουργία της κρατικής μηχανής, αρμόδιοι για την ενίσχυση και την επισκευή είναι οι ίδιοι οι μηχανισμοί επιβολής και ελέγχου σε παγκόσμια κλίμακα. Τούτο γίνεται σήμερα πιο φανερό από ποτέ, όταν η οικονομική βιωσιμότητα του ελλαδικού κράτους κρίνεται κάθε δύο μήνες για την χορήγηση μέρους του δανείου από ΔΝΤ-ΕΕ-ΕΚΤ. Αυτό θα πει αυτάρκεια και ευδαιμονία!

Είναι γεγονός ότι οι διαδοχικές συγχωνεύ-

Προβολές, αντιπαραβολές και ομιχλώδη προτάγματα

Όπως αναφέραμε παραπάνω, η καταγεγραμμένη και έμπρακτη αποστροφή σημαντικού κομματιού του ελλαδικού πληθυσμού στους κρατικούς θεσμούς δεν προκαλεί απλώς τριγμούς στο κρατικό οικοδόμημα αλλά περιορίζει δραστικά και τις δυνατότητες εναλλακτικών σχεδίων διακυβέρνησης που κρύβονται κάτω από διάφορα εξουσιαστικά ιδεολογήματα.

Έτσι λοιπόν έννοιες όπως «άμεση δημοκρατία», «αυτοοργάνωση», «οριζόντια οργάνωση» και άλλα συναφή, παρά τις πολύχρονες προσπάθειες για να μπουν στο λεξιλόγιο των αγωνιζόμενων ανθρώπων, δεν έχει γίνει κατορθωτό να αποτελούν κάτι περισσότερο από επιδερμικές, προταγματικού τύπου (πολυάριθμες είναι η αλήθεια) αναφορές σε κείμενα και αφίσες, με **ομιχλώδη**, όμως, και **ακατανόητο** (για τους μη μυημένους) τρόπο.

Κοινώς, λείπει από την εγχώρια εξουσιαστική φαρέτρα ένα παράδειγμα ολοκληρωμένο, με αρχή, μέση, και τέλος που θα αναπτερώσει τις ελπίδες των εξουσιαστών για την κάλυψη των κενών που παρουσιάζουν τα μέσα επιβολής (θεσμοί-μηχανισμοί) που υπάρχουν, αλλά και να «αναβαθμίσουν» τις ψευδαισθήσεις των εξουσιαζόμενων, επιδιώκοντας να τους κάνουν ευτυχισμένους αποδέκτες των συνθηκών αλλοτρίωσης. Πάμε να δούμε τι λέει η «διεθνής εμπειρία».

Την «αρχή» την έκαναν οι ίδιοι οι NY Times, παρουσιάζοντας την ισπανική κοινότητα Marinalenda ως *«ένα κομμουνιστικό θύλακα 2.700 ανθρώπων που εδώ και τριάντα χρόνια χτίζουν σπίτια δωρεάν, χωρίς δάνεια και υποθήκες, καλλιεργούν τη γη με ίση αμοιβή για όλους, εξαφάνισαν την ανεργία, προσφέρουν εθελοντική εργασία, δεν έχουν αστυνομία, λειτουργούν τοπικό τηλεοπτικό κανάλι και ραδιόφωνο, υποστηρίζουν τους Παλαιστίνιους και τους νομάδες της Δ. Σα-*

συμβάν στο Βοτανικό Κήπο της Πετρούπολης, **ενώ οι οργανωτές είχαν απαγορεύσει την ελεύθερη μαγνητοσκόπηση της ομιλίας του Γκορντίγιο στον «Ελεύθερο κοινωνικό χώρο»**. (Athens indymedia)

Αν και στα διεθνή μέσα η Marinalenda αναφέρεται ως κομμουνιστική, εν τούτοις οι έλληνες διοργανωτές έχουν αποκρύψει κάθε αναφορά στα πολιτικά χαρακτηριστικά της Marinalenda σε μια προσπάθεια να είναι ακόμα πιο ευρύτερο το ακροατήριο και ακόμα μεγαλύτερη η απάτη. Ο Δήμαρχος δεν είναι κομμουνιστής, αντιεξουσιαστής, gay κ.τλ., είναι απλώς Δήμαρχος. Οι κάτοικοι, είναι απλώς κάτοικοι, κ.ο.κ.

Ας μην περιμένουμε φυσικά να μας διαφωτίζουν **αν πληρώνουν φόρους στο Ισπανικό κράτος, αν «κόβουν» τιμολόγια, ή αν επιδοτούνται, αν έχουν αυτάρκεια**, κ.τλ. Πίστευε και μη ερεύνα, που λένε και οι Γραφές. Η έμφαση στον πρακτικισμό φαίνεται και από την κακεντρέχεια που γίνεται η παρουσίαση στον ελλαδικό χώρο («*...αλλά αυτά δυστυχώς είναι ουτοπία στο Ελλαδιστάν*») αλλά και σε όσους ρωτούν για την σαφέστατα εξουσιαστική δομή του εγχειρήματος. Η απάντηση που εισπράττουν είναι ότι ναι μεν υπάρχει Δήμαρχος και Δημοτικό Συμβούλιο αλλά είναι διακοσμητικοί άσε που δεν γίνεται και αλλιώς και, εν πάσει περιπτώσει, κοίτα τι ωραία περνάν εκεί. «Κοίτα το πιάτο σου», που θα έλεγαν και οι παλιοί.

Κάθε άλλο παρά τυχαία είναι η διεθνής προβολή τέτοιων επιτυχημένων αυτοδιαχειριζόμενων μοντέλων εν μέσω των κρίσιμων δημοτικών και περιφερειακών εκλογών του Νοέμβρη. Αλλά θα επανέλθουμε σε αυτό το ζήτημα και μάλιστα σύντομα...

---

1. Αριστοτέλης, Πολιτικά, Βιβλίο Α΄
2. Πηγή: Ινστιτούτο Τοπικής Αυτοδιοίκησης
3. Αιτιολογική έκθεση προς την Βουλή των Ελλήνων.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Η καταγραφή ειδήσεων και γεγονότων αποτελεί σημαντικό μέσο για την ανάπτυξη του κοινωνικού αντικρατικού αγώνα και μια ουσιαστική παρακαταθήκη εμπειριών και μνήμης για τους ανθρώπους.
Η σοβαρότητα αυτού του ζητήματος μας κάνει να είμαστε ιδιαίτερα επίμονοι και προσεκτικοί. Παρ' όλα αυτά, είναι ενδεχόμενο να μας διαφύγει, είτε λόγω πίεσης χρόνου είτε για άλλους λόγους, ανεξάρτητους των θελήσεών μας, κάποιο γεγονός. Γι' αυτό, η συμβολή σας στην «αποκατάσταση» τέτοιων παραλείψεων είναι επιθυμητή και λειτουργική.
Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτό το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις - σχόλια - εκδηλώσεις από την

Τετάρτη 25 Αυγούστου
ΥΕΜΕΝΗ
Ομάδα ατόμων που επιβαίνει σε μοτοσικλέτες ανοίγει πυρ εναντίον αστυνομικού τμήματος στην πόλη Ζενιμπάρ. Σκοτώνονται 4 μπάτσοι και άλλοι τραυματίζονται. Οι αρχές πιστεύουν πως οι επιτιθέμενοι είναι μέλη της Αλ Κάιντα.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ
Πραγματοποιείται **εμπρησμός** στην τράπεζα Banco Palermo στο Μπουένος Άιρες.
Την ευθύνη αναλαμβάνει η «Pandilla Vandalika Teodoro Suarez y asociadxs autono-mxs independientes levemente deskiciadxs».
Στην ανακοίνωση, που δημοσιεύεται στο διαδίκτυο, γίνονται καταγγελίες για τα «καθεστώτα των Pinera, Uribe, Evos, Chaves, Peron, Fidel, Guevara, Trotsky, και όλες τις συνδικαλιστικές συμμορίες».
Εκφράζεται επίσης η αλληλεγγύη «σε διωκόμενους αναρχικούς, στους Mapoυτσε και στους Freddy, Marcelo, Juan, Diego, Leandro, Gaul και σε όλους τους φυλακισμένους αγωνιστές».

α.τ. του νησιού, αλλά στη συνέχεια συλλαμβάνονται...

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
Πέμπτη 2 Σεπτεμβρίου
ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ
Πάνω από 6.000 φυλακισμένοι σε φυλακές της Βενεζουέλας- του Ούγκο Τσάβες, απεργία πείνας, καταγγέλλοντας τους βασανισμούς, τις κακοποιήσεις και τις δολοφονίες εκ μέρους των ανθρωποφύλακων, τον υπερπληθυσμό των φυλακών και τις συνθήκες που δημιουργούνται από το στοίβαγμα τόσων ανθρώπων σε άθλιες συνθήκες, καθώς και τα εμπόδια που αντιμετωπίζουν στην επικοινωνία τους με τους συγγενείς τους.
Από όσα έχουν γίνει γνωστά απεργία πείνας έχουν ξεκινήσει 3400 έγκλειστοι της φυλακής Tocoron (βόρεια) στο Aragua, 1137 έγκλειστοι της φυλακής του Vista Hermosa στο Μπολιβάρ (νοτιοανατολικά) και το 80 έγκλειστοι του Carabobo (βόρεια), συμμετέχουν στην απεργία πείνας. Στη φυλακή Tocuyito οι έγκλειστοι κατήγγειλαν κακοποιήσεις, απαγόρευση επισκεπτηρίου και καταστροφή των προσωπικών τους αντικειμένων, από την στρατιωτική αστυνομία

Τρίτη 7 Σεπτεμβρίου
ΗΠΑ
Διαδηλωτές επιτίθενται με αυγά, μπουκάλια και πέτρες σε αστυνομικό τμήμα στο Λος Άντζελες. Παρά τις υποσχέσεις του αρχηγού των μπάτσων, ότι θα ερευνήσει τη δολοφονία από μπάτσους ενός μετανάστη από τη Γουατεμάλα. Η συγκέντρωση είχε κηρυχτεί παράνομη, αλλά οι αρχές δεν κατορθώνουν να την εμποδίσουν. Γίνονται 22 συλλήψεις με την κατηγορία της παράνομης συγκέντρωσης.

Σάββατο 11 Σεπτεμβρίου
ΧΙΛΗ
Διακόσιες είκοσι μία συλλήψεις είναι ο τελικός απολογισμός της πορείας για την επέτειο του Πραξικοπήματος του 1973. Τέσσερα άτομα και 9 μπάτσοι τραυματίζονται στο Σαντιάγκο και σε άλλες περιοχές της χώρας.
Στη μητροπολιτική περιοχή του Σαντιάγκο, συλλαμβάνονται 85 άτομα. Πολλές από τις συλλήψεις γίνονται αργά το βράδυ. Τρεις μπάτσοι έχουν τραυματιστεί από πυρά αεροβόλου όπλου, οι 2 στο μάτι και ο ένας στο πρόσωπο. Σε φτωχογειτονιές της πόλης, όπως στην Pe?alolen, ρίχνονται πέτρες σε διερχόμενα αυτοκίνητα.
Ειδικές δυνάμεις επεμβαίνουν στην περιοχή Villa Francia για να εμποδίσουν την απαλλοτρίωση σε ένα βενζινάδικο.
Η πορεία από την Πλατεία Ηρώων (Plaza de Los Heroes) προς το Γενικό Νεκροταφείο στη συνοικία Recoleta ξεκινά ήρεμα, αλλά τελειώνει με συγκρούσεις κοντά στο νεκροταφείο.

ξημερώματα. Ένας υπάλληλος των οικονομικών του δήμου τραυματίζεται. Ο υπάλληλος Joy Cronin, 46 ετών, πρόσεξε μια φλόγα μέσα στο κτίριο καθώς οδηγούσε. Όταν άνοιξε μια πόρτα οι φλόγες ξεπήδησαν και τον έκαψαν στο πρόσωπο.

Σάββατο 18 Σεπτεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πυρπολείται αυτοκίνητο της πολυεθνικής Canon που βρίσκεται σταθμευμένο ακριβώς μπροστά από τα γραφεία της στα ανατολικά της πόλης. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι «Σύντροφοι ενάντια στον «πολιτισμένο» κόσμο».

Δευτέρα 20 Σεπτεμβρίου
ΣΟΜΑΛΙΑ
Καμικάζι ανατινάζεται με στόχο τον πρόεδρο της κυβέρνησης στο Μογκαντίσου. Σκοτώνεται μόνο ο ίδιος.

Πέμπτη 23 Σεπτεμβρίου
ΜΑΝΙΛΑ
Χιλιάδες καταληψίες αντιστάθηκαν στην έξωσή τους, σε παραγκούπολη της Μανίλα. Συγκρούσεις ξέσπασαν με τους μπάτσους και ένας μεγάλος αυτοκινητόδρομος έκλεισε για ώρες.
Αρκετοί μπάτσοι τραυματίστηκαν κατά τη διάρκεια των συμπλοκών στη λεωφόρο Epifanio de los Santos, την οποία χρησιμοποιούν καθημερινά περίπου 500.000 οχήματα.
Η αφορμή για τις συγκρούσεις ήταν δικαστική εντολή για την κατεδάφιση των 6000 περίπου παραγκών στην έκταση των 340 εκταρίων. Το κράτος θέλει να οικοδομήσει μεγάλα εμπορικά κέντρα στην περιοχή.
Αντλίες νερού χρησιμοποιήθηκαν για να διαλύσουν τους οργισμένους κατοίκους που πετούσαν πέτρες, ξύλα και άλλα αντικείμενα. Οι εργασίες των συνεργείων σταμάτησαν προσωρινά.

οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτό το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις – σχόλια – εκδηλώσεις από την

Τετάρτη 25 Αυγούστου
ΥΕΜΕΝΗ
Ομάδα ατόμων που επιβαίνει σε μοτοσικλέτες ανοίγει πυρ εναντίον αστυνομικού τμήματος στην πόλη Ζενιμπάρ. Σκοτώνονται 4 μπάτσοι και άλλοι τραυματίζονται. Οι αρχές πιστεύουν πως οι επιτιθέμενοι είναι μέλη της Αλ Κάιντα.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ
Πραγματοποιείται **εμπρησμός** στην τράπεζα Banco Palermo στο Μπουένος Άιρες.
Την ευθύνη αναλαμβάνει η «Pandilla Vandalika Teodoro Suarez y asociadxs autono-mxs independientes levemente deskiciadxs».
Στην ανακοίνωση, που δημοσιεύεται στο διαδίκτυο, γίνονται καταγγελίες για τα «καθεστώτα των Pinera, Uribe, Evos, Chaves, Peron, Fidel, Guevara, Trotsky, και όλες τις συνδικαλιστικές συμμορίες».
Εκφράζεται επίσης η αλληλεγγύη «σε διωκόμενους αναρχικούς, στους Μαπούτσε και στους Freddy, Marcelo, Juan, Diego, Leandro, Gaul και σε όλους τους φυλακισμένους αγωνιστές».

Πέμπτη 26 Αυγούστου
ΚΑΣΤΟΡΙΑ
Απελευθερώνονται χιλιάδες μινκ από φάρμα στην περιοχή Αγ. Τριάδα. Παρόμοια δράση γίνεται την επόμενη μέρα και στη Σιάτιστα. Την ευθύνη για τις δύο ενέργειες αναλαμβάνει το ALF (Μέτωπο Απελευθέρωσης των Ζώων).

Σάββατο 28 Αυγούστου
ΗΠΑ
Επτά κρατούμενοι τραυματίζονται από τα πυρά των φρουρών στις φυλακές Φόλσομ στην Καλιφόρνια, κατά τη διάρκεια εξέγερσης 200 περίπου εγκλείστων.

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ
Εκατοντάδες κρατούμενοι εξεγείρονται, βάζουν φωτιές και προκαλούν φθορές στο κέντρο κράτησης μεταναστών του Νταργουιν.

α.τ. του νησιού, αλλά στη συνέχεια συλλαμβάνονται...

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
Πέμπτη 2 Σεπτεμβρίου
ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ
Πάνω από 6.000 φυλακισμένοι σε φυλακές της Βενεζουέλας- του Ούγκο Τσάβες, απεργία πείνας, καταγγέλλοντας τους βασανισμούς, τις κακοποιήσεις και τις δολοφονίες εκ μέρους των ανθρωποφύλακων, τον υπερπληθυσμό των φυλακών και τις συνθήκες που δημιουργούνται από το στοίβαγμα τόσων ανθρώπων σε άθλιες συνθήκες, καθώς και τα εμπόδια που αντιμετωπίζουν στην επικοινωνία τους με τους συγγενείς τους.
Από όσα έχουν γίνει γνωστά απεργία πείνας έχουν ξεκινήσει 3400 έγκλειστοι της φυλακής Tocoron (βόρεια) στο Aragua, 1137 έγκλειστοι της φυλακής του Vista Hermosa στο Μπολιβάρ (νοτιοανατολικά) και το 80 έγκλειστοι του Carabobo (βόρεια), συμμετέχουν στην απεργία πείνας. Στη φυλακή Tocuyito οι έγκλειστοι κατήγγειλαν κακοποιήσεις, απαγόρευση επισκεπτηρίου και καταστροφή των προσωπικών τους αντικειμένων, από την στρατιωτική αστυνομία, μετά την απόδραση ενός κρατουμένου.
Η οργάνωση OVP σύμφωνα με τα στοιχεία που διαθέτει, ανακοίνωσε ότι οι θάνατοι στις φυλακές για το πρώτο εξάμηνο του 2010 έφτασαν τους 221. Από αυτούς το 72% οφείλονταν σε τραύματα από πυροβόλα όπλα και λεπίδες. Η αύξηση αυτών των δολοφονιών είναι της τάξης του 25% σε σχέση με τον προηγούμενο χρόνο. Στο ίδιο εξάμηνο τραυματίστηκαν 449, δηλαδή 30% περισσότεροι από το ίδιο εξάμηνο του 2009.

Σάββατο 4 Σεπτεμβρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Ο Μπεκμουρζά Μπεκμουρζάγιεφ, περιφερειακός υπουργός αρμόδιος για εθνικά και θρησκευτικά θέματα, τραυματίζεται από έκρηξη βόμβας. Άλλοι δύο μπάτσοι τραυματίζονται, ενώ ο οδηγός του σκοτώνεται.

Σάββατο 11 Σεπτεμβρίου
ΧΙΛΗ
Διακόσιες είκοσι μία συλλήψεις είναι ο τελικός απολογισμός της πορείας για την επέτειο του Πραξικοπήματος του 1973. Τέσσερα άτομα και 9 μπάτσοι τραυματίζονται στο Σαντιάγκο και σε άλλες περιοχές της χώρας.
Στη μητροπολιτική περιοχή του Σαντιάγκο, συλλαμβάνονται 85 άτομα. Πολλές από τις συλλήψεις γίνονται αργά το βράδυ. Τρεις μπάτσοι έχουν τραυματιστεί από πυρά αεροβόλου όπλου, οι 2 στο μάτι και ο ένας στο πρόσωπο. Σε φτωχογειτονιές της πόλης, όπως στην Pe?alolen, ρίχνονται πέτρες σε διερχόμενα αυτοκίνητα.
Ειδικές δυνάμεις επεμβαίνουν στην περιοχή Villa Francia για να εμποδίσουν την απαλλοτρίωση σε ένα βενζινάδικο.
Η πορεία από την Πλατεία Ηρώων (Plaza de Los Heroes) προς το Γενικό Νεκροταφείο στη συνοικία Recoleta ξεκινά ήρεμα, αλλά τελειώνει με συγκρούσεις κοντά στο νεκροταφείο.

Η πορεία ξεκινά γύρω στις 10 το πρωί και την έχει καλέσει ο Σύνδεσμος Συγγενών Εξαφανισμένων Συλληφθέντων - μια οργάνωση που αντιπροσωπεύει τους συγγενείς των πάνω από 1300 εξαφανισμένων κατά τη διάρκεια της 17χρονης δικτατορίας του καθεστώτος του Πινοσέτ. Στην πορεία συμμετέχουν περισσότερα από 8.000 άτομα
Μια ομάδα διαδηλωτών επιτίθεται σε τράπεζες, πολυτελή καταστήματα, τηλεοπτικά συνεργεία και στους μπάτσους.

στα ανατολικά της πόλης. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι «Σύντροφοι ενάντια στον «πολιτισμένο» κόσμο».

Δευτέρα 20 Σεπτεμβρίου
ΣΟΜΑΛΙΑ
Καμικάζι ανατινάζεται με στόχο τον πρόεδρο της κυβέρνησης στο Μογκαντίσου. Σκοτώνεται μόνο ο ίδιος.

Πέμπτη 23 Σεπτεμβρίου
ΜΑΝΙΛΑ
Χιλιάδες καταληψίες αντιστάθηκαν στην έξωσή τους, σε παραγκούπολη της Μανίλα. Συγκρούσεις ξέσπασαν με τους μπάτσους και ένας μεγάλος αυτοκινητόδρομος έκλεισε για ώρες.
Αρκετοί μπάτσοι τραυματίστηκαν κατά τη διάρκεια των συμπλοκών στη λεωφόρο Epifanio de los Santos, την οποία χρησιμοποιούν καθημερινά περίπου 500.000 οχήματα.
Η αφορμή για τις συγκρούσεις ήταν δικαστική εντολή για την κατεδάφιση των 6000 περίπου παραγκών στην έκταση των 340 εκταρίων. Το κράτος θέλει να οικοδομήσει μεγάλα εμπορικά κέντρα στην περιοχή.
Αντλίες νερού χρησιμοποιήθηκαν για να διαλύσουν τους οργισμένους κατοίκους που πετούσαν πέτρες, ξύλα και άλλα αντικείμενα. Οι εργασίες των συνεργείων σταμάτησαν προσωρινά.
Υπολογίζεται ότι οι μισοί περίπου κάτοικοι της Μανίλα ζουν σε παραγκουπόλεις.

Παρασκευή 24 Σεπτεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους διωκόμενους αναρχικούς στη Χιλή πραγματοποιείται μπροστά από την εκκλησία της Αγ. Σοφίας. Τη συγκέντρωση καλεί η «Ανοιχτή Συνέλευση για την Προώθηση της Αλληλεγγύης».

ΑΘΗΝΑ
Ανάλογη **συγκέντρωση αλληλεγγύης** στους Χιλιανούς συλληφθέντες από το Κράτος, γίνεται έξω από την πρεσβεία της Χιλής, στην πλατεία Σκουζέ.

Σύντροφοι/σσες

autono-mxs independientes levemente deskiciadxs».

Στην ανακοίνωση, που δημοσιεύεται στο διαδίκτυο, γίνονται καταγγελίες για τα «καθεστώτα των Pinera, Uribe, Evos, Chaves, Peron, Fidel, Guevara, Trotsky, και όλες τις συνδικαλιστικές συμμορίες».

Εκφράζεται επίσης η αλληλεγγύη «σε διωκόμενους αναρχικούς, στους Μαπούτσε και στους Freddy, Marcelo, Juan, Diego, Leando, Gaul και σε όλους τους φυλακισμένους αγωνιστές».

Πέμπτη 26 Αυγούστου
ΚΑΣΤΟΡΙΑ

Απελευθερώνονται χιλιάδες μινκ από φάρμα στην περιοχή Αγ. Τριάδα. Παρόμοια δράση γίνεται την επόμενη μέρα και στη Σιάτιστα. Την ευθύνη για τις δύο ενέργειες αναλαμβάνει το ALF (Μέτωπο Απελευθέρωσης των Ζώων).

Σάββατο 28 Αυγούστου
ΗΠΑ

Επτά κρατούμενοι τραυματίζονται από τα πυρά των φρουρών στις φυλακές Φόλσομ στην Καλιφόρνια, κατά τη διάρκεια εξέγερσης 200 περίπου εγκλείστων.

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Εκατοντάδες κρατούμενοι εξεγείρονται, βάζουν φωτιές και προκαλούν φθορές στο κέντρο κράτησης μεταναστών του Ντάργουιν.

Κυριακή 29 Αυγούστου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Πυρπολούνται διπλωματικά αυτοκίνητα της Ουκρανίας, της Ολλανδίας, της Γεωργίας και της Τράπεζας Εμπορίου και Ανάπτυξης του Εύξεινου Πόντου, στις περιοχές του Φάληρου και της Καλαμαριάς. Την ευθύνη αναλαμβάνει το «Διπλωματικό Σώμα Εμπρηστών (για την όξυνση της διεθνιστικής αλληλεγγύης)».

Δευτέρα 30 Αυγούστου
ΚΩΣ

Έξι κρατούμενοι δραπετεύουν από το

τα εμπόδια που αντιμετωπίζουν στην επικοινωνία τους με τους συγγενείς τους.

Από όσα έχουν γίνει γνωστά απεργία πείνας έχουν ξεκινήσει 3400 έγκλειστοι της φυλακής Tocoron (βόρεια) στο Aragua, 1137 έγκλειστοι της φυλακής του Vista Hermosa στο Μπολιβάρ (νοτιοανατολικά) και το 80 έγκλειστοι του Carabobo (βόρεια), συμμετέχουν στην απεργία πείνας. Στη φυλακή Tocuyito οι έγκλειστοι κατήγγειλαν κακοποιήσεις, απαγόρευση επισκεπτηρίου και καταστροφή των προσωπικών τους αντικειμένων, από την στρατιωτική αστυνομία, μετά την απόδραση ενός κρατουμένου.

Η οργάνωση OVP σύμφωνα με τα στοιχεία που διαθέτει, ανακοίνωσε ότι οι θάνατοι στις φυλακές για το πρώτο εξάμηνο του 2010 έφτασαν τους 221. Από αυτούς το 72% οφείλονταν σε τραύματα από πυροβόλα όπλα και λεπίδες. Η αύξηση αυτών των δολοφονιών είναι της τάξης του 25% σε σχέση με τον προηγούμενο χρόνο. Στο ίδιο εξάμηνο τραυματίστηκαν 449, δηλαδή 30% περισσότεροι από το ίδιο εξάμηνο του 2009.

Σάββατο 4 Σεπτεμβρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ

Ο Μπεκμουρζά Μπεκμουρζάγιεφ, περιφερειακός υπουργός αρμόδιος για εθνικά και θρησκευτικά θέματα, τραυματίζεται από έκρηξη βόμβας. Άλλοι δύο μπάτσοι τραυματίζονται, ενώ ο οδηγός του σκοτώνεται.

Κυριακή 5 Σεπτεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Μπάτσοι στήνονται προκλητικά με τις μηχανές τους έξω από την κατάληψη «Ορφανοτροφείου» και επιτίθενται σε κόσμο. Ένα άτομο συλλαμβάνεται με την κατηγορία της απείθειας και τελικά αθωώνεται στο δικαστήριο.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ

Στην πόλη Μπουινάκσκ γίνεται έκρηξη παγιδευμένου φορτηγού από «καμικάζι» σε ρωσικό στρατόπεδο και σκοτώνονται 5 άτομα.

την απαλλοτρίωση σε ένα βενζινάδικο.

Η πορεία από την Πλατεία Ηρώων (Plaza de Los Heroes) προς το Γενικό Νεκροταφείο στη συνοικία Recoleta ξεκινά ήρεμα, αλλά τελειώνει με συγκρούσεις κοντά στο νεκροταφείο.

Η πορεία ξεκινά γύρω στις 10 το πρωί και την έχει καλέσει ο Σύνδεσμος Συγγενών Εξαφανισμένων Συλληφθέντων - μια οργάνωση που αντιπροσωπεύει τους συγγενείς των πάνω από 1300 εξαφανισμένων κατά τη διάρκεια της 17χρονης δικτατορίας του καθεστώτος του Πινοσέτ. Στην πορεία συμμετέχουν περισσότερα από 8.000 άτομα

Μια ομάδα διαδηλωτών επιτίθεται σε τράπεζες, πολυτελή καταστήματα, τηλεοπτικά συνεργεία και στους μπάτσους. Καταστράφονται, επίσης, κάδοι απορριμμάτων και φανάρια κυκλοφορίας. Οι μπάτσοι επενέβησαν με δακρυγόνα και αντλίες νερού. **«Δε θρηνούμε, ούτε απαιτούμε καλύτερη δικαιοσύνη»**, δηλώνουν σύντροφοι στη Χιλή.

ΑΘΗΝΑ

Γίνεται **εμπρησμός** με εύφλεκτο υγρό στη ΔΟΥ Εξαρχείων.

Τρίτη 14 Σεπτεμβρίου
ΗΠΑ.

Εμπρησμός στο δημαρχείο του MILL CITY στο Όρεγκον των ΗΠΑ γίνεται τα

χρησιμοποιούν καθημερινά περίπου 500.000 οχήματα.

Η αφορμή για τις συγκρούσεις ήταν δικαστική εντολή για την κατεδάφιση των 6000 περίπου παραγκών στην έκταση των 340 εκταρίων. Το κράτος θέλει να οικοδομήσει μεγάλα εμπορικά κέντρα στην περιοχή.

Αντλίες νερού χρησιμοποιήθηκαν για να διαλύσουν τους οργισμένους κατοίκους που πετούσαν πέτρες, ξύλα και άλλα αντικείμενα. Οι εργασίες των συνεργείων σταμάτησαν προσωρινά.

Υπολογίζεται ότι οι μισοί περίπου κάτοικοι της Μανίλα ζουν σε παραγκουπόλεις.

Παρασκευή 24 Σεπτεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους διωκόμενους αναρχικούς στη Χιλή πραγματοποιείται μπροστά από την εκκλησία της Αγ. Σοφίας. Τη συγκέντρωση καλεί η «Ανοιχτή Συνέλευση για την Προώθηση της Αλληλεγγύης».

ΑΘΗΝΑ

Ανάλογη **συγκέντρωση αλληλεγγύης** στους Χιλιανούς συλληφθέντες από το Κράτος, γίνεται έξω από την πρεσβεία της Χιλής, στην πλατεία Σκουζέ.

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Να είστε όλοι και όλες καλά!

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Συνεχίζεται με αμείωτη ένταση ο ανταρτοπόλεμος στο Αφγανιστάν, όπου κανονικά εξελίσσεται η επιχείρηση **Al-Fath** (Η Νίκη) των ανταρτών. Επιθέσεις εναντίον εκλογικών κέντρων διεξάγονται στα τέλη Σεπτεμβρίου μετά την ανακοίνωση του Ισλαμικού Εμιράτου του Αφγανιστάν για τις ψευτο-εκλογές της κυβέρνησης-μαριονέτα. Δεκάδες επιθέσεις με όπλα, βόμβες, χειροβομβίδες και ρουκέτες εναντίον εκλογικών τμημάτων λαμβάνουν χώρα.
Όσο περνά ο καιρός, τόσο οι κατοχικές δυνάμεις δεν μπορούν να αποκρύψουν τις τεράστιες απώλειες σε έμψυχο και άψυχο υλικό. Πρόκειται για απώλειες που δεν αφορούν μόνο τον αμερικάνικο στρατό αλλά και τις χιλιάδες μισθοφόρους που τους έχουν μεταφέρει στη χώρα ιδιωτικές εταιρείες.
Σύμφωνα, λοιπόν, με τις πληροφορίες που παρέχουν οι αντάρτες, αλλά και ανεξάρτητες πηγές πληροφόρησης, τα νεότερα από το Αφγανιστάν έχουν ως ακολούθως:

Δεκάδες επιχειρήσεις πραγματοποιούν οι αντάρτες από τις **24 Αυγούστου μέχρι τις 24 Σεπτεμβρίου** στην επαρχία **Helmand** και κυρίως στην περιοχή **Μαρτζά.** Στη διάρκεια αυτών των επιχειρήσεων σκοτώνονται 48 Αφγανοί στρατιώτες, 17 μπάτσοι, 13 βρετανοί, 57 αμερικανοί, 11 άλλοι ΝΑΤΟικοί άλλων εθνικοτήτων, ενώ σκοτώνονται ή τραυματίζονται οι επιβαίνοντες 49 ΝΑΤΟικών καταστρέφονται φορτηγά με εκλογικό υλικό και σκοτώνονται 8 Αφγανοί στρατιώτες που επέβαιναν σ' αυτά, ενώ την επομένη καίγονται κάλπες. Τέλος, ο Αμπντούλ Μανάν Καν, υπουργός της περιφέρειας Σιντάντ, πέφτει νεκρός στις **29 Αυγούστου** μετά από επίθεση ανταρτών.

Το αυτοκίνητο του διοικητή των μπάτσων της περιοχής **Νταουλαταμπάντ**, στην επαρχία **Faryab** ανατινάζεται, στις **26 Αυγούστου**, ενώ πέντε μέρες αργότερα το κομβόι του βουλευτή Χατζί Κασίμ Καν πέφτει σε ενέδρα ανταρτών με άγνωστες απώλειες.

Καζάνι που βράζει είναι η επαρχία **Ghazni**. Στις **28 Αυγούστου** πραγματοποιείται διαδήλωση διαμαρτυρίας για την απαγωγή και δολοφονία 8 κατοίκων στις περιφέρειες **Αντάρ και Ντεχ Γιακ**. Δύο ημέρες μετά ο μαχητής Χαφίζ Χιζμπουλά ανατινάζεται δίπλα σε κομβόι και θέτει οριστικά εκτός μάχης 14 Αφγανούς στρατιώτες. Οι κατοχικές δυνάμεις σε μια επίδειξη δολοφονικής λύσσας βομβαρδίζουν ένα τζαμί, στις **5 Σεπτεμβρίου**, σκοτώνοντας ή τραυματίζοντας 45 άμαχους.
Δυναμική επίθεση 10 ανταρτών πραγματοποιείται στις **24 Σεπτεμβρίου** σε αμερικανική βάση στην πόλη **Γκαρντέζ**. Τρεις φρουροί σκοτώνονται στην πύλη και αμέσως μετά ανατινάζεται ένα παγιδευμένο τζιπ μέσα στη βάση σκοτώνονται 18 αμερικανούς, ενώ οι υπόλοιποι αντάρτες ανοίγουν πυρ με βαριά και ελαφρά όπλα. Συνολικά σκοτώνονται τουλάχιστον 30 κατοχικοί και 7 αντάρτες, ενώ καταστρέφονται 8 άρματα μάχης και 1 ελικόπτερο. Επίσης, στο διάστημα από τις **26 Αυγούστου έως τις 22 Σεπτεμβρίου** οι αντάρτες πραγματοποιούν 5 επιχειρήσεις κατά τις οποίες σκοτώνονται 9 αμερικανοί, 12 Αφγανοί στρατιώτες και τραυματίζονται ή σκοτώνονται οι επιβαίνοντες σε 2 ΝΑΤΟικά άρματα μάχης.

Δώδεκα άμαχοι νεκροί και 45 τραυματίες είναι ο απολογισμός ΝΑΤΟικού βομβαρδισμού, στις **2 Σεπτεμβρίου**, στην περιφέρεια **Κουγιά Μπαχαουντίν**, της επαρχίας **Takhar**.
Δύο επιχειρήσεις αυτοκτονίας πραγματο-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

Ο πόλεμος στο Ιράκ συνεχίζεται αμείωτος. Το ίδιο αμείωτος είναι και ο πόλεμος της λογοκρισίας των ειδήσεων γι' αυτή την περιοχή. Κατά τα τέλη του μήνα που μας πέρασε, οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις παραδέχονται ότι οι μονάδες τους δέχονται απανωτές επιθέσεις στην επαρχία Τι-Καρ, κατά την περιόδο του ραμαζανιού. Έτσι για το ξεπροβόδισμα...

Στην επαρχία Ανμπάρ, παγιδευμένο ποδήλατο εκρήγνυται κοντά σε αστυνομικό τμήμα στο κέντρο της Φαλούτζα, στις 30 Αυγούστου. Λίγες μέρες αργότερα, στις 8 Σεπτέμβρη, αξιωματικός της αστυνομίας επιζεί απόπειρας εναντίον της ζωής του, όταν ανακαλύπτει βόμβα κάτω από το αυτοκίνητό του και πετιέται, ως αίλουρος, αμέσως έξω. Όταν, όμως, ...ειδική μονάδα του ιρακινού στρατού αναλαμβάνει δράση για να απενεργοποιήσει το μηχανισμό, τα αποτελέσματα δεν είναι τόσο ικανοποιητικά. Τραυματίζονται τουλάχιστον δύο «ειδικοί» και προκαλούνται υλικές ζημιές στα πέριξ.

Στα ανατολικά της Χίλλα, πρωτεύουσας της επαρχίας Μπαμπέλ, στις 15 Σεπτεμβρίου, αντάρτες ενεργοποιούν βόμβα τη στιγμή που περνά αμερικανική περίπολος. Περί απωλειών ουδείς λόγος.

τις 12 Σεπτεμβρίου, από δύο βόμβες σκοτώνονται δύο μπάτσοι και τραυματίζονται άλλοι τέσσερεις. Επίσης, σκοτώνεται ένας μπάτσος από σφαίρα ελεύθερου σκοπευτή. Τέλος, αντάρτες επιτίθενται σε άνδρες των δυνάμεων ασφαλείας στην δυτική περιοχή αλ-Χουνταγιέμπ, στις 12 Σεπτεμβρίου, σκοτώνοντας τρεις και τραυματίζοντας άλλους δέκα.

Στην Καρμπάλα, βόμβα έχει στόχο κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων, στις 15 Σεπτεμβρίου. Καταστρέφεται εντελώς τουλάχιστον ένα όχημα.

Στο Κιρκούκ, από τις 8 έως τις 21 Σεπτεμβρίου, έξι βόμβες σκοτώνουν 4 μπάτσους και τραυματίζουν άλλους πέντε και ένα λοχαγό.

Στην επαρχία Μισσάν, το αρχηγείο της 10ης μεραρχίας των ιρακινών δυνάμεων δέχεται, στις 2 Σεπτεμβρίου, επίθεση ανταρτών με πέντε πυραύλους κατιούσα. Οι δυνάμεις ασφαλείας κυκλώνουν την περιοχή απ' όπου εκτοξεύτηκαν οι πύραυλοι και ανακαλύπτουν άλλους δεκατρείς έτοιμους προς εκτόξευση...

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 3 μέχρι τις 21 Σεπτεμβρίου, σε πέντε διαφορετικές βομβιστικές επιθέσεις σκοτώνονται συνολικά εννέα ιρακινοί στρατιώτες και τρεις μπάτσοι, ενώ τραυματίζονται επτά στρατιώτες, δεκατρείς μπάτσοι και ένας μπάτσος συνταγματάρχης.

Στην επαρχία Σαλαχουντίν, από τις 31 Αυγούστου μέχρι τις **16** Σεπτεμβρίου, σε δύο βομβιστικές επιθέσεις και μια επίθεση αυτοκτονίας στο αρχηγείο σάχουα (πρώην αντάρτες που αρχικά αποσκίρτησαν και εκπαιδεύτηκαν από τους αμερικανούς κατοχικούς και ακολούθως εντάχθηκαν στον ιρακινό στρατό) στο κέντρο της **Σαμάρρα**, σκοτώνονται δύο σάχουα και τραυματίζονται άλλοι τρεις, καθώς και δύο μπάτσοι

A
N

Συνεχίζεται με αμείωτη ένταση ο ανταρτοπόλεμος στο Αφγανιστάν, όπου κανονικά εξελίσσεται η επιχείρηση **Al-Fath** (Η Νίκη) των ανταρτών. Επιθέσεις εναντίον εκλογικών κέντρων διεξάγονται στα τέλη Σεπτεμβρίου μετά την ανακοίνωση του Ισλαμικού Εμιράτου του Αφγανιστάν για τις ψευτο-εκλογές της κυβέρνησης-μαριονέτα. Δεκάδες επιθέσεις με όπλα, βόμβες, χειροβομβίδες και ρουκέτες εναντίον εκλογικών τμημάτων λαμβάνουν χώρα.

Όσο περνά ο καιρός, τόσο οι κατοχικές δυνάμεις δεν μπορούν να αποκρύψουν τις τεράστιες απώλειες σε έμψυχο και άψυχο υλικό. Πρόκειται για απώλειες που δεν αφορούν μόνο τον αμερικάνικο στρατό αλλά και τις χιλιάδες μισθοφόρους που τους έχουν μεταφέρει στη χώρα ιδιωτικές εταιρείες.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τις πληροφορίες που παρέχουν οι αντάρτες, αλλά και ανεξάρτητες πηγές πληροφόρησης, τα νεώτερα από το Αφγανιστάν έχουν ως ακολούθως:

Δεκάδες επιχειρήσεις πραγματοποιούν οι αντάρτες από τις **24 Αυγούστου μέχρι τις 24 Σεπτεμβρίου** στην επαρχία **Helmand** και κυρίως στην περιοχή **Μαρτζά**. Στη διάρκεια αυτών των επιχειρήσεων σκοτώνονται 48 Αφγανοί στρατιώτες, 17 μπάτσοι, 13 βρετανοί, 57 αμερικανοί, 11 άλλοι ΝΑΤΟικοί άλλων εθνικοτήτων, ενώ σκοτώνονται ή τραυματίζονται οι επιβαίνοντες 49 ΝΑΤΟικών αρμάτων μάχης. Παράλληλα σκοτώνεται, **στις 28 Αυγούστου**, ο δήμαρχος της πόλης **Γκρισκ**, Αμπντούλ Αχάντ Χααν, μαζί με ένα σωματοφύλακά του, μέσα σε αγορά. Δύο μέρες μετά, σκοτώνεται φρουρός των φυλακών της ίδιας πόλης, καθώς στέκεται μπροστά στην πύλη.

Από την πλευρά τους οι κατοχικές δυνάμεις σκοτώνουν, στις **2 Σεπτεμβρίου**, 2 άμαχους κατά τον βομβαρδισμό της περιοχής **Χαϊντεραμπάντ** στην περιφέρεια **Γκρισκ**, ενώ, στις **12 Σεπτεμβρίου**, συλλαμβάνουν 18 αμάχους. Σε άλλο περιστατικό, στις **16 του μηνός**, ο μαχητής Κάρι Μουχάμαντ Αλί ανατινάζεται με μηχανάκι δίπλα σε βρετανούς κατοχικούς την ώρα που έκαναν έρευνες σε σπίτια στην περιοχή **Σαρκχακιάνο Μάντα** και σκοτώνει 8 βρετανούς. Η κατάσταση των καθεστωτικών είναι απελπιστική, γι' αυτό στις **18 Σεπτεμβρίου** επιβάλλουν το κλείσιμο όλων των καταστημάτων στη **Μαρτζά**, καθώς οι κατοχικές δυνάμεις αδυνα-

νεόρα ανταρτών με άγνωστες απώλειες.

Καζάνι που βράζει είναι η επαρχία **Ghazni**. Στις **28 Αυγούστου** πραγματοποιείται διαδήλωση διαμαρτυρίας για την απαγωγή και δολοφονία 8 κατοίκων στις περιφέρειες **Αντάρ και Ντεχ Γιακ**. Δύο ημέρες μετά ο μαχητής Χαφίζ Χιζμπουλά ανατινάζεται δίπλα σε κομβόι και θέτει οριστικά εκτός μάχης 14 Αφγανούς στρατιώτες. Οι κατοχικές δυνάμεις σε μια επίδειξη δολοφονικής λύσσας βομβαρδίζουν ένα τζαμί, στις **5 Σεπτεμβρίου**, σκοτώνοντας ή τραυματίζοντας 45 άμαχους.

Δυναμική επίθεση 10 ανταρτών πραγματοποιείται στις **24 Σεπτεμβρίου** σε αμερικανική βάση στην πόλη **Γκαρντέζ**. Τρεις φρουροί σκοτώνονται στην πύλη και αμέσως μετά ανατινάζεται ένα παγιδευμένο τζιπ μέσα στη βάση σκοτώνοντας 18 αμερικανούς, ενώ οι υπόλοιποι αντάρτες ανοίγουν πυρ με βαριά και ελαφρά όπλα. Συνολικά σκοτώνονται τουλάχιστον 30 κατοχικοί και 7 αντάρτες, ενώ καταστρέφονται 8 άρματα μάχης και 1 ελικόπτερο. Επίσης, στο διάστημα από τις **26 Αυγούστου έως τις 22 Σεπτεμβρίου** οι αντάρτες πραγματοποιούν 5 επιχειρήσεις κατά τις οποίες σκοτώνονται 9 αμερικανοί, 12 Αφγανοί στρατιώτες και τραυματίζονται ή σκοτώνονται οι επιβαίνοντες σε 2 ΝΑΤΟικά άρματα μάχης.

Δώδεκα άμαχοι νεκροί και 45 τραυματίες είναι ο απολογισμός ΝΑΤΟικού βομβαρδισμού, στις **2 Σεπτεμβρίου**, στην περιφέρεια **Κουγιά Μπαχαουντίν**, της επαρχίας **Takhar**.

Δύο επιχειρήσεις αυτοκτονίας πραγματοποιούνται στην επαρχία **Kandahar**. Στη μία, ο μαχητής Ραχματουλά ανατινάζεται, στις **4 Σεπτεμβρίου**, δίπλα σε κομβόι αμερικανών και σκοτώνει άγνωστο αριθμό κατοχικών. Στη δεύτερη, ο μαχητής Αμπντουραχμάν ανατινάζεται δίπλα σε κατοχική περίπολο σκοτώνοντας 11 αμερικανούς.

Στις **7 Σεπτεμβρίου** σκοτώνεται ο διοικητής της περιφέρειας **Ναχρίν**, στην επαρχία **Baghlan**, ενώ δύο μέρες αργότερα σε επίθεση αυτοκτονίας, που πραγματοποιείται από μαχητή με στόχο αξιωματικούς του στρατού, πέφτουν νεκροί 3 απ' αυτούς καθώς και 4 σωματοφύλακές τους.

Στην επαρχία **Kabul** καταρρίπτεται από τους αντάρτες, στις **21 Σεπτεμβρίου**, μη επανδρωμένο αεροσκάφος.

Συνολικά, από τις **24 Αυγούστου** μέχρι τις **24 Σεπτεμβρίου** στις επαρχίες **Badakhshan, Badghis, Balkh, Baghlan, Farah, Kapisa**

Ο πόλεμος στο Ιράκ συνεχίζεται αμείωτος. Το ίδιο αμείωτος είναι και ο πόλεμος της λογοκρισίας των ειδήσεων γι' αυτή την περιοχή. Κατά τα τέλη του μήνα που μας πέρασε, οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις παραδέχονται ότι οι μονάδες τους δέχονται απανωτές επιθέσεις στην επαρχία Τι-Καρ, κατά την περίοδο του ραμαζανιού. Έτσι για το ξεπροβόδισμα...

Στην επαρχία Ανμπάρ, παγιδευμένο ποδήλατο εκρήγνυται κοντά σε αστυνομικό τμήμα στο κέντρο της Φαλούτζα, στις 30 Αυγούστου. Λίγες μέρες αργότερα, στις 8 Σεπτέμβρη, αξιωματικός της αστυνομίας επιζεί απόπειρας εναντίον της ζωής του, όταν ανακαλύπτει βόμβα κάτω από το αυτοκίνητό του και πετιέται, ως αίλουρος, αμέσως έξω. Όταν, όμως, ...ειδική μονάδα του ιρακινού στρατού αναλαμβάνει δράση για να απενεργοποιήσει το μηχανισμό, τα αποτελέσματα δεν είναι τόσο ικανοποιητικά. Τραυματίζονται τουλάχιστον δύο «ειδικοί» και προκαλούνται υλικές ζημιές στα πέριξ.

Στα ανατολικά της Χίλλα, πρωτεύουσας της επαρχίας Μπαμπέλ, στις 15 Σεπτεμβρίου, αντάρτες ενεργοποιούν βόμβα τη στιγμή που περνά αμερικανική περίπολος. Περί απωλειών ουδείς λόγος...

Στην ευρύτερη περιοχή της Βαγδάτης, από τις 3 μέχρι τις 24 Σεπτεμβρίου, σε δεκαεπτά βομβιστικές επιθέσεις σκοτώνονται τέσσερεις μπάτσοι, ένας ιρακινός στρατιώτης, ένας αμερινανός κατοχικός στρατιώτης, ενώ τραυματίζονται είκοσι τρεις μπάτσοι, ένας συνταγματάρχης μπάτσος, δεκαπέντε ιρακινοί στρατιώτες δύο αξιωματικοί του ιρακινού στρατού και δύο σάχουα.

Επίσης, αντάρτης καμικάζι ανατινάζει το γεμάτο εκρηκτικά όχημά του κοντά στην πίσω πύλη του υπουργείου άμυνας, σκοτώνοντας δύο άτομα και τραυματίζοντας άλλα οκτώ.

Ακόμη, αντάρτες πετούν, στις 24 Σεπτεμβρίου, χειροβομβίδα εναντίον αστυνομικής περιπόλου στη νοτιοανατολική περιοχή αλ-Μαστάλ, τραυματίζοντας τρεις μπάτσους.

των, στις 15 Σεπτεμβρίου. Καταστρέφεται εντελώς τουλάχιστον ένα όχημα.

Στο Κιρκούκ, από τις 8 έως τις 21 Σεπτεμβρίου, έξι βόμβες σκοτώνουν 4 μπάτσους και τραυματίζουν άλλους πέντε και ένα λοχαγό.

Στην επαρχία Μισσάν, το αρχηγείο της 10ης μεραρχίας των ιρακινών δυνάμεων δέχεται, στις 2 Σεπτεμβρίου, επίθεση ανταρτών με πέντε πυραύλους κατιούσα. Οι δυνάμεις ασφαλείας κυκλώνουν την περιοχή απ' όπου εκτοξεύτηκαν οι πύραυλοι και ανακαλύπτουν άλλους δεκατρείς έτοιμους προς εκτόξευση...

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 3 μέχρι τις 21 Σεπτεμβρίου, σε πέντε διαφορετικές βομβιστικές επιθέσεις σκοτώνονται συνολικά εννέα ιρακινοί στρατιώτες και τρεις μπάτσοι, ενώ τραυματίζονται επτά στρατιώτες, δεκατρείς μπάτσοι και ένας μπάτσος συνταγματάρχης.

Στην επαρχία Σαλαχουντίν, από τις 31 Αυγούστου μέχρι τις 16 Σεπτεμβρίου, σε δύο βομβιστικές επιθέσεις και μια επίθεση αυτοκτονίας στο αρχηγείο σάχουα (πρώην αντάρτες που αρχικά αποσκίρτησαν και εκπαιδεύτηκαν από τους αμερικανούς κατοχικούς και ακολούθως εντάχθηκαν στον ιρακινό στρατό) στο κέντρο της Σαμάρρα, σκοτώνονται δύο σάχουα και τραυματίζονται άλλοι τρεις, καθώς και δύο μπάτσοι.

Επίσης, αντάρτης ελεύθερος σκοπευτής σκοτώνει αμερικανό στρατιώτη.

Τέλος, στις 7 Σεπτεβρίου, ιρακινός στρατιώτης σκοτώνει δύο αμερικανούς στρατιώτες, μέσα στο στρατόπεδο της 4ης ταξιαρχίας του ιρακινού στρατού όπου υπηρετεί, στο Τουζ Κουρμάτο, νοτιοανατολικά της πρωτεύουσας της επαρχίας, Τικρίτ. Ακολούθως πέφτει νεκρός από τα πυρά των κατοχικών.

Στην επαρχία Τι-Καρ, από τις 31 Αυγούστου μέχρι τις 10 Σεπτεμβρίου σημειώνονται τουλάχιστον τρεις επιθέσεις σε κομβόι αμερικανικών οχημάτων.

Εξάλλου, την Παρασκευή 10 Σεπτεμβρίου ο σιίτης κληρικός Μουκτάντα αλ-Σαντρ ανακηρύσσεται «ο άνθρωπος της ειρήνης για το έτος 2010», τίτλος που του απονέμεται για τις υπηρεσίες του και τη στήριξη που παρέχει στις αρχές

ες.
Σύμφωνα, λοιπόν, με τις πληροφορίες που παρέχουν οι αντάρτες, αλλά και ανεξάρτητες πηγές πληροφόρησης, τα νεώτερα από το Αφγανιστάν έχουν ως ακολούθως:

Δεκάδες επιχειρήσεις πραγματοποιούν οι αντάρτες από τις **24 Αυγούστου μέχρι τις 24 Σεπτεμβρίου** στην επαρχία **Helmand** και κυρίως στην περιοχή **Μαρτζά**. Στη διάρκεια αυτών των επιχειρήσεων σκοτώνονται 48 Αφγανοί στρατιώτες, 17 μπάτσοι, 13 βρετανοί, 57 αμερικανοί, 11 άλλοι ΝΑΤΟικοί άλλων εθνικοτήτων, ενώ σκοτώνονται ή τραυματίζονται οι επιβαίνοντες 49 ΝΑΤΟικών αρμάτων μάχης. Παράλληλα σκοτώνεται, **στις 28 Αυγούστου**, ο δήμαρχος της πόλης **Γκρισκ**, Αμπντούλ Αχάντ Χχαν, μαζί με ένα σωματοφύλακά του, μέσα σε αγορά. Δύο μέρες μετά, σκοτώνεται φρουρός των φυλακών της ίδιας πόλης, καθώς στέκεται μπροστά στην πύλη.
Από την πλευρά τους οι κατοχικές δυνάμεις σκοτώνουν, στις **2 Σεπτεμβρίου**, 2 άμαχους κατά τον βομβαρδισμό της περιοχής **Χαϊντεραμπάντ** στην περιφέρεια **Γκρισκ**, ενώ, στις **12 Σεπτεμβρίου**, συλλαμβάνουν 18 αμάχους. Σε άλλο περιστατικό, στις **16 του μηνός**, ο μαχητής Κάρι Μουχάμαντ Αλί ανατινάζεται με μηχανάκι δίπλα σε βρετανούς κατοχικούς την ώρα που έκαναν έρευνες σε σπίτια στην περιοχή **Σαρκχακιάνο Μάντα** και σκοτώνει 8 βρετανούς. Η κατάσταση των καθεστωτικών είναι απελπιστική, γι' αυτό στις **18 Σεπτεμβρίου** επιβάλλουν το κλείσιμο όλων των καταστημάτων στη **Μαρτζά**, καθώς οι κατοχικές δυνάμεις αδυνατούν να αποκρούσουν τις επιθέσεις των ανταρτών.

Έντονη παραμένει η δράση των ανταρτών στην επαρχία **Herat**, όπου από τις **26 Αυγούστου έως τις 20 Σεπτεμβρίου** οι αντάρτες πραγματοποιούν 8 επιχειρήσεις κατά τις οποίες εξουδετερώνονται 8 ΝΑΤΟικοί, 5 μπάτσοι και 13 Αφγανοί στρατιώτες, καθώς και το πλήρωμα ενός ΝΑΤΟικού άρματος μάχης. Επίσης, στα πλαίσια της αντιεκλογικής καμπάνιας των ανταρτών σκοτώνονται, στις **26 Αυγούστου**, 5 διαφημιστές της προεκλογικής καμπάνιας του υποψήφιου Fawzai Gilani και στις **17 Σεπτεμβρίου**, κατες, ενώ καταστρέφονται 8 άρματα μάχης και 1 ελικόπτερο. Επίσης, στο διάστημα από τις **26 Αυγούστου έως τις 22 Σεπτεμβρίου** οι αντάρτες πραγματοποιούν 5 επιχειρήσεις κατά τις οποίες σκοτώνονται 9 αμερικανοί, 12 Αφγανοί στρατιώτες και τραυματίζονται ή σκοτώνονται οι επιβαίνοντες σε 2 ΝΑΤΟικά άρματα μάχης.

Δώδεκα άμαχοι νεκροί και 45 τραυματίες είναι ο απολογισμός ΝΑΤΟικού βομβαρδισμού, στις **2 Σεπτεμβρίου**, στην περιφέρεια **Κουγιά Μπαχαουντίν**, της επαρχίας **Takhar**.

Δύο επιχειρήσεις αυτοκτονίας πραγματοποιούνται στην επαρχία **Kandahar**. Στη μία, ο μαχητής Ραχματουλά ανατινάζεται, στις **4 Σεπτεμβρίου**, δίπλα σε κομβόι αμερικανών και σκοτώνει άγνωστο αριθμό κατοχικών. Στη δεύτερη, ο μαχητής Αμπντουραχμάν ανατινάζεται δίπλα σε κατοχική περίπολο σκοτώνοντας 11 αμερικανούς.

Στις **7 Σεπτεμβρίου** σκοτώνεται ο διοικητής της περιφέρειας **Ναχρίν**, στην επαρχία **Baghlan**, ενώ δύο μέρες αργότερα σε επίθεση αυτοκτονίας, που πραγματοποιείται από μαχητή με στόχο αξιωματικούς του στρατού, πέφτουν νεκροί 3 απ' αυτούς καθώς και 4 σωματοφύλακές τους.

Στην επαρχία **Kabul** καταρρίπτεται από τους αντάρτες, στις **21 Σεπτεμβρίου**, μη επανδρωμένο αεροσκάφος.

Συνολικά, από τις **24 Αυγούστου** μέχρι τις **24 Σεπτεμβρίου** στις επαρχίες **Badakhshan, Badghis, Balkh, Baghlan, Farah, Kapisa, Kunduz, Laghman, Kunar, Logar, Paktia, Khost, Parwan, Saripol, Wardak, Uruzgan, Nangarhar, Kandahar, Kabul** πραγματοποιούνται άλλες 124 επιχειρήσεις των ανταρτών, όπου σκοτώνονται 32 ΝΑΤΟικοί και πέφτουν νεκροί ή τραυματίζονται τα μέλη των πληρωμάτων 33 ΝΑΤΟικών αρμάτων μάχης. Επίσης, χάνουν τη ζωή τους 170 Αφγανοί στρατιώτες, 3 κυβερνητικοί αξιωματούχοι, ένας αξιωματικός του αφγανικού στρατού, 53 μπάτσοι, 3 συνοριοφύλακες, 2 πράκτορες της NDS, 145 αμερικανοί, 11 γάλλοι, 8 γερμανοί, καθώς και 26 αντάρτες, ενώ καταρρίπτονται 5 ΝΑΤΟικά ελικόπτερα.

πετιέται, ως αίλουρος, αμέσως έξω. Όταν, όμως, ...ειδική μονάδα του ιρακινού στρατού αναλαμβάνει δράση για να απενεργοποιήσει το μηχανισμό, τα αποτελέσματα δεν είναι τόσο ικανοποιητικά. Τραυματίζονται τουλάχιστον δύο «ειδικοί» και προκαλούνται υλικές ζημιές στα πέριξ.

Στα ανατολικά της Χίλλα, πρωτεύουσας της επαρχίας Μπαμπέλ, στις 15 Σεπτεμβρίου, αντάρτες ενεργοποιούν βόμβα τη στιγμή που περνά αμερικανική περίπολος. Περί απωλειών ουδείς λόγος...

Στην ευρύτερη περιοχή της Βαγδάτης, από τις 3 μέχρι τις 24 Σεπτεμβρίου, σε δεκαεπτά βομβιστικές επιθέσεις σκοτώνονται τέσσερεις μπάτσοι, ένας ιρακινός στρατιώτης, ένας αμερινανός κατοχικός στρατιώτης, ενώ τραυματίζονται είκοσι τρεις μπάτσοι, ένας συνταγματάρχης μπάτσος, δεκαπέντε ιρακινοί στρατιώτες δύο αξιωματικοί του ιρακινού στρατού και δύο σάχουα.
Επίσης, αντάρτης καμικάζι ανατινάζει το γεμάτο εκρηκτικά όχημά του κοντά στην πίσω πύλη του υπουργείου άμυνας, σκοτώνοντας δύο άτομα και τραυματίζοντας άλλα οκτώ.
Ακόμη, αντάρτες πετούν, στις 24 Σεπτεμβρίου, χειροβομβίδα εναντίον αστυνομικής περιπόλου στη νοτιοανατολική περιοχή αλ-Μαστάλ, τραυματίζοντας τρεις μπάτσους.
Εξ άλλου, αντάρτες πλευρίζουν στις 6 Σεπτεμβρίου το ιδιωτικό αυτοκίνητο ταξίαρχου, που υπηρετούσε στο υπουργείο άμυνας, στον αυτοκινητόδρομο κοντά στη δυτική συνοικία αλ-Αμρίγια και τον εκτελούν με όπλα που φέρουν σιγαστήρα. Ανάλογο θάνατο βρίσκει και ένας υπολοχαγός της ομοσπονδιακής αστυνομίας στη συνοικία αλ-Τζαμίγια στις 13 Σεπτεμβίου.
Τέλος, η λεγόμενη Πράσινη Ζώνη δέχεται επίθεση ανταρτών με τρία βλήματα όλμου στις 24 Σεπτεμβίου.

Στην επαρχία Ντιγιάλα, από την 1 έως

πτά στρατιώτες, δεκατρείς μπάτσοι και ένας μπάτσος συνταγματάρχης.

Στην επαρχία Σαλαχουντίν, από τις 31 Αυγούστου μέχρι τις 16 Σεπτεμβρίου, σε δύο βομβιστικές επιθέσεις και μια επίθεση αυτοκτονίας στο αρχηγείο σάχουα (πρώην αντάρτες που αρχικά αποσκίρτησαν και εκπαιδεύτηκαν από τους αμερικανούς κατοχικούς και ακολούθως εντάχθηκαν στον ιρακινό στρατό) στο κέντρο της Σαμάρρα, σκοτώνονται δύο σάχουα και τραυματίζονται άλλοι τρεις, καθώς και δύο μπάτσοι.
Επίσης, αντάρτης ελεύθερος σκοπευτής σκοτώνει αμερικανό στρατιώτη.
Τέλος, στις 7 Σεπτεβρίου, ιρακινός στρατιώτης σκοτώνει δύο αμερικανούς στρατιώτες, μέσα στο στρατόπεδο της 4ης ταξιαρχίας του ιρακινού στρατού όπου υπηρετεί, στο Τουζ Κουρμάτο, νοτιοανατολικά της πρωτεύουσας της επαρχίας, Τικρίτ. Ακολούθως πέφτει νεκρός από τα πυρά των κατοχικών.

Στην επαρχία Τι-Καρ, από τις 31 Αυγούστου μέχρι τις 10 Σεπτεμβρίου σημειώνονται τουλάχιστον τρεις επιθέσεις σε κομβόι αμερικανικών οχημάτων.
Εξάλλου, την Παρασκευή 10 Σεπτεμβρίου ο σιίτης κληρικός Μουκτάντα αλ-Σαντρ ανακηρύσσεται «ο άνθρωπος της ειρήνης για το έτος 2010», τίτλος που του απονέμεται για τις υπηρεσίες του και τη στήριξη που παρείχε στις αρχές ασφαλείας. Άξιος ο μισθός του όλα αυτά τα χρόνια. Επιτέλους, η συνέπεια πρέπει να αμείβεται. Άντε βρε και πρωθυπουργός!!! Πάντα τέτοια...

Διακίνηση ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ στο Μεξικό

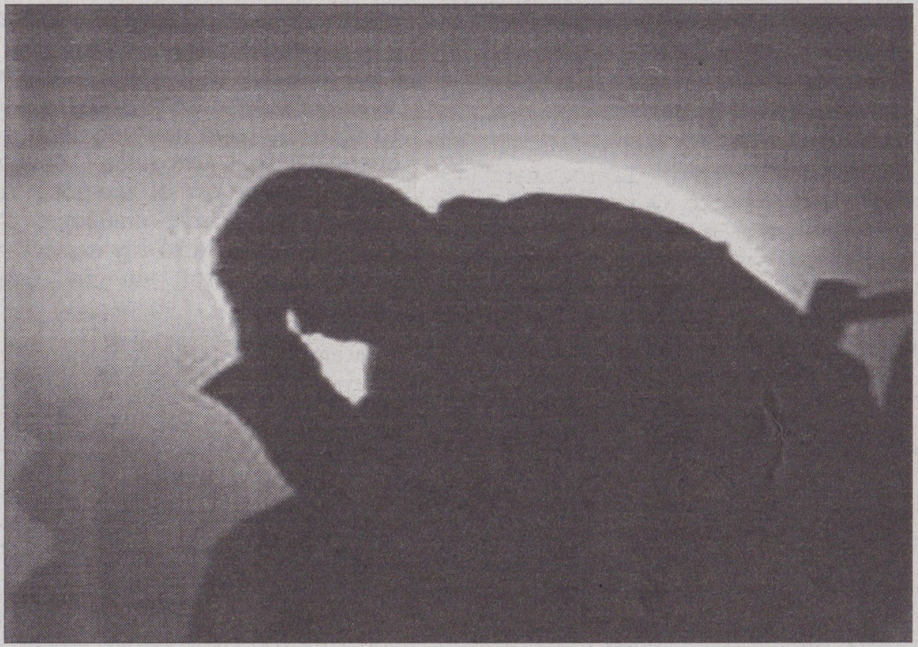
Ο Νεοφιλλευθερισμός και ένα Στρατιωτικοποιημένο Κράτος

Πολλά ακούγονται για τον «πόλεμο κατά των ναρκωτικών» και για συνεχείς «μάχες» του κράτους του Μεξικό με τις συμμορίες διακινητών ναρκωτικών. Οι ειδήσεις που έρχονται από το Μεξικό συχνά-πυκνά αφορούν συμπλοκές μπάτσων και συμμοριών διακινητών, με πολλούς νεκρούς μέχρι τώρα.

Έχουμε επανειλημμένα επισημάνει κάποιες θέσεις των αναρχικών σχετικά με το ζήτημα της νάρκωσης και των ναρκωτικών. Μια πιο εμπεριστατωμένη ματιά θα προβάλλει και άλλες πτυχές του θέματος, όπως την οικονομική και γεωπολιτική συνεργασία μεταξύ των κρατών, που ιστορικά αποτελούν τους μεγαλύτερους διακινητές ναρκωτικών.

Γι' αυτό το λόγο παραθέτουμε ένα κείμενο που δημοσιεύθηκε στη μεξικανική εφημερίδα La Jornada. Παρ' όλες τις διαφωνίες σε κάποια θεμελιώδη ζητήματα, οι θέσεις του ομιλητή για το ζήτημα του «πολέμου κατά των ναρκωτικών» είναι ενδιαφέρουσες για την κατανόηση του ζητήματος.

Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Σε μια συνέντευξη με το La Jornada Michoacan, η Daniela Morales μιλάει με το βρετανό ακαδημαϊκό Peter Watt, που ισχυρίζεται ότι οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές και ο πόλεμος εναντίον των Μεξικανικών καρτέλ ναρκωτικών είναι μέρος του ίδιου σχεδίου? της διατήρησης μιας αδύναμης δημοκρατίας και ενός στρατιωτικοποιημένου κράτους με σκοπό τη διατήρηση του οικονομικού και πολιτικού ελέγχου των ΗΠΑ στην περιοχή.

τιο Μεξικό πολλές πολυεθνικές έχουν ιδιαίτερα συμφέροντα επειδή υπάρχουν πολλοί φυσικοί πόροι. Οι υποστηρικτές της «ανάπτυξης» θέλουν να χρησιμοποιήσουν αυτές τις περιοχές για οικο-τουρισμό, να εκμεταλλευτούν τους φυσικούς πόρους που βρίσκονται στα δάση κτλ. Το πρόσχημα είναι πάντα ο «πόλεμος κατά των ναρκωτικών» ή η «ασφάλεια», αλλά υπάρχουν κι άλλα που βρίσκονται πίσω από τις δικαιολογίες αυτές

ρισσότερα είναι το Ισραήλ και η Αίγυπτος. Έξω από αυτή την κατηγορία προς το παρόν, το μεγαλύτερο πρόγραμμα ξένης βοήθειας από τις ΗΠΑ προς το Μεξικό είναι υπό την αιγίδα της Πρωτοβουλίας Merida. Έτσι, αν ο στόχος είναι η αντι-εξέγερση, με την εγκαθίδρυση ενός συστήματος στρατιωτικού ελέγχου στη Βόρεια και Κεντρική Αμερική, τότε έχει νόημα.

οφιλελεύθερο δόγμα -άγριος και ελεύθερος ανταγωνισμός, ευλάβεια στην ιδιωτική ιδιοκτησία- και εκμεταλλεύονται τη φτώχεια και την εξουθενωμένη κοινωνία όπως οι επιχειρήσεις.

Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές αποδυνάμωσαν το μεξικανικό κράτος και τους δημόσιους θεσμούς. Μετά το 1982, και ειδικότερα μετά την εφαρμογή του NAFTA το 1994, το Μεξικό εισήγαγε καλαμπόκι και φασόλια, τα πιο αρχαία προϊόντα της χώρας, προϊόντα που εισάγονται από τις πλουσιότερες χώρες επειδή οι Μεξικανοί αγρότες δε μπορούν να λάβουν μια αξιοπρεπή τιμή και δε μπορούν να ανταγωνιστούν τα φτηνά εισαγόμενα αγαθά.

Για παράδειγμα, το 2007 ένα κιλό παράνομων ναρκωτικών θα έβγαζε μια τιμή 300 φορές πάνω από ένα κιλό καλαμπόκι. Ένα κιλό μαριχουάνα ή παπαρούνα κόστιζε πάνω από ένα τόνο φασόλια. Αυτό είναι ένα αποτέλεσμα του NAFTA και γι' αυτό το λόγο υπάρχουν τώρα πιο πολλά εκτάρια στο Μεξικό όπου καλλιεργούνται παπαρούνες παρά καλαμπόκι. Έτσι, τι να κάνουν οι αγρότες σ' αυτές τις συνθήκες; Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς γιατί η καλλιέργεια των παράνομων ναρκωτικών αναπτύχθηκε τόσο πολύ.

DM: Τότε στον «Πόλεμο κατά των Ναρκωτικών», υπάρχουν τουλάχιστον δύο πτυχές που σπάνια συζητιούνται: η αντι-εξέγερση και η προστασία τεράστιων οικονομικών συμφερόντων. Αυτό εξηγεί την αμφιλεγόμενη συμμετοχή των ΗΠΑ σ' αυτόν τον πόλεμο;

PW: Υπολογίζεται ότι 90% των παράνομων όπλων στο Μεξικό προέρχονται από τις ΗΠΑ και ότι μέχρι σήμερα υπάρχουν 15 εκατομμύρια παράνομα όπλα -κάποια προέρχονται από τον αμερικανικό στρατό- σε μια χώρα 105 εκατομμυρίων ανθρώπων και αυ-

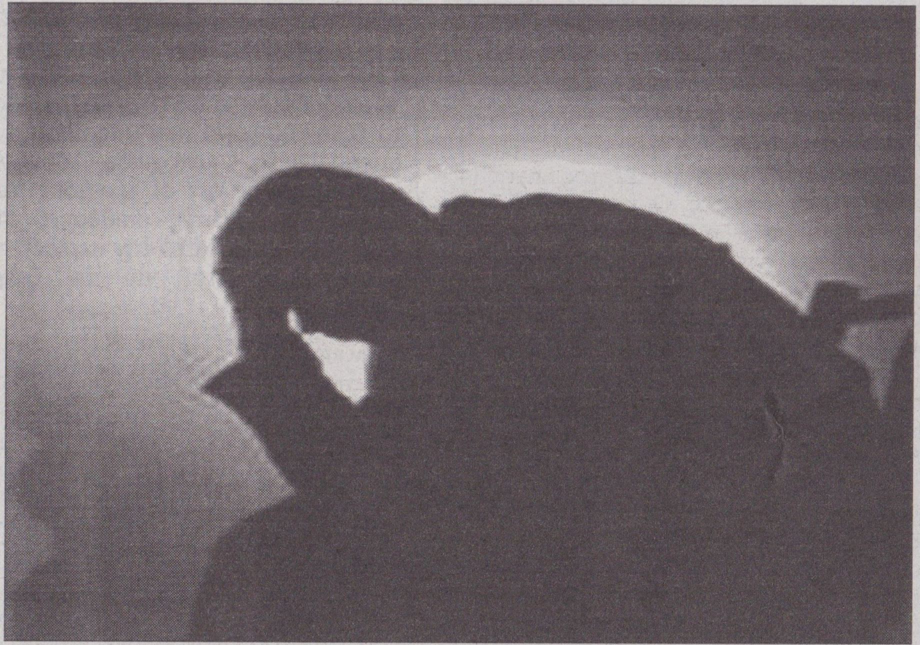
ριων διακινητών, με πολλούς νεκρούς μέχρι τώρα.

Έχουμε επανειλημμένα επισημάνει κάποιες θέσεις των αναρχικών σχετικά με το ζήτημα της νάρκωσης και των ναρκωτικών. Μια πιο εμπεριστατωμένη ματιά θα προβάλλει και άλλες πτυχές του θέματος, όπως την οικονομική και γεωπολιτική συνεργασία μεταξύ των κρατών, που ιστορικά αποτελούν τους μεγαλύτερους διακινητές ναρκωτικών.

Γι' αυτό το λόγο παραθέτουμε ένα κείμενο που δημοσιεύθηκε στη μεξικανική εφημερίδα La Jornada. Παρ' όλες τις διαφωνίες σε κάποια θεμελιώδη ζητήματα, οι θέσεις του ομιλητή για το ζήτημα του «πολέμου κατά των ναρκωτικών» είναι ενδιαφέρουσες για την κατανόηση του ζητήματος.

Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Κράτος

Σε μια συνέντευξη με το La Jornada Michoacan, η Daniela Morales μιλάει με το βρετανό ακαδημαϊκό Peter Watt, που ισχυρίζεται ότι οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές και ο πόλεμος εναντίον των Μεξικανικών καρτέλ ναρκωτικών είναι μέρος του ίδιου σχεδίου? της διατήρησης μιας αδύναμης δημοκρατίας και ενός στρατιωτικοποιημένου κράτους με σκοπό τη διατήρηση του οικονομικού και πολιτικού ελέγχου των ΗΠΑ στην περιοχή.

Daniela Morales: Σε ποιο βαθμό είναι αποτελεσματικός ο έως τώρα πόλεμος κατά της διακίνησης ναρκωτικών στο Μεξικό;

Peter Watt: Όταν κάποιος μελετήσει τα αποτελέσματα αυτών των πολιτικών και αναλύσει τα κίνητρα των κυβερνήσεων των ΗΠΑ και του Μεξικό για την εφαρμογή τους, θα δει ότι οι δηλωμένοι στόχοι διαφέρουν από τους αληθινούς στόχους. Αν η πρωτοβουλία Merida [Σημ: συμφωνία μεταξύ του κράτους των ΗΠΑ, του Μεξικό και κεντρο-αμερικανικών κρατών για την «καταπολέμηση των ναρκωτικών, του οργανωμένου εγκλήματος και του ξεπλύματος χρήματος»] και ο «Πόλεμος κατά των Ναρκωτικών» έχουν να κάνουν με την ασφάλεια των Μεξικανών, τότε έχουν αποτύχει τελείως. Αν έχουν να κάνουν με άλλα πράγματα, τότε ίσως είναι αρκετά επιτυχημένα.

DM: Τι είδους άλλα πράγματα;

τιο Μεξικό πολλές πολυεθνικές έχουν ιδιαίτερα συμφέροντα επειδή υπάρχουν πολλοί φυσικοί πόροι. Οι υποστηρικτές της «ανάπτυξης» θέλουν να χρησιμοποιήσουν αυτές τις περιοχές για οικο-τουρισμό, να εκμεταλλευτούν τους φυσικούς πόρους που βρίσκονται στα δάση κτλ. Το πρόσχημα είναι πάντα ο «πόλεμος κατά των ναρκωτικών» ή η «ασφάλεια», αλλά υπάρχουν κι άλλα που βρίσκονται πίσω από τις δικαιολογίες αυτές και η Τσιάπας είναι ένα παράδειγμα.

DM: Η Πρωτοβουλία Merida έχει στόχους που δεν έχουν να κάνουν ακριβώς με την καταπολέμηση της διακίνησης ναρκωτικών;

PW: Αρχικά το ονόμασαν Σχέδιο Μεξικό αλλά άλλαξαν το όνομα, επειδή, πιθανώς, οι άνθρωποι το συγχέουν με το Σχέδιο Κολομβία. Οι επικριτές της Πρωτοβουλίας Merida ακόμα το αποκαλούν Σχέδιο Μεξικό επειδή το ταυτίζουν με το Σχέδιο Κολομβία. Στην περίπτωση της Κολομβίας, όπου η οικονομική υποστήριξη του στρατού και των παρα-στρατιωτικών από τις ΗΠΑ δικαιολογήθηκε σαν πόλεμος εναντίον των καρτέλ και των διακινητών ναρκωτικών, το αποτέλεσμα ήταν ότι η παραγωγή και εξαγωγή κοκαΐνης είτε διατηρήθηκε στα ίδια επίπεδα είτε αυξήθηκε, έτσι λοιπόν, αν ήταν ένας «πόλεμος κατά των ναρκωτικών», κατά των ...

ρισσότερα είναι το Ισραήλ και η Αίγυπτος. Έξω από αυτή την κατηγορία προς το παρόν, το μεγαλύτερο πρόγραμμα ξένης βοήθειας από τις ΗΠΑ προς το Μεξικό είναι υπό την αιγίδα της Πρωτοβουλίας Merida. Έτσι, αν ο στόχος είναι η αντι-εξέγερση, με την εγκαθίδρυση ενός συστήματος στρατιωτικού ελέγχου στη Βόρεια και Κεντρική Αμερική, τότε έχει νόημα.

DM: Λεφτά σε αντάλλαγμα για οικονομικό και πολιτικό έλεγχο στο Μεξικό και όλη την περιοχή.

PW: Υπάρχουν πολλά πράγματα. Υπάρχει το γεγονός ότι το Βορειο-Αμερικανικό Σύμφωνο Ελεύθερου Εμπορίου (NAFTA) ήταν καταστροφικό για την πλειοψηφία των Μεξικανών, για τους αγρότες και τους φτωχούς που σταμάτησαν τις καλλιέργειες επειδή δεν μπορούσαν να διεκδικήσουν μια αξιοπρεπή τιμή για τα προϊόντα τους και που έχουν φύγει, τώρα, από τη χώρα. Η μετανάστευση από το Μεξικό προς τις ΗΠΑ είναι τώρα η μεγαλύτερη διασυνοριακή κίνηση στον πλανήτη, με περίπου 500.000 ανθρώπους να περνούν ετησίως, ίσως ελαφρώς λιγότεροι τα τελευταία χρόνια. Πρόκειται για ένα φαινόμενο που προκλήθηκε από τις ίδιες νεοφιλελεύθερες πολιτικές που έχουν εφαρμοστεί από το 1982.

Η μετανάστευση είναι το αποτέλεσμα ...

μωσαν το μεξικανικό κράτος και τους δημόσιους θεσμούς. Μετά το 1982, και ειδικότερα μετά την εφαρμογή του NAFTA το 1994, το Μεξικό εισήγαγε καλαμπόκι και φασόλια, τα πιο αρχαία προϊόντα της χώρας, προϊόντα που εισάγονται από τις πλουσιότερες χώρες επειδή οι Μεξικανοί αγρότες δε μπορούν να λάβουν μια αξιοπρεπή τιμή και δε μπορούν να ανταγωνιστούν τα φτηνά εισαγόμενα αγαθά.

Για παράδειγμα, το 2007 ένα κιλό παράνομων ναρκωτικών θα έβγαζε μια τιμή 300 φορές πάνω από ένα κιλό καλαμπόκι. Ένα κιλό μαριχουάνα ή παπαρούνα κόστιζε πάνω από ένα τόνο φασόλια. Αυτό είναι ένα αποτέλεσμα του NAFTA και γι' αυτό το λόγο υπάρχουν τώρα πιο πολλά εκτάρια στο Μεξικό όπου καλλιεργούνται παπαρούνες παρά καλαμπόκι. Έτσι, τι να κάνουν οι αγρότες σ' αυτές τις συνθήκες; Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς γιατί η καλλιέργεια των παράνομων ναρκωτικών αναπτύχθηκε τόσο πολύ.

DM: Τότε στον «Πόλεμο κατά των Ναρκωτικών», υπάρχουν τουλάχιστον δύο πτυχές που σπάνια συζητιούνται: η αντι-εξέγερση και η προστασία τεράστιων οικονομικών συμφερόντων. Αυτό εξηγεί την αμφιλεγόμενη συμμετοχή των ΗΠΑ σ' αυτόν τον πόλεμο;

PW: Υπολογίζεται ότι 90% των παράνομων όπλων στο Μεξικό προέρχονται από τις ΗΠΑ και ότι μέχρι σήμερα υπάρχουν 15 εκατομμύρια παράνομα όπλα -κάποια προέρχονται από τον αμερικανικό στρατό- σε μια χώρα 105 εκατομμυρίων ανθρώπων και αυτά είναι μόνο τα παράνομα όπλα. Αυτό είναι ένα πρόβλημα που η Πρωτοβουλία Merida δε σκέφτεται να αντιμετωπίσει, κάτι που σίγουρα θα ήταν ένα βήμα στην καταπολέμηση της ανασφάλειας.

Αν ήταν στ' αλήθεια ένας πόλεμος κατά της διακίνησης ναρκωτικών, ένας άλλος τρόπος ελέγχου θα ήταν η επανένταξη των ναρκο-εξαρτημένων στις ΗΠΑ, αλλά ούτε ένα σεντ δεν πηγαίνει σε προγράμματα επανένταξης.

Αυτοί που υποστηρίζουν την πολιτική των ΗΠΑ, λένε ότι μια απόδειξη για το ότι υπάρχουν αποτελέσματα είναι το γεγονός ότι έχει υπάρξει μια αύξηση της βίας στο βόρειο Μεξικό και ότι αυτό είναι αποτέλεσμα του πανικού των καρτέλ. Αλλά η βία συνεισφέρει στο να είναι εγγυημένη μια υψηλή τιμή των ναρκωτικών, επειδή είναι πιο ακριβό και επικίνδυνο να μεταφέρει κανείς ναρ-

Σε μια συνέντευξη με το La Jornada Michoacan, η Daniela Morales μιλάει με το βρετανό ακαδημαϊκό Peter Watt, που ισχυρίζεται ότι οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές και ο πόλεμος εναντίον των Μεξικανικών καρτέλ ναρκωτικών είναι μέρος του ίδιου σχεδίου? της διατήρησης μιας αδύναμης δημοκρατίας και ενός στρατιωτικοποιημένου κράτους με σκοπό τη διατήρηση του οικονομικού και πολιτικού ελέγχου των ΗΠΑ στην περιοχή.

Daniela Morales: Σε ποιο βαθμό είναι αποτελεσματικός ο έως τώρα πόλεμος κατά της διακίνησης ναρκωτικών στο Μεξικό;

Peter Watt: Όταν κάποιος μελετήσει τα αποτελέσματα αυτών των πολιτικών και αναλύσει τα κίνητρα των κυβερνήσεων των ΗΠΑ και του Μεξικό για την εφαρμογή τους, θα δει ότι οι δηλωμένοι στόχοι διαφέρουν από τους αληθινούς στόχους. Αν η πρωτοβουλία Merida [Σημ: συμφωνία μεταξύ του κράτους των ΗΠΑ, του Μεξικό και κεντρο-αμερικανικών κρατών για την «καταπολέμηση των ναρκωτικών, του οργανωμένου εγκλήματος και του ξεπλύματος χρήματος»] και ο «Πόλεμος κατά των Ναρκωτικών» έχουν να κάνουν με την ασφάλεια των Μεξικανών, τότε έχουν αποτύχει τελείως. Αν έχουν να κάνουν με άλλα πράγματα, τότε ίσως είναι αρκετά επιτυχημένα.

DM: Τι είδους άλλα πράγματα;

PW: Ένα παράδειγμα είναι οι περιοχές που ελέγχονται από τους Ζαπατίστας, όπου, αν και είναι η τελευταία γωνία του Μεξικό, όπου δεν έχουν γίνει εκτελέσεις από τα καρτέλ, έχει υπάρξει μια αύξηση της κρατικής βίας εναντίον αυτών των κοινοτήτων με το πρόσχημα της αναζήτησης ναρκωτικών.

Και γιατί αυξάνονται οι ειδικές στρατιωτικές δυνάμεις στην Τσιάπας; Γιατί υπάρχουν τόσο πολλές στρατιωτικές βάσεις; Νομίζω υπάρχουν δύο λόγοι. Πρώτον, είναι μέρος του Plan Sur, μια πρωτοβουλία των κυβερνήσεων των ΗΠΑ και του Μεξικό για να εμποδίσουν τους κεντρο-Αμερικάνους να διασχίσουν το έδαφος του Μεξικό για να μπουν στις ΗΠΑ. Ο άλλος είναι ότι στο νότιο Μεξικό πολλές πολυεθνικές έχουν ιδιαίτερα συμφέροντα επειδή υπάρχουν πολλοί φυσικοί πόροι. Οι υποστηρικτές της «ανάπτυξης» θέλουν να χρησιμοποιήσουν αυτές τις περιοχές για οικο-τουρισμό, να εκμεταλλευτούν τους φυσικούς πόρους που βρίσκονται στα δάση κτλ. Το πρόσχημα είναι πάντα ο «πόλεμος κατά των ναρκωτικών» ή η «ασφάλεια», αλλά υπάρχουν κι άλλα που βρίσκονται πίσω από τις δικαιολογίες αυτές και η Τσιάπας είναι ένα παράδειγμα.

DM: Η Πρωτοβουλία Merida έχει στόχους που δεν έχουν να κάνουν ακριβώς με την καταπολέμηση της διακίνησης ναρκωτικών;

PW: Αρχικά το ονόμασαν Σχέδιο Μεξικό αλλά άλλαξαν το όνομα, επειδή, πιθανώς, οι άνθρωποι το συγχέουν με το Σχέδιο Κολομβία. Οι επικριτές της Πρωτοβουλίας Merida ακόμα το αποκαλούν Σχέδιο Μεξικό επειδή το ταυτίζουν με το Σχέδιο Κολομβία. Στην περίπτωση της Κολομβίας, όπου η οικονομική υποστήριξη του στρατού και των παρα-στρατιωτικών από τις ΗΠΑ δικαιολογήθηκε σαν πόλεμος εναντίον των καρτέλ και των διακινητών ναρκωτικών, το αποτέλεσμα ήταν ότι η παραγωγή και εξαγωγή κοκαΐνης είτε διατηρήθηκε στα ίδια επίπεδα είτε αυξήθηκε, έτσι λοιπόν, αν ήταν ένας «πόλεμος κατά των ναρκωτικών», κατά των narcos, ήταν μια καταστροφή. Αλλά τουλάχιστον κάποιοι αντιπρόσωποι της αμερικανικής κυβέρνησης ήταν αρκετά ειλικρινείς για να παραδεχτούν ότι ο πόλεμος δεν ήταν μόνο κατά των ναρκωτικών αλλά και κατά των εξεγερμένων του αντάρτικου και με στόχο να διασφαλίσει τα συμφέροντα των πολυεθνικών.

Έτσι, απ' αυτή την οπτική, η πολιτική ήταν επιτυχής για τη διασφάλιση των συμφερόντων του κεφαλαίου και της διατήρησης του ελέγχου της Λατινικής Αμερικής που ενσωματώνεται οικονομικά. Οι ΗΠΑ έχουν δυο ισχυρούς συμμάχους στην περιοχή, το Μεξικό και την Κολομβία, τις χώρες που έχουν λάβει τη μεγαλύτερη στρατιωτική βοήθεια. Οι μόνες χώρες που έχουν λάβει περισσότερα είναι το Ισραήλ και η Αίγυπτος. Έξω από αυτή την κατηγορία προς το παρόν, το μεγαλύτερο πρόγραμμα ξένης βοήθειας από τις ΗΠΑ προς το Μεξικό είναι υπό την αιγίδα της Πρωτοβουλίας Merida. Έτσι, αν ο στόχος είναι η αντι-εξέγερση, με την εγκαθίδρυση ενός συστήματος στρατιωτικού ελέγχου στη Βόρεια και Κεντρική Αμερική, τότε έχει νόημα.

DM: Λεφτά σε αντάλλαγμα για οικονομικό και πολιτικό έλεγχο στο Μεξικό και όλη την περιοχή.

PW: Υπάρχουν πολλά πράγματα. Υπάρχει το γεγονός ότι το Βορειο-Αμερικανικό Σύμφωνο Ελεύθερου Εμπορίου (NAFTA) ήταν καταστροφικό για την πλειοψηφία των Μεξικανών, για τους αγρότες και τους φτωχούς που σταμάτησαν τις καλλιέργειες επειδή δεν μπορούσαν να διεκδικήσουν μια αξιοπρεπή τιμή για τα προϊόντα τους και που έχουν φύγει, τώρα, από τη χώρα. Η μετανάστευση από το Μεξικό προς τις ΗΠΑ είναι τώρα η μεγαλύτερη διασυνοριακή κίνηση στον πλανήτη, με περίπου 500.000 ανθρώπους να περνούν ετησίως, ίσως ελαφρώς λιγότεροι τα τελευταία χρόνια. Πρόκειται για ένα φαινόμενο που προκλήθηκε από τις ίδιες νεοφιλελεύθερες πολιτικές που έχουν εφαρμοστεί από το 1982.

Η μετανάστευση είχε το αποτέλεσμα της απελευθέρωσης μεγάλων κομματιών γης που αγοράζουν οι πολυεθνικές. Έτσι, απ' τη μια, οι επενδυτές παίρνουν τη γη, και απ' την άλλη, οι διακινητές ναρκωτικών τους χρησιμοποιούν για να καλλιεργούν παπαρούνες και μαριχουάνα. Αυτοί οι δυο τομείς είναι οι κυρίως χρηματοδοτημένοι από το NAFTA.

DM: Νομίζετε ότι το πρόβλημα της διακίνησης ναρκωτικών είναι μια συνέπεια των νεοφιλελεύθερων πολιτικών στο Μεξικό;

PW: Ναι. Η διακίνηση ναρκωτικών υπήρχε πολύ πριν το νεοφιλελευθερισμό, αλλά συμφωνίες όπως το NAFTA δημιούργησαν τις τέλειες συνθήκες για την ανάπτυξη των καρτέλ. Τα καρτέλ απλά ακολουθούν το νε-

DM: Τότε στον «Πόλεμο κατά των Ναρκωτικών», υπάρχουν τουλάχιστον δύο πτυχές που σπάνια συζητιούνται: η αντι-εξέγερση και η προστασία τεράστιων οικονομικών συμφερόντων. Αυτό εξηγεί την αμφιλεγόμενη συμμετοχή των ΗΠΑ σ' αυτόν τον πόλεμο;

PW: Υπολογίζεται ότι 90% των παράνομων όπλων στο Μεξικό προέρχονται από τις ΗΠΑ και ότι μέχρι σήμερα υπάρχουν 15 εκατομμύρια παράνομα όπλα -κάποια προέρχονται από τον αμερικανικό στρατό- σε μια χώρα 105 εκατομμυρίων ανθρώπων και αυτά είναι μόνο τα παράνομα όπλα. Αυτό είναι ένα πρόβλημα που η Πρωτοβουλία Merida δε σκέφτεται να αντιμετωπίσει, κάτι που σίγουρα θα ήταν ένα βήμα στην καταπολέμηση της ανασφάλειας.

Αν ήταν στ' αλήθεια ένας πόλεμος κατά της διακίνησης ναρκωτικών, ένας άλλος τρόπος ελέγχου θα ήταν η επανένταξη των ναρκω-εξαρτημένων στις ΗΠΑ, αλλά ούτε ένα σεντ δεν πηγαίνει σε προγράμματα επανένταξης.

Αυτοί που υποστηρίζουν την πολιτική των ΗΠΑ, λένε ότι μια απόδειξη για το ότι υπάρχουν αποτελέσματα είναι το γεγονός ότι έχει υπάρξει μια αύξηση της βίας στο βόρειο Μεξικό και ότι αυτό είναι αποτέλεσμα του πανικού των καρτέλ. Αλλά η βία συνεισφέρει στο να είναι εγγυημένη μια υψηλή τιμή των ναρκωτικών, επειδή είναι πιο ακριβό και επικίνδυνο να μεταφέρει κανείς ναρκωτικά από την Κολομβία ή το Μεξικό και μετά να τα περάσει από τη μεριά των ΗΠΑ. Έτσι πάλι, αν είναι πόλεμος κατά των διακινητών ναρκωτικών τότε η πολιτική των προέδρων Calderon και Obama δε δουλεύει επειδή τα ναρκωτικά είναι άμεσα διαθέσιμα παντού και η κοκαΐνη είναι λιγότερο κοκαΐνη.

DM: Και τι γίνεται με τα ανθρώπινα δικαιώματα;

PW: Στο Συνέδριο των Αμερικάνων τον Αύγουστο του 2009, ο Obama είπε ότι με την εκπαίδευση μονάδων του Μεξικάνικου στρατού ήταν σίγουρος ότι η Μεξικανική κυβέρνηση και ο στρατός θα εγγυούνταν την προστασία των ανθρώπινων δικαιωμά-

των, αλλά ο Μεξικανικός Στρατός έχει δράσει με απόλυτη ατιμωρησία.

Την περασμένη χρονιά, υπό την Πρωτοβουλία Merida, το Αμερικανικό Κογκρέσο είχε ζητήσει το 15% των κονδυλίων να πάνε για την προστασία των ανθρώπινων δικαιωμάτων. Έτσι το πρώτο πράγμα που έκανε ο Ομπάμα ήταν να αφαιρέσει παραγράφους που αφορούσαν τέτοια ζητήματα. Έτσι μπορεί να μιλάει για τα ανθρώπινα δικαιώματα στο Μεξικό, αλλά η πραγματικότητα είναι αρκετά διαφορετική.

Στο μεταξύ, υπάρχουν νούμερα που δείχνουν ότι ανάμεσα στο 1993 και το 2009, έχουν αποχωρήσει από το μεξικανικό στρατό 217.000 στρατιώτες, κάποιοι απ' αυτούς είχαν εκπαιδευτεί από τη DEA και το FBI και ήταν στις ειδικές μονάδες του στρατού, και αποχώρησαν παίρνοντας μαζί τους τον οπλισμό τους. Κάποιοι τώρα δουλεύουν για τα καρτέλ, που πληρώνουν καλύτερα. Φαντάζομαι ότι ο Ομπάμα τα ξέρει όλα αυτά.

Οι Μεξικανικές και Αμερικανικές οργανώσεις ανθρώπινων δικαιωμάτων, όπως η Human Rights Watch, συμφωνούν ότι η στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας έχει οδηγήσει στην αύξηση των παραβιάσεων των ανθρώπινων δικαιωμάτων. Άρα πώς μπορεί ο Ομπάμα να λέει ότι είναι σίγουρος ότι ο στρατός και η κυβέρνηση μπορούν να εγγυηθούν την ασφάλεια και την προστασία των ανθρώπινων δικαιωμάτων;

DM: Το κράτος του Μεξικό υπολειτουργεί;

PW: Υπάρχουν αυτοί που λένε ότι το Μεξικό είναι στο δρόμο της αποτυχίας. Για παράδειγμα, όταν ο Felipe Calderon πήγε στη Ciudad Juarez [Σημ: πόλη της πολιτείας Τσιουάουα, στα σύνορα με τις ΗΠΑ, γνωστή και ως El Paso del Norte] μετά το περιστατικό της 30 Ιανουαρίου, όταν εργαζόμενοι του αμερικανικού προξενείου δολοφονήθηκαν, είπε ότι η χώρα ήταν υπό έλεγχο, αλλά πρέπει να πάει στην Juarez μυστικά. Δεν εμφανίζεται δημόσια και δε μπορεί, επειδή το κράτος δεν ελέγχει την πόλη. Έτσι μ' αυτή την έννοια υπάρχει ένα αποτυχημένο κράτος στη Ciudad Juarez, επειδή η κυβέρνηση δεν μπορεί να εγγυηθεί της ασφάλεια στους πολίτες της και αυτό είναι από

moc Cardenas να πάρει την εξουσία. Αυτό που είναι εντυπωσιακό είναι ότι ο πληθυσμός είναι σχεδόν καθολικά εναντίον των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, ενάντια στο NAFTA. Θέλει να αλλάξει το μεξικανικό σύστημα, να περιορίσει την αδικία, να κάνει ευρείες αλλαγές. Για παράδειγμα, ο Carlos Slim, ο πλουσιότερος άνθρωπος στον πλανήτη, βγάζει περίπου 27 εκατομμύρια δολάρια την ημέρα, ενώ η πλειοψηφία των Μεξικανών ζει με λιγότερα από 2 δολάρια την ημέρα. Φυσικά, στο Μεξικό δεν υπάρχει οργανωμένη εξέγερση στο βαθμό του FARC στην Κολομβία, αλλά υπάρχουν πολλές διαφορετικές οργανώσεις που μάχονται για τα δικαιώματα των εργατών, για την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος, για τα δικαιώματα των γυναικών και νομίζω ότι ο φόβος των Μεξικανικών ελίτ και της κυβέρνησης των ΗΠΑ, ήταν η απειλή μιας διευρυνόμενης δημοκρατίας, μιας δημοκρατίας που αντιτίθεται στη νεοφιλελεύθερη οικονομία και τον πολιτικό έλεγχο των ΗΠΑ.

DM: Αλλά, δε νομίζετε ότι οι ΗΠΑ έχουν ξεχάσει κάπως τη Λατινική Αμερική επειδή απορροφώνται από τις εισβολές τους στη Μέση Ανατολή;

PW: Φανταστείτε αν την ξεχνούσαν λίγο! Αλλά δεν είναι έτσι. Η παρουσία αμερικανών στρατιωτών στο Μεξικό θα ήταν παράνομη, αλλά επίσης θα προκαλούσε ακόμα μεγαλύτερη λαϊκή δυσαρέσκεια στο Μεξικό και στις ΗΠΑ. Επίσης, το Μεξικό ήταν μια από τις 12 Λατινο-αμερικάνικες δημοκρατίες που ακολούθησαν μια απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου Εγκλημάτων να αρνηθεί την ατιμωρησία στους αμερικανούς στρατιώτες στο εξωτερικό. Είναι καλύτερα για τις ΗΠΑ να εκπαιδεύουν ξένους αστυνομικούς και στρατιώτες, στην περίπτωση αυτή Μεξικανούς, επειδή έτσι θα είναι δικό τους πρόβλημα αν κάποιος παραπονεθεί για παραβιάσεις ανθρώπινων δικαιωμάτων. Μ' αυτόν τον τρόπο, η Ουάσιγκτον έχει το πλεονέκτημα να εμφανίζεται ενώπιον του πλανήτη σαν ουδέτερος παρατηρητής, ενώ χρηματοδοτεί το καθεστώς με όπλα, εκπαίδευση, παραστρατιωτικούς και ελικόπτερα.

Ο λόγος των αμερικανών πολιτικών άλλαξε μετά την πτώση του Τοίχους στο Βε-

του εξαναγκασμού, της ισχύος, των όπλων.

Έχει γίνει λόγος για εγκαθίδρυση στρατιωτικής βάσης στη Veracruz, για παράδειγμα, που θα γινόταν, υποθέτω, για να διασφαλιστεί η εξαγωγή του μεξικανικού πετρελαίου, αλλά επίσης για παρακολούθηση και συγκέντρωση πληροφοριών για το τι συμβαίνει στην Καραϊβική, στο Μεξικό και την Κεντρική Αμερική.

Υπάρχει άλλη μια αμερικανική βάση στο Πουέρτο Ρίκο και τώρα υπάρχουν άλλες επτά στρατιωτικές βάσεις στην Κολομβία, επειδή δεν υπάρχει πλέον βάση στο Εκουαδόρ. Αυτά τα πράγματα συνδέονται όλα μεταξύ τους. Αν κοιτάξετε την πολιτική που ακολουθείται για το Μεξικό με όρους καταπολέμησης της διακίνησης ναρκωτικών, δεν βγαίνει κάποιο νόημα. Αν κοιτάξετε πέρα απ' αυτό, από μια ανάποδη πλευρά, τότε έχει πολύ νόημα για τους σχεδιασμούς των ΗΠΑ...

DM: Πώς θα περιγράφατε την αντίληψη που υπάρχει στη Βρετανία για το Μεξικό;

PW: Νομίζω ότι δεν ξέρουμε πάρα πολλά, πάνω απ' όλα, τώρα, το μόνο που μαθαίνουμε είναι για το περιστατικό στη Ciudad Juarez. Αλλά η εικόνα που παίρνουμε από τα ΜΜΕ συμπλέει με αυτή των πολιτικών: ο αριστοκρατικός μεξικανικός στρατός και κράτος (με τη βοήθεια των βόρειων γειτόνων) ενάντια στους ανεξήγητα διαβολικούς narcos. Γι' αυτό είναι σημαντικό να αναλύσουμε τι συμβαίνει στ' αλήθεια, επειδή, όπως λέει ο Charles Bowden, αυτό είναι το μέλλον μας. Μας επηρεάζει όλους, Μεξικανούς, Αμερικανούς, όλους. Μια αναφορά του ΟΗΕ πριν λίγα χρόνια υποστήριζε ότι ο τζίρος των παράνομων ναρκωτικών είναι 8% του παγκόσμιου εμπορίου, είναι μεγαλύτερος από εκείνον των υφασμάτων, του ατσαλιού και της αυτοκινητοβιομηχανίας. Το εμπόριο κοκαΐνης μόνο του είναι μεγαλύτερο σε τζίρο από τα McDonald's ή τη Microsoft. Έτσι, είναι ένα παγκόσμιο πρόβλημα.

DM: Το οποίο θα έπρεπε να απασχολεί διεθνώς;

PW: Φυσικά. Αυτό που θα έπρεπε να λένε τα ΜΜΕ είναι ότι υπάρχουν 15-20 θάνατοι κάθε μέρα στη Ciudad Juarez, ότι είναι η πιο βίαιη πόλη στον πλανήτη, πιο βίαιη κι απ' τη Βαγδάτη. Θα έπρεπε να ρωτάνε τι δημιούργησε τις συνθήκες υπό τις οποίες η διακίνηση ναρκωτικών αναπτύχθηκε τόσο πολύ και με τέτοια επιτυχία. Ίσως θα ανακάλυπταν ότι η κυρίαρχη ιδεολογία τους -αυτή των δυνάμεων της αγοράς- έπαιξε σημαντικό ρόλο.

DM: Γιατί σ' αυτή τη χώρα οι άνθρωποι αποδέχονται την επίσημη εκδοχή τόσο εύκολα;

PW: Τα ΜΜΕ στη Βρετανία είναι πολύ συμβιβασμένα και παρέχουν περιορισμένη ενημέρωση, η συντριπτική πλειοψηφία των ΜΜΕ έχει την τάση να προβάλουν την οπτική των ηγετών του κόσμου. Δεν υπάρχει εφημερίδα ή περιοδικό, εδώ, που να κριτικάρει με τον τρόπο που η La Jornada ή το Proceso το κάνουν, αλλά ακόμα κι αν υπάρχουν, είναι εξαιρετικά περιθωριοποιημένα. Μ' αυτήν την έννοια, το Μεξικό είναι πολύ πιο προχωρημένο.

Υποθέτω ότι αυτό γίνεται και εξ αιτίας του γεγονότος, πως το Μεξικό είναι σύμμαχος των ΗΠΑ και εχθρός των αριστερόστροφων κυβερνήσεων, (όπως αυτές της Βενεζουέλας και της Βολιβίας), και η Βρετανία είναι ο μικρός τους συνέταιρος. Οι ελίτ εδώ έχουν επίσης αίμα στα χέρια τους, είναι επίσης υπεύθυνες. Είναι ένα παγκόσμιο πρόβλημα, έτσι όταν το αναλύουμε πρέπει τουλάχιστον να είμαστε έντιμοι με τους εαυτούς μας και για το ποιος είναι υπεύθυνος, πριν να το καταλάβουμε.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

χαν εκπαιδευτεί από τη DEA και το FBI και ήταν στις ειδικές μονάδες του στρατού, και αποχώρησαν παίρνοντας μαζί τους τον οπλισμό τους. Κάποιοι τώρα δουλεύουν για τα καρτέλ, που πληρώνουν καλύτερα. Φαντάζομαι ότι ο Ομπάμα τα ξέρει όλα αυτά.

Οι Μεξικανικές και Αμερικανικές οργανώσεις ανθρώπινων δικαιωμάτων, όπως η Human Rights Watch, συμφωνούν ότι η στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας έχει οδηγήσει στην αύξηση των παραβιάσεων των ανθρώπινων δικαιωμάτων. Άρα πώς μπορεί ο Ομπάμα να λέει ότι είναι σίγουρος ότι ο στρατός και η κυβέρνηση μπορούν να εγγυηθούν την ασφάλεια και την προστασία των ανθρώπινων δικαιωμάτων;

DM: Το κράτος του Μεξικό υπολειτουργεί;

PW: Υπάρχουν αυτοί που λένε ότι το Μεξικό είναι στο δρόμο της αποτυχίας. Για παράδειγμα, όταν ο Felipe Calderon πήγε στη Ciudad Juarez [Σημ: πόλη της πολιτείας Τσιουάουα, στα σύνορα με τις ΗΠΑ, γνωστή και ως El Paso del Norte] μετά το περιστατικό της 30 Ιανουαρίου, όταν εργαζόμενοι του αμερικανικού προξενείου δολοφονήθηκαν, είπε ότι η χώρα ήταν υπό έλεγχο, αλλά πρέπει να πάει στην Juarez μυστικά. Δεν εμφανίζεται δημόσια και δε μπορεί, επειδή το κράτος δεν ελέγχει την πόλη. Έτσι μ' αυτή την έννοια υπάρχει ένα αποτυχημένο κράτος στη Ciudad Juarez, επειδή η κυβέρνηση δεν μπορεί να εγγυηθεί της ασφάλεια στους πολίτες της και αυτό είναι από τα πιο φανερά χαρακτηριστικά ενός αποτυχημένου κράτους.

Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εφαρμόστηκαν στο Μεξικό από το 1982 έχουν αφήσει ένα αδύναμο κράτος και είναι πολύ ειρωνικό ότι τώρα, μετά την υποτιθέμενη δημοκρατικοποίηση της χώρας το 2000, το Μεξικό είναι μια αδύναμη δημοκρατία όπου, για παράδειγμα, τα εμβάσματα που στέλνονται από Μεξικανούς που δουλεύουν στις ΗΠΑ, συχνά χρησιμοποιούνται για να χτιστούν υποδομές και να παρασχεθούν υπηρεσίες, που συνήθως είναι υποχρέωση του κράτους. Η τραγική ειρωνεία είναι ότι κατά τη διάρκεια της 70χρονης διακυβέρνησης του PRI, το Μεξικό ήταν ουσιαστικά το μόνο στη Λατινική Αμερική, που δεν έπεσε υπό το ζυγό μιας στρατιωτικής δικτατορίας, αλλά τώρα, με την αποκαλούμενη δημοκρατικοποίηση, πηγαίνει πολύ γρήγορα προς ένα στρατιωτικό κράτος. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν πιο πολλοί μπάτσοι και στρατιώτες

α του φυσικού περιβάλλοντος, για τα δικαιώματα των γυναικών και νομίζω ότι ο φόβος των Μεξικανικών ελίτ και της κυβέρνησης των ΗΠΑ, ήταν η απειλή μιας διευρυνόμενης δημοκρατίας, μιας δημοκρατίας που αντιτίθεται στη νεοφιλελεύθερη οικονομία και τον πολιτικό έλεγχο των ΗΠΑ.

DM: Αλλά, δε νομίζετε ότι οι ΗΠΑ έχουν ξεχάσει κάπως τη Λατινική Αμερική επειδή απορροφώνται από τις εισβολές τους στη Μέση Ανατολή;

PW: Φανταστείτε αν την ξεχνούσαν λίγο! Αλλά δεν είναι έτσι. Η παρουσία αμερικανών στρατιωτών στο Μεξικό θα ήταν παράνομη, αλλά επίσης θα προκαλούσε ακόμα μεγαλύτερη λαϊκή δυσαρέσκεια στο Μεξικό και στις ΗΠΑ. Επίσης, το Μεξικό ήταν μια από τις 12 Λατινο-αμερικάνικες δημοκρατίες που ακολούθησαν μια απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου Εγκλημάτων να αρνηθεί την ατιμωρησία στους αμερικανούς στρατιώτες στο εξωτερικό. Είναι καλύτερα για τις ΗΠΑ να εκπαιδεύουν ξένους αστυνομικούς και στρατιώτες, στην περίπτωση αυτή Μεξικανούς, επειδή έτσι θα είναι δικό τους πρόβλημα αν κάποιος παραπονεθεί για παραβιάσεις ανθρώπινων δικαιωμάτων. Μ' αυτόν τον τρόπο, η Ουάσιγκτον έχει το πλεονέκτημα να εμφανίζεται ενώπιον του πλανήτη σαν ουδέτερος παρατηρητής, ενώ χρηματοδοτεί το καθεστώς με όπλα, εκπαίδευση, παραστρατιωτικούς και ελικόπτερα.

Ο λόγος των αμερικανών πολιτικών άλλαξε μετά την πτώση του Τοίχους στο Βερολίνο. Δεν αφορά, πλέον, τον Κομμουνισμό, επειδή στη δεκαετία του '80 βρήκαν ένα άλλο πρόσχημα —τη διακίνηση ναρκωτικών— και μετά τις επιθέσεις στη Νέα Υόρκη το 2001 η δικαιολόγηση του «Πολέμου κατά των Ναρκωτικών» συνδέθηκε με ζητήματα, όπως η ασφάλεια, η τρομοκρατική απειλή από Ισλαμιστές εξτρεμιστές, η αριστερά, οι εξεγερμένοι αντάρτες, αυτοί που υποτίθεται μεταφέρουν Όπλα Μαζικής Καταστροφής από τη Λατινική Αμερική, για να εξαπολύσουν επιθέσεις στις ΗΠΑ.

Έτσι, όταν οι πολιτικοί των ΗΠΑ τα συνδέουν όλα αυτά, δημιουργούν τη σκέψη στη δημόσια γνώμη ότι υπάρχει μια τρομοκρατική απειλή από το Μεξικό, την Κολομβία, τις αριστερίστικες ομάδες, τις αριστερόστροφες κυβερνήσεις, όπως αυτές στη Βενεζουέλα, τη Βολιβία και το Εκουαδόρ και τις συνδέουν με τη διακίνηση ναρκωτικών. Αυτό δημιουργεί μια πολύ καλή πρόφαση, ειδικά στις ΗΠΑ, όπου ξεκάθαρα υπάρχει

λέμησης της διακίνησης ναρκωτικών, δεν βγαίνει κάποιο νόημα. Αν κοιτάξετε πέρα απ' αυτό, από την ανάποδη πλευρά, τότε έχει πολύ νόημα για τους σχεδιασμούς των ΗΠΑ...

DM: Πώς θα περιγράφατε την αντίληψη που υπάρχει στη Βρετανία για το Μεξικό;

PW: Νομίζω ότι δεν ξέρουμε πάρα πολλά, πάνω απ' όλα, τώρα, το μόνο που μαθαίνουμε είναι για το περιστατικό στη Ciudad Juarez. Αλλά η εικόνα που παίρνουμε από τα ΜΜΕ συμπλέει με αυτή των πολιτικών: ο αριστοκρατικός μεξικανικός στρατός και κράτος (με τη βοήθεια των βόρειων γειτόνων) εναντία στους ανεξήγητα διαβολικούς narcos. Γι' αυτό είναι σημαντικό να αναλύσουμε τι συμβαίνει στ' αλήθεια, επειδή, όπως λέει ο Charles Bowden, αυτό είναι το μέλλον μας. Μας επηρεάζει όλους, Μεξικανούς, Αμερικανούς, όλους. Μια αναφορά του ΟΗΕ πριν λίγα χρόνια υποστήριζε ότι ο τζίρος των παράνομων ναρκωτικών είναι 8% του παγκόσμιου εμπορίου, είναι μεγαλύτερος από εκείνον των υφασμάτων, του ατσαλιού και της αυτοκινητοβιομηχανίας. Το εμπόριο κοκαΐνης μόνο του είναι μεγαλύτερο σε τζίρο από τα McDonald's ή τη

DM: Γιατί σ' αυτή τη χώρα οι άνθρωποι αποδέχονται την επίσημη εκδοχή τόσο εύκολα;

PW: Τα ΜΜΕ στη Βρετανία είναι πολύ συμβιβασμένα και παρέχουν περιορισμένη ενημέρωση, η συντριπτική πλειοψηφία των ΜΜΕ έχει την τάση να προβάλουν την οπτική των ηγετών του κόσμου. Δεν υπάρχει εφημερίδα ή περιοδικό, εδώ, που να κριτικάρει με τον τρόπο που η La Jornada ή το Proceso το κάνουν, αλλά ακόμα κι αν υπάρχουν, είναι εξαιρετικά περιθωριοποιημένα. Μ' αυτήν την έννοια, το Μεξικό είναι πολύ πιο προχωρημένο.

Υποθέτω ότι αυτό γίνεται και εξ αιτίας του γεγονότος, πως το Μεξικό είναι σύμμαχος των ΗΠΑ και εχθρός των αριστερόστροφων κυβερνήσεων, (όπως αυτές της Βενεζουέλας και της Βολιβίας), και η Βρετανία είναι ο μικρός τους συνέταιρος. Οι ελίτ εδώ έχουν επίσης αίμα στα χέρια τους, είναι επίσης υπεύθυνες. Είναι ένα παγκόσμιο πρόβλημα, έτσι όταν το αναλύουμε πρέπει τουλάχιστον να είμαστε έντιμοι με τους εαυτούς μας και για το ποιος είναι υπεύθυνος, πριν να το καταλάβουμε.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ,

την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

ράδειγμα, όταν ο Felipe Calderon πήγε στη Ciudad Juarez [Σημ: πόλη της πολιτείας Τσιουάουα, στα σύνορα με τις ΗΠΑ, γνωστή και ως El Paso del Norte] μετά το περιστατικό της 30 Ιανουαρίου, όταν εργαζόμενοι του αμερικανικού προξενείου δολοφονήθηκαν, είπε ότι η χώρα ήταν υπό έλεγχο, αλλά πρέπει να πάει στην Juarez μυστικά. Δεν εμφανίζεται δημόσια και δε μπορεί, επειδή το κράτος δεν ελέγχει την πόλη. Έτσι μ' αυτή την έννοια υπάρχει ένα αποτυχημένο κράτος στη Ciudad Juarez, επειδή η κυβέρνηση δεν μπορεί να εγγυηθεί της ασφάλεια στους πολίτες της και αυτό είναι από τα πιο φανερά χαρακτηριστικά ενός αποτυχημένου κράτους.

Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εφαρμόστηκαν στο Μεξικό από το 1982 έχουν αφήσει ένα αδύναμο κράτος και είναι πολύ ειρωνικό ότι τώρα, μετά την υποτιθέμενη δημοκρατικοποίηση της χώρας το 2000, το Μεξικό είναι μια αδύναμη δημοκρατία όπου, για παράδειγμα, τα εμβάσματα που στέλνονται από Μεξικανούς που δουλεύουν στις ΗΠΑ, συχνά χρησιμοποιούνται για να χτιστούν υποδομές και να παρασχεθούν υπηρεσίες, που συνήθως είναι υποχρέωση του κράτους. Η τραγική ειρωνεία είναι ότι κατά τη διάρκεια της 70χρονης διακυβέρνησης του PRI, το Μεξικό ήταν ουσιαστικά το μόνο στη Λατινική Αμερική, που δεν έπεσε υπό το ζυγό μιας στρατιωτικής δικτατορίας, αλλά τώρα, με την αποκαλούμενη δημοκρατικοποίηση, πηγαίνει πολύ γρήγορα προς ένα στρατιωτικό κράτος. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν πιο πολλοί μπάτσοι και στρατιώτες στους δρόμους του Μεξικό απ' όσους έστειλε η βρετανική κυβέρνηση να εισβάλλουν και να καταλάβουν το Ιράκ.

DM: Υπάρχει δηλαδή η πιθανότητα ενός στρατιωτικού κράτους;

PW: Νομίζω ότι το 2006 το Μεξικανικό πολιτικό σύστημα φοβήθηκε, επειδή ο προοδευτικός υποψήφιος στις γενικές εκλογές, ο Andres Manuel Lopez Obrador, σχεδόν κέρδισε. Καλά, φαίνεται ότι κέρδισε, αλλά εμποδίστηκε να ανέβει στην εξουσία σε μια κατάσταση που θύμισε το 1988, όταν το PRI νόθευσε τα αποτελέσματα των εκλογών για να εμποδίσει τον πιο προοδευτικό Cuathe-

την ατιμωρησία στους αμερικανούς στρατιώτες στο εξωτερικό. Είναι καλύτερα για τις ΗΠΑ να εκπαιδεύουν ξένους αστυνομικούς και στρατιώτες, στην περίπτωση αυτή Μεξικανούς, επειδή έτσι θα είναι δικό τους πρόβλημα αν κάποιος παραπονεθεί για παραβιάσεις ανθρώπινων δικαιωμάτων. Μ' αυτόν τον τρόπο, η Ουάσιγκτον έχει το πλεονέκτημα να εμφανίζεται ενώπιον του πλανήτη σαν ουδέτερος παρατηρητής, ενώ χρηματοδοτεί το καθεστώς με όπλα, εκπαίδευση, παραστρατιωτικούς και ελικόπτερα.

Ο λόγος των αμερικανών πολιτικών άλλαξε μετά την πτώση του Τοίχους στο Βερολίνο. Δεν αφορά, πλέον, τον Κομμουνισμό, επειδή στη δεκαετία του '80 βρήκαν ένα άλλο πρόσχημα —τη διακίνηση ναρκωτικών— και μετά τις επιθέσεις στη Νέα Υόρκη το 2001 η δικαιολόγηση του «Πολέμου κατά των Ναρκωτικών» συνδέθηκε με ζητήματα, όπως η ασφάλεια, η τρομοκρατική απειλή από Ισλαμιστές εξτρεμιστές, η αριστερά, οι εξεγερμένοι αντάρτες, αυτοί που υποτίθεται μεταφέρουν Όπλα Μαζικής Καταστροφής από τη Λατινική Αμερική, για να εξαπολύσουν επιθέσεις στις ΗΠΑ.

Έτσι, όταν οι πολιτικοί των ΗΠΑ τα συνδέουν όλα αυτά, δημιουργούν τη σκέψη στη δημόσια γνώμη ότι υπάρχει μια τρομοκρατική απειλή από το Μεξικό, την Κολομβία, τις αριστερίστικες ομάδες, τις αριστερόστροφες κυβερνήσεις, όπως αυτές στη Βενεζουέλα, τη Βολιβία και το Εκουαδόρ και τις συνδέουν με τη διακίνηση ναρκωτικών. Αυτό δημιουργεί μια πολύ καλή πρόφαση, ειδικά στις ΗΠΑ, όπου ξεκάθαρα υπάρχει μικρή συνείδηση για το τι συμβαίνει. Ο λόγος και το κλίμα της εποχής του Ψυχρού Πολέμου επαναλαμβάνεται, αλλά τώρα με την πρόφαση της διακίνησης ναρκωτικών, της τρομοκρατίας, του Τσαβισμού.

Στο μεταξύ, ο στρατός των ΗΠΑ υπεραπλώνεται στη Μέση Ανατολή, αλλά η εκτεταμένη αυτή κινητοποίηση έχει να κάνει με το γεγονός ότι πολλές χώρες της Λατινικής Αμερικής ενσωματώνονται η μία με την άλλη. Η παραδοσιακή κυριαρχία του βορρά φαίνεται αυξανόμενα υποβαθμισμένη και ο τρόπος με τον οποίο προσπαθούν να ελέγξουν το σύστημα, το οποίο πάντα έλεγχαν, και που οι λαοί το απορρίπτουν, είναι μέσω

τζίρος των παράνομων ναρκωτικών είναι 8% του παγκόσμιου εμπορίου, είναι μεγαλύτερος από εκείνον των υφασμάτων, του ατσαλιού και της αυτοκινητοβιομηχανίας. Το εμπόριο κοκαΐνης μόνο του είναι μεγαλύτερο σε τζίρο από τα McDonald's ή τη

λίτ εδώ έχουν επίσης αίμα στα χέρια τους, είναι επίσης υπεύθυνες. Είναι ένα παγκόσμιο πρόβλημα, έτσι όταν το αναλύουμε πρέπει τουλάχιστον να είμαστε έντιμοι με τους εαυτούς μας και για το ποιος είναι υπεύθυνος, πριν να το καταλάβουμε.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

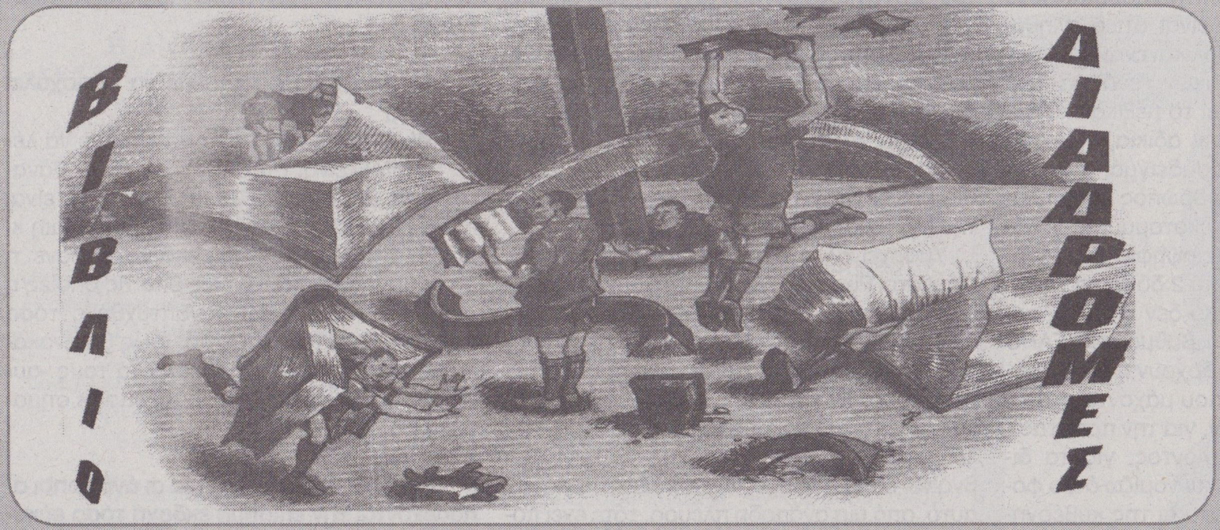
Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

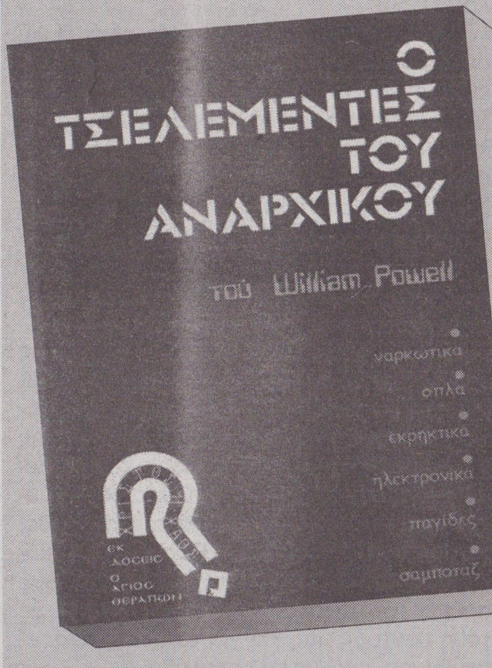
...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

...ΕΙΝΑΙ <u>ΚΑΙ</u> ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

Το κείμενο που ακολουθεί είναι η δήλωση που είχε κάνει ο συγγραφέας William Powell για το βιβλίο του ο «Τσελεμεντές του Αναρχικού». Πρόκειται για ένα βιβλίο που μεταφράστηκε και εκδόθηκε στα ελληνικά το 1982. Αυτό το κατασκεύασμα, που δεν έχει ούτε ίχνος αναρχικής απελευθερωτικής προοπτικής, καταχωρήθηκε σαν αναρχικό. Υπήρξαν, βέβαια,

Βιετνάμ για να πολεμήσω για έναν πόλεμο στον οποίο δεν πίστευα.

Έκανα την έρευνα για το χειρόγραφο μόνος μου, αρχικά στη Δημόσια Βιβλιοθήκη της Νέας Υόρκης. Τα πιο πολλά από τα περιεχόμενα σταχυολογήθηκαν από Εγχειρίδια Στρατιωτικών και Ειδικών Δυνάμεων. Δεν ήμουν μέλος κάποιας ριζοσπαστικής ομάδας ή κάποιας αριστερής ή δεξιάς πεποίθησης.

Υπέβαλα το χειρόγραφο κατευθείαν σε έναν αριθμό εκδοτών χωρίς τη βοήθεια ή τη συμβουλή κάποιου πράκτορα. Τελικά, το δέχθηκαν στη Lyle Stuart Inc. και εκδόθηκε αυτολεξεί —χωρίς επεξεργασία— στις αρχές της δεκαετίας του '70. Αντίθετα με ό,τι συμβαίνει συνήθως, τα δικαιώματα χρήσης του βιβλίου τα κράτησε ο εκδότης και όχι ο συγγραφέας. Τότε δεν είχα εκτιμήσει τη σημασία του γεγονότος και θα το καταλάβαινα μόνο μερικά χρόνια αργότερα, όταν ζήτησα να αποσυρθεί το βιβλίο.

Η κεντρική ιδέα του βιβλίου ήταν ότι η βία είναι ένα θεμιτό μέσο για την πολιτική αλλαγή. Πλέον δε συμφωνώ μ' αυτό.

Προφανώς τα τελευταία χρόνια, ο «Τσελεμεντές του Αναρχικού» έχει εκδοθεί σε πολλές τροποποιημένες εκδόσεις, συχνά με παρόμοιους τίτλους («Αναρχικός Τσελεμεντές» II, III κτλ.). Δεν έχω σχέση με αυτές τις εκδόσεις και δε μπορώ να τις σχολιάσω. Μπορώ να πω ότι η αυθεντική έκδοση του «Τσελεμεντέ» δεν έχει αναθεωρηθεί ή τροποποιηθεί

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗΣ

Πολλά έχουν ειπωθεί και ακόμα περισσότερα έχουν γραφτεί εδώ και πολλά χρόνια για έννοιες, όπως είναι το κράτος, η εξουσία, η εκμετάλλευση, η καταπίεση και για τον τρόπο που αυτές έχουν επιβληθεί πάνω στις ανθρώπινες κοινωνίες, συμπεριλαμβανομένης και της κοινωνίας των ζώων, αλλά και της φύσης γενικότερα, επηρεάζοντας αρνητικά το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού της γης.

Από τα αρχαία χρόνια και από τότε που γνωρίζουμε την ιστορία μέσω γραπτών και προφορικών αναφορών (στην οποία ιστορία οι εξουσιαστές προώθησαν τεχνηέντως τις αναφορές που έχουν να κάνουν μόνο στα γεγονότα, με τις κοινωνίες που σχετίζονται με εξουσιαστικές δομές και που οι ίδιοι ονομάζουν πολιτισμό, ενώ σκόπιμα κοινωνίες που ανέπτυξαν αλληλεγγύη μεταξύ των μελών τους και μη εξουσιαστικές δομές χαρακτηρίζονται με τον απαξιωτικό όρο πρωτόγονες) ομάδες ανθρώπων προσπαθούσαν να καθυποτάξουν και να εκμεταλλευτούν όσα περισσότερα κομμάτια πληθυσμού επέτρεπαν οι συνθήκες και οι ανάλογες κατά την εποχή περιστάσεις, ώστε να συγκεντρώσουν πλούτο και εξουσία.

Τότε είναι που οι εξουσιαστές χωρίζουν τους λαούς σε εθνότητες, μέσω γεωγραφικών και θρησκευτικών διαφορών που οι ίδιοι εφηύραν. Αυτό το έκαναν για να μοιράσουν τα πλούτη και την κυριαρχία τους και για να διατηρούν μια όσο το δυνατόν καλύτερη συνοχή στον πληθυσμό που ήλεγχαν, έτσι ώστε να ασκούν την κυριαρχία τους στο εσωτερικό με τις λιγότερες αντιδράσεις και να μπορούν να προετοιμάζουν τις μάχες με κοντινότερες ανταγωνιστικές εξουσιαστικές ομάδες που εποφθαλμιούσαν η μια τον πλούτο της άλλης. Οι συνεχείς σφαγές μεταξύ λαών αποτελεί συχνό φαινόμενο στη διάρκεια της ιστορίας με σκοπό την αρπαγή του πλούτου κοντινών γεωγραφικά κρατιδίων που φυσικά εκμεταλλευόταν ο εκάστοτε βασιλιάς.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι η δήλωση που είχε κάνει ο συγγραφέας William Powell για το βιβλίο του ο «Τσελεμέντες του Αναρχικού». Πρόκειται για ένα βιβλίο που μεταφράστηκε και εκδόθηκε στα ελληνικά το 1982. Αυτό το κατασκεύασμα, που δεν έχει ούτε ίχνος αναρχικής απελευθερωτικής προοπτικής, καταχωρήθηκε σαν αναρχικό. Υπήρξαν, βέβαια, αρκετές αντιδράσεις από την εποχή της έκδοσής του. Παρ' όλα αυτά, ακόμα και η αρνητική διαφήμιση έκανε καλά την προπαγανδιστική δουλειά της.

Ανεξάρτητα από τους λόγους (δεν αποδέχεται «ότι η βία είναι ένα θεμιτό μέσο για την πολιτική αλλαγή») για τους οποίους ο William Powell έχει αποκηρύξει το βιβλίο που είχε γράψει, το κατασκεύασμα αυτό, που προπαγανδίζει τις ναρκωτικές ουσίες και τη χρήση τους ενώ, συνάμα, περιέχει μια σύνοψη εγχειριδίων για τις ειδικές δυνάμεις (τα ειδικά σώματα δολοφόνων που κατασκευάζει κάθε κράτος) **δεν έχει κάποια σχέση με την αναρχία.**

Στο τέλος του εισαγωγικού κειμένου του βιβλίου ο συγγραφέας αναφέρει πως το βιβλίο δεν είναι για μωρά και ξεμωραμένους (ηλίθιους). Εννοείται πως **δεν θα υποστηρίξουμε** την άποψη του συγγραφέα που **θέλει να αποσυρθεί το βιβλίο.** Άλλωστε κάτι τέτοιο δεν προσφέρει τίποτα. Υπάρχουν ήδη άπειρα επαναστατικά βιβλία και εκδόσεις που απευθύνονται

Βιετνάμ για να πολεμήσω για έναν πόλεμο στον οποίο δεν πίστευα.

Έκανα την έρευνα για το χειρόγραφο μόνος μου, αρχικά στη Δημόσια Βιβλιοθήκη της Νέας Υόρκης. Τα πιο πολλά από τα περιεχόμενα σταχυολογήθηκαν από Εγχειρίδια Στρατιωτικών και Ειδικών Δυνάμεων. Δεν ήμουν μέλος κάποιας ριζοσπαστικής ομάδας ή κάποιας αριστερής ή δεξιάς πεποίθησης.

Υπέβαλα το χειρόγραφο κατευθείαν σε έναν αριθμό εκδοτών χωρίς τη βοήθεια ή τη συμβουλή κάποιου πράκτορα. Τελικά, το δέχθηκαν στη Lyle Stuart Inc. και εκδόθηκε αυτολεξεί —χωρίς επεξεργασία— στις αρχές της δεκαετίας του '70. Αντίθετα με ό,τι συμβαίνει συνήθως, τα δικαιώματα χρήσης του βιβλίου τα κράτησε ο εκδότης και όχι ο συγγραφέας. Τότε δεν είχα εκτιμήσει τη σημασία του γεγονότος και θα το καταλάβαινα μόνο μερικά χρόνια αργότερα, όταν ζήτησα να αποσυρθεί το βιβλίο.

Η κεντρική ιδέα του βιβλίου ήταν ότι η βία είναι ένα θεμιτό μέσο για την πολιτική αλλαγή. Πλέον δε συμφωνώ μ' αυτό.

Προφανώς τα τελευταία χρόνια, ο «Τσελεμέντες του Αναρχικού» έχει εκδοθεί σε πολλές τροποποιημένες εκδόσεις, συχνά με παρόμοιους τίτλους («Αναρχικός Τσελεμέντες» II, III κτλ.). Δεν έχω σχέση με αυτές τις εκδόσεις και δε μπορώ να τις σχολιάσω. Μπορώ να πω ότι η αυθεντική έκδοση του «Τσελεμέντέ» δεν έχει αναθεωρηθεί ή τροποποιηθεί από μένα από τότε που πρωτο-εκδόθηκε.

Τα χρόνια που ακολούθησαν την έκδοσή του, εγώ πήγα στο πανεπιστήμιο, παντρεύτηκα, έγινα πατέρας και δάσκαλος σε ανήλικους μαθητές. Αυτές οι εξελίξεις στη ζωή μου είχαν μια έντονη ηθική και πνευματική επίδραση επάνω μου. Ανακάλυψα ότι δεν συμφωνούσα, πλέον, με αυτά που είχα γράψει νωρίτερα και μου ήταν ιδιαίτερα άβολο το ότι έβαλα το όνομά μου σ' αυτό.

Το 1976 έγινα Αγγλικανός Χριστιανός και λίγο αργότερα έγραψα στην Lyle Stuart Inc., εξηγώντας ότι δεν είχα τις απόψεις που εκφράζονταν στο βιβλίο και ζήτησα να αποσυρθεί από την κυκλοφορία ο «Τσελεμέντές του Αναρχικού». Η απάντηση του εκδότη ήταν ότι τα πνευματικά δικαιώματα ήταν στο όνομά του και, έτσι, ήταν στο χέρι του να πάρει μια τέτοια απόφαση και όχι στο χέρι του συγγραφέα. Στις αρχές της δεκαετίας του '80, τα δικαιώματα του βιβλίου πουλήθηκαν σε έναν άλλο εκδότη. Δεν είχα επαφή μ' αυτόν τον εκδότη (πέρα από το να ζητήσω

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗΣ

Πολλά έχουν ειπωθεί και ακόμα περισσότερα έχουν γραφτεί εδώ και πολλά χρόνια για έννοιες, όπως είναι το κράτος, η εξουσία, η εκμετάλλευση, η καταπίεση και για τον τρόπο που αυτές έχουν επιβληθεί πάνω στις ανθρώπινες κοινωνίες, συμπεριλαμβανομένης και της κοινωνίας των ζώων, αλλά και της φύσης γενικότερα, επηρεάζοντας αρνητικά το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού της γης.

Από τα αρχαία χρόνια και από τότε που γνωρίζουμε την ιστορία μέσω γραπτών και προφορικών αναφορών (στην οποία ιστορία οι εξουσιαστές προώθησαν τεχνηέντως τις αναφορές που έχουν να κάνουν μόνο στα γεγονότα, με τις κοινωνίες που σχετίζονται με εξουσιαστικές δομές και που οι ίδιοι ονομάζουν πολιτισμό, ενώ σκόπιμα κοινωνίες που ανέπτυξαν αλληλεγγύη μεταξύ των μελών τους και μη εξουσιαστικές δομές χαρακτηρίζονται με τον απαξιωτικό όρο πρωτόγονες) ομάδες ανθρώπων προσπαθούσαν να καθυποτάξουν και να εκμεταλλευτούν όσα περισσότερα κομμάτια πληθυσμού επέτρεπαν οι συνθήκες και οι ανάλογες κατά την εποχή περιστάσεις, ώστε να συγκεντρώσουν πλούτο και εξουσία.

Τότε είναι που οι εξουσιαστές χωρίζουν τους λαούς σε εθνότητες, μέσω γεωγραφικών και θρησκευτικών διαφορών που οι ίδιοι εφηύραν. Αυτό το έκαναν για να μοιράσουν τα πλούτη και την κυριαρχία τους και για να διατηρούν μια όσο το δυνατόν καλύτερη συνοχή στον πληθυσμό που ήλεγχαν, έτσι ώστε να ασκούν την κυριαρχία τους στο εσωτερικό με τις λιγότερες αντιδράσεις και να μπορούν να προετοιμάζουν τις μάχες με κοντινότερες ανταγωνιστικές εξουσιαστικές ομάδες που εποφθαλμιούσαν η μια τον πλούτο της άλλης. Οι συνεχείς σφαγές μεταξύ λαών αποτελεί συχνό φαινόμενο στη διάρκεια της ιστορίας με σκοπό την αρπαγή του πλούτου κοντινών γεωγραφικά κρατιδίων που φυσικά εκμεταλλευόταν ο εκάστοτε βασιλιάς.

Κατά το πέρασμα των χρόνων, η εξουσία και οι τρόποι άσκησής της «αναπτύχθηκαν» και περνώντας από τις μοναρχίες, τις βασιλείες και τις δημοκρατίες των αρχαίων χρόνων, περάσαμε στις φεουδαρχίες και στην συνέχεια στις αστικές κοινοβουλευτικές δημοκρατίες καταλήγοντας στο εξουσιαστικό σύστημα που έχει καθιερωθεί στις μέρες μας ως κυρίαρχο μοντέλο εξουσίας. Όλες αυτές τις μεταβολές στο σύστημα κυριαρχίας και εκμετάλλευσης, οι εξουσιαστές τις ονομάζουν εξέλιξη, πρόοδο και πολιτισμό.

Όλοι γνωρίζουμε, βέβαια, ότι οι αλλαγές που διαμορφωθήκαν όλα αυτά τα χρονιά έγιναν για να αποπροσανατολίσουν και να εξευμενίσουν την δυσαρέσκεια του κόσμου από την στυγνή εκμετάλλευση. Δεν ήταν τίποτα άλλο από μια μάσκα που φόρεσαν για να καλύψουν το σάπιο και απεχθές πρόσωπο της εξουσίας, ώστε να γίνει αρεστή στους υπηκόους της. Όμως, παρ' όλους τους καλλωπισμούς της, δεν μπόρεσε να αποφύγει τις αντιδράσεις από μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας που αρνούνται να υποταχθούν.

Το ερώτημα που τίθεται, λοιπόν, σε όλους όσους ονειρεύ-

Το κείμενο που ακολουθεί είναι η δήλωση που είχε κάνει ο συγγραφέας William Powell για το βιβλίο του ο «Τσελεμεντές του Αναρχικού». Πρόκειται για ένα βιβλίο που μεταφράστηκε και εκδόθηκε στα ελληνικά το 1982. Αυτό το κατασκεύασμα, που δεν έχει ούτε ίχνος αναρχικής απελευθερωτικής προοπτικής, καταχωρήθηκε σαν αναρχικό. Υπήρξαν, βέβαια, αρκετές αντιδράσεις από την εποχή της έκδοσής του. Παρ' όλα αυτά, ακόμα και η αρνητική διαφήμιση έκανε καλά την προπαγανδιστική δουλειά της.

Ανεξάρτητα από τους λόγους (δεν αποδέχεται «ότι η βία είναι ένα θεμιτό μέσο για την πολιτική αλλαγή») για τους οποίους ο William Powell έχει αποκηρύξει το βιβλίο που είχε γράψει, το κατασκεύασμα αυτό, που προπαγανδίζει τις ναρκωτικές ουσίες και τη χρήση τους ενώ, συνάμα, περιέχει μια σύνοψη εγχειριδίων για τις ειδικές δυνάμεις (τα ειδικά σώματα δολοφόνων που κατασκευάζει κάθε κράτος) **δεν έχει κάποια σχέση με την αναρχία.**

Στο τέλος του εισαγωγικού κειμένου του βιβλίου ο συγγραφέας αναφέρει πως το βιβλίο δεν είναι για μωρά και ξεμωραμένους (ηλίθιους). Εννοείται πως **δεν θα υποστηρίξουμε** την άποψη του συγγραφέα που **θέλει να αποσυρθεί το βιβλίο**. Άλλωστε κάτι τέτοιο δεν προσφέρει τίποτα. Υπάρχουν ήδη άπειρα επαναστατικά βιβλία και εκδόσεις που απευθύνονται σε μωρά για να κατασκευάσουν ηλίθιους.

Ο William Powell για τον «Τσελεμεντέ του Αναρχικού»

Πρόσφατα έπεσαν στην αντίληψή μου διάφορες ιστοσελίδες που εστιάζουν στον «Τσελεμεντέ του Αναρχικού». Σαν συγγραφέας της αρχικής έκδοσης πριν από 30 και πλέον χρόνια, είναι η κατάλληλη στιγμή να κάνω ένα σχόλιο.

Ο «Τσελεμεντές του Αναρχικού» γράφτηκε ανάμεσα στο 1968 και το 1969, μόλις αποφοίτησα από το λύκειο. Εκείνο τον καιρό, ήμουν 19 χρονών και ο Πόλεμος του Βιετνάμ και το λεγόμενο «κίνημα αντι-κουλτούρας» ήταν στο ζενίθ. Συμμετείχα στο αντι-πολεμικό κίνημα και παρακολούθησα αμέτρητες κινητοποιήσεις υπέρ της ειρήνης και διαδηλώσεις. Το βιβλίο, από πολλές απόψεις, ήταν ένα

βιβλίου τα κράτησε ο εκδότης και όχι ο συγγραφέας. Τότε δεν είχα εκτιμήσει τη σημασία του γεγονότος και θα το καταλάβαινα μόνο μερικά χρόνια αργότερα, όταν ζήτησα να αποσυρθεί το βιβλίο.

Η κεντρική ιδέα του βιβλίου ήταν ότι η βία είναι ένα θεμιτό μέσο για την πολιτική αλλαγή. Πλέον δε συμφωνώ μ' αυτό.

Προφανώς τα τελευταία χρόνια, ο «Τσελεμεντές του Αναρχικού» έχει εκδοθεί σε πολλές τροποποιημένες εκδόσεις, συχνά με παρόμοιους τίτλους («Αναρχικός Τσελεμεντές» II, III κτλ.). Δεν έχω σχέση με αυτές τις εκδόσεις και δε μπορώ να τις σχολιάσω. Μπορώ να πω ότι η αυθεντική έκδοση του «Τσελεμεντέ» δεν έχει αναθεωρηθεί ή τροποποιηθεί από μένα από τότε που πρωτο-εκδόθηκε.

Τα χρόνια που ακολούθησαν την έκδοσή του, εγώ πήγα στο πανεπιστήμιο, παντρεύτηκα, έγινα πατέρας και δάσκαλος σε ανήλικους μαθητές. Αυτές οι εξελίξεις στη ζωή μου είχαν μια έντονη ηθική και πνευματική επίδραση επάνω μου. Ανακάλυψα ότι δεν συμφωνούσα, πλέον, με αυτά που είχα γράψει νωρίτερα και μου ήταν ιδιαίτερα άβολο το ότι έβαλα το όνομά μου σ' αυτό.

Το 1976 έγινα Αγγλικανός Χριστιανός και λίγο αργότερα έγραψα στην Lyle Stuart Inc., εξηγώντας ότι δεν είχα τις απόψεις που εκφράζονταν στο βιβλίο και ζήτησα να αποσυρθεί από την κυκλοφορία ο «Τσελεμεντές του Αναρχικού». Η απάντηση του εκδότη ήταν ότι τα πνευματικά δικαιώματα ήταν στο όνομά του και, έτσι, ήταν στο χέρι του να πάρει μια τέτοια απόφαση και όχι στο χέρι του συγγραφέα. Στις αρχές της δεκαετίας του '80, τα δικαιώματα του βιβλίου πουλήθηκαν σε έναν άλλο εκδότη. Δεν είχα επαφή μ' αυτόν τον εκδότη (πέρα από το να ζητήσω να αποσυρθεί το βιβλίο) και δεν εισπράττω δικαιώματα απ' αυτό.

Δυστυχώς, το βιβλίο συνεχίζει να κυκλοφορεί και με την έλευση του ίντερνετ πολλές ιστοσελίδες έχουν εμφανιστεί να το διακινούν.

Θέλω να δηλώσω κατηγορηματικά ότι δε συμφωνώ με τα περιεχόμενα του «Τσελεμεντέ του Αναρχικού» και θα χαιρόμουν ιδιαίτερα (και θα ανακουφιζόμουν) αν διακοπεί η περαιτέρω έκδοσή του. Θεωρώ ότι είναι μια έκδοση που δίνει λαθεμένους προσανατολισμούς και πως είναι δυνητικά επικίνδυνη και γι' αυτό θα έπρεπε να αποσυρθεί.

William Powell

Από το http://www.amazon.com/exec/obidos/ASIN/0974458902/boingboing
και http://www.boingboing.net/2010/09/15/10-years-ago-the-ana.html

τρέπαν οι συνθήκες και οι αναλογίες κατά την εποχή περιστάσεις, ώστε να συγκεντρώσουν πλούτο και εξουσία.

Τότε είναι που οι εξουσιαστές χωρίζουν τους λαούς σε εθνότητες, μέσω γεωγραφικών και θρησκευτικών διαφορών που οι ίδιοι εφηύραν. Αυτό το έκαναν για να μοιράσουν τα πλούτη και την κυριαρχία τους και για να διατηρούν μια όσο το δυνατόν καλύτερη συνοχή στον πληθυσμό που ήλεγχαν, έτσι ώστε να ασκούν την κυριαρχία τους στο εσωτερικό με τις λιγότερες αντιδράσεις και να μπορούν να προετοιμάζουν τις μάχες με κοντινότερες ανταγωνιστικές εξουσιαστικές ομάδες που εποφθαλμιούσαν η μια τον πλούτο της άλλης. Οι συνεχείς σφαγές μεταξύ λαών αποτελεί συχνό φαινόμενο στη διάρκεια της ιστορίας με σκοπό την αρπαγή του πλούτου των κοντινών γεωγραφικά κρατιδίων που φυσικά εκμεταλλευόταν ο εκάστοτε βασιλιάς.

Κατά το πέρασμα των χρόνων, η εξουσία και οι τρόποι άσκησής της «αναπτύχθηκαν» και περνώντας από τις μοναρχίες, τις βασιλείες και τις δημοκρατίες των αρχαίων χρόνων, πέρασαμε στις φεουδαρχίες και την συνέχεια στις αστικές κοινοβουλευτικές δημοκρατίες καταλήγοντας στο εξουσιαστικό σύστημα που έχει καθιερωθεί στις μέρες μας ως κυρίαρχο μοντέλο εξουσίας. Όλες αυτές τις μεταβολές στο σύστημα κυριαρχίας και εκμετάλλευσης, οι εξουσιαστές τις ονομάζουν εξέλιξη, πρόοδο και πολιτισμό.

Όλοι γνωρίζουμε, βέβαια, ότι οι αλλαγές που διαμορφώθηκαν όλα αυτά τα χρονιά έγιναν για να αποπροσανατολίσουν και να εξευμενίσουν την δυσαρέσκεια του κόσμου από την στυγνή εκμετάλλευση. Δεν ήταν τίποτα άλλο από μία μάσκα που φόρεσαν για να καλύψουν το σάπιο και απεχθές πρόσωπο της εξουσίας, ώστε να γίνει αρεστή στους υπηκόους της. Όμως, παρ' όλους τους καλλωπισμούς της, δεν μπόρεσε να αποφύγει τις αντιδράσεις από μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας που αρνούνταν να υποταχθούν.

Το ερώτημα που τίθεται, λοιπόν, σε όλους όσους ονειρεύονται έναν άλλο κόσμο ελεύθερο και ανεξούσιο, είναι πώς καταφέρνει η κυριαρχία εδώ και δεκάδες χρόνια να διατηρεί τα προνόμια και την σωστή λειτουργία των μηχανισμών της σε βάρος ολόκληρου του πλανήτη, παρ' ότι η αντίσταση της κοινωνίας έχει φέρει πολλές φόρες σε δύσκολη θέση όλο το εξουσιαστικό πλέγμα;

Για να εκτονώσουν, την πίεση από την δυσαρέσκεια της κοινωνίας με τον τρόπο που αυτή εκφράζεται κάθε φορά και για να διατηρήσουν ακλόνητο το σύστημα εκμετάλλευσης, οι εξουσιαστές έχουν εφεύρει και προωθήσει μεθόδους, οι οποίες δίνουν την εντύπωση ότι οι καταπιεσμένοι κερδίζουν προνόμια και καλυτερεύουν τις συνθήκες ζωής τους, αλλά ουσιαστικά δεν αλλάζουν τίποτα στην γεμάτη πλήξη, εξάρτηση και ανασφάλεια ζωή. Το βέβαιο είναι ότι οι κυρίαρχοι κρατάνε την κάνουλα με τις λεγόμενες κοινωνικές παροχές και την ανοίγουν ή την κλείνουν, σύμφωνα με τα συμφέροντα τους και με το τι επιδιώκουν κάθε φορά να κερδίσουν ή το τι κινδυνεύουν να χάσουν.

Η πολιτική, άλλωστε, είναι η τέχνη της εξαπάτησης και η ε-

ξουσία έχει μάθει να αναδιπλώνεται και να αναπροσαρμόζεται ανάλογα με τις περιστάσεις. Δεν έχει, λοιπόν, ενδοιασμούς ώστε να μεταμορφωθεί σε δημοκρατία σε σοσιαλισμό ή σε δικτατορία με την εκμετάλλευση να παραμένει ίδια. Αυτός είναι άλλωστε και ο ρόλος των πολιτικών προσώπων και η συχνή ανακύκλωση και αντικατάστασή τους σύμφωνα με τα συμφέροντα των κυρίαρχων.

Η εμπειρία των κοινωνικών αγώνων μάς έχει δείξει πως κατά την διάρκεια εντόνων στιγμών κοινωνικού ανταγωνισμού και σύγκρουσης καταπιεσμένων και καταπιεστών, και όταν η εξουσία δεν κατάφερνε να καταστείλει την κοινωνική οργή, τότε, με μαεστρία πάντα κατάφερνε, διατηρώντας συγχρόνως την εξουσία της, να αλλάξει τις κοινωνικές συνθήκες, δίνοντας την λαθεμένη εντύπωση στους καταπιεσμένους ότι τα βάσανα τους τελείωσαν και πως οι ίδιοι, τώρα πλέον, ελέγχουν τις ζωές τους. Η συνέχεια, βέβαια, όλων αυτών των «αλλαγών» έχει αναδείξει την εξουσία πιο δυνατή από πριν, με την εκμετάλλευση να συνεχίζεται με ποιο ευνοϊκές συνθήκες για τους κυριάρχους και όχι για τον κόσμο.

Τα παραδείγματα είναι πολλά: τίποτα δεν άλλαξε με το τέλος της Γαλλικής επανάστασης, με τους εξουσιαστές να ονομάζουν αστική δημοκρατία το πέρασμα από τη μια μορφή εκμετάλλευσης, που ήταν ο βασιλιάς και η αυλή του, στην άλλη μορφή εκμετάλλευσης που ήταν οι αστοί. Το ίδιο έγινε και με την ρωσική επανάσταση, την οποία εκμεταλλεύτηκε μια μικρή μειοψηφία για να μετατρέψει την μορφή τυραννίας του τσάρου σε χειρότερη μορφή τυραννίας, αυτήν του κόμματος των μπολσεβίκων. Έτσι έγινε και με τους εξουσιαστές της δύσης, που μετέτρεψαν το παρωχημένο και ξεπερασμένο για τα συμφέροντα τους φεουδαρχικό σύστημα, (το οποίο με την έκρηξη της βιομηχανικής επανάστασης μπήκε στο εξουσιαστικό χρονοντούλαπο της ιστορίας), σε καπιταλιστικό.

ποίο κατηγορεί την αναρχική πρακτική και θεώρηση σαν μια ουτοπική κοινωνική κατάσταση που αδυνατεί να σταθεί στα πόδια της, ενώ είναι αυτό που έχει προωθήσει την ουτοπία και το φαντασιακό για το κυνήγι της ευτυχίας. Μια ευτυχία την οποία οι εξουσιαστές προσπαθούν να μας πείσουν πως έρχεται μαζί με την απόκτηση του χρήματος.

Κάποια τμήματα της κοινωνίας, είναι βέβαιο ότι έχουν εγκλωβιστεί μέσα σε αυτό το ουτοπικό εξουσιαστικό παραμύθι. Το ευχάριστο για μας τους αναρχικούς είναι ότι η κοινωνία απαγκιστρώνετε όλο και περισσότερο από τέτοιες καταστάσεις που το μόνο που εξυπηρετούν είναι την άπληστη για κέρδος και δύναμη εξουσία.

Χαρακτηριστικό, επίσης, παράδειγμα αποτελεί και το γεγονός ότι σε πολλά δυτικά κράτη, και ενώ υπήρχε ο λεγόμενος κομμουνιστικός κίνδυνος, οι εξουσιαστές έδωσαν παροχές στους εργαζομένους και προνόμια που θα ζήλευαν ακόμα και οι εργαζόμενοι στης χώρες του υποτιθέμενου σοσιαλιστικού μπλοκ.

Επίσης, η παροχή ψήφου στους πολίτες και του δικαιώματος συμμετοχής στην πολιτική τμημάτων της κοινωνίας, αποτελεί άλλο ένα χαρακτηριστικό μέσο αναδίπλωσης της εξουσίας και του εκσυγχρονισμού της σε δήθεν δημοκρατικές καινοτομίες, τις οποίες οι εξουσιαστές παρουσιάζουν σαν κατάκτηση του λαού. Βέβαια, οι εξουσιαστές έχουν τους ανάλογους μηχανισμούς, ώστε να ελέγχουν και να προωθούν εκείνους τους πολιτικούς που ανάλογα τις συγκυρίες εξυπηρετούν τα συμφέροντά τους.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι οι παροχές και τα υποτιθέμενα προνόμια που δίνει η κάθε μορφής εξουσία στην κοινωνία εξυπηρετούν κάποιες συγκεκριμένες καταστάσεις και βοηθούν τους εξουσιαστές στην ομαλή λειτουργία του συστήματος εκμετάλλευσης. Οι εξουσιαστές δεν νοιάζονται για τις ζωές μας και για την ευτυχία μας, αυτό το έχουμε καταλάβει σχεδόν όλοι. Το θέμα είναι να

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΑΠΟ 200 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΟΙ ΧΡΗΣΤΕΣ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ ΟΥΣΙΩΝ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΟΗΕ...

Τα Ηνωμένα Έθνη υπολογίζουν ότι οι χρήστες ναρκωτικών ουσιών είναι περισσότεροι από 200 εκατομμύρια, ενώ ο τζίρος από το ναρκωεμπόριο εκτιμούν ότι φθάνει τα 270 δις ευρώ.

Μ' αφορμή αυτούς τους υπολογισμούς πολιτικοί, όπως ο πρώην πρωθυπουργός του ισπανικού κράτους Φελίπε Γκονζάλεθ, υποστηρίζουν ότι είναι αναγκαία μια διεθνής διάσκεψη που θα εξετάσει το ...ενδεχόμενο νομιμοποίησης των ναρκωτικών με το σκεπτικό ότι κανένας μεμονωμένο κράτος δεν θα μπορούσε να αναλάβει από μόνο του ένα τέτοιο κόστος.

Πολλά τα χρήματα, θα σκεφτούν ορισμένοι, για να υπάρχουν διαφυγόντα κέρδη για τους κατ' εξοχήν μεγαλέμπορους ναρκωτικών όπως τα κράτη. Και όμως λαθεύουν.

Και τι κακό υπάρχει σ' αυτό θα υποστηρίξουν πολλοί άλλοι, αφού είναι άδικο να φυλακίζονται οι τοξικοεξαρτημένοι επειδή λόγου χάρη κλέβουν για να προμηθεύονται την δόση τους. Και όμως και αυτοί λαθεύουν.

Εκτός και αν ξαφνικά οι εξουσιαστές έχουν γίνει τόσο πονόψυχοι και τόσο ευαίσθητοι που δεν αντέχουν άλλο τόση κοινωνική αδικία... Και όμως, η νάρκωση και η εξάρτηση παραμένουν ένα από τα σημαντικότερα μέσα υποδούλωσης και κοινωνικού ελέγχου που διαθέτουν οι εξουσιαστές. Οι κυρίαρχοι εννοείται πως δεν προτίθενται να παραιτηθούν με την βούληση τους από την χρήση του.

Μόνο, λοιπόν, εκ του πονηρού καλλιεργούν τέτοιου είδους κοινωνικές αυταπάτες τόσο οι ίδιοι όσο και εκείνοι που επίσης προβάλλουν τα ίδια επιχειρήματα ως αντίθετοι σε απαγορευτικές πολιτικές. Και όσο για τους τελευταίους, αυτοί είναι απαραίτητοι σε κάθε τέτοια «αλλαγή πλεύσης», αφού χρησιμοποιούνται ως τα κοινωνικά δεκανίκια των εξουσιαστικών επιλογών.

Τέλος, λοιπόν, με το κουτόχορτο. Ευχαριστούμε δεν θα πάρουμε...

***

Και ο Σβαρτσενέγκερ υπέρ του μπάφου... «δια πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν»

και καταπιεστών, και όταν η εξουσία δεν κατάφερνε να καταστείλει την κοινωνική οργή, τότε, με μαεστρία πάντα κατάφερνε, διατηρώντας συγχρόνως την εξουσία της, να αλλάξει τις κοινωνικές συνθήκες, δίνοντας την λαθεμένη εντύπωση στους καταπιεσμένους ότι τα βάσανα τους τελείωσαν και πως οι ίδιοι, τώρα πλέον, ελέγχουν τις ζωές τους. Η συνέχεια, βέβαια, όλων αυτών των «αλλαγών» έχει αναδείξει την εξουσία πιο δυνατή από πριν, με την εκμετάλλευση να συνεχίζεται με ποιο ευνοϊκές συνθήκες για τους κυριάρχους και όχι για τον κόσμο.

Τα παραδείγματα είναι πολλά: τίποτα δεν άλλαξε με το τέλος της Γαλλικής επανάστασης, με τους εξουσιαστές να ονομάζουν αστική δημοκρατία το πέρασμα από τη μια μορφή εκμετάλλευσης, που ήταν ο βασιλιάς και η αυλή του, στην άλλη μορφή εκμετάλλευσης που ήταν οι αστοί. Το ίδιο έγινε και με την ρωσική επανάσταση, την οποία εκμεταλλεύτηκε μια μικρή μειοψηφία για να μετατρέψει την μορφή τυραννίας του τσάρου σε χειρότερη μορφή τυραννίας, αυτήν του κόμματος των μπολσεβίκων. Έτσι έγινε και με τους εξουσιαστές της δύσης, που μετέτρεψαν το παρωχημένο και ξεπερασμένο για τα συμφέροντα τους φεουδαρχικό σύστημα, (το οποίο με την έκρηξη της βιομηχανικής επανάστασης μπήκε στο εξουσιαστικό χρονοντούλαπο της ιστορίας), σε καπιταλιστικό.

Μελετώντας την ιστορία και τα γεγονότα της κάθε εποχής, βλέπει κάποιος με ευκολία τον τρόπο που η κυριαρχία ελίσσεται και προσαρμόζεται ανάλογα με τις κοινωνικές συνθήκες που επικρατούν, με σκοπό όχι βέβαια την βελτίωση των συνθηκών σκλαβιάς προς τους υπηκόους, —θα ήμασταν αφελείς να πιστεύαμε κάτι τέτοιο—, αλλά για την όσο το δυνατό καλύτερη λειτουργία του εκμεταλλευτικού συστήματος και της γενικότερης υποδούλωσης της ανθρώπινης ζωής, με τις όσο το δυνατό λιγότερες αντιδράσεις από την πλευρά των καταπιεσμένων.

Σημαντικό ρόλο, προς αυτήν την κατεύθυνση, παίζει η πεποίθηση που έχει έντεχνα καλλιεργηθεί από τούς εξουσιαστές οι οποίοι με τα φερέφωνά τους τονίζουν συνεχώς πως το υπάρχον σύστημα είναι το καλύτερο δυνατό σύστη-

καταστάσεις που το μόνο που εξυπηρετούν είναι την άπληστη για κέρδος και δύναμη εξουσία.

Χαρακτηριστικό, επίσης, παράδειγμα αποτελεί και το γεγονός ότι σε πολλά δυτικά κράτη, και ενώ υπήρχε ο λεγόμενος κομμουνιστικός κίνδυνος, οι εξουσιαστές έδωσαν παροχές στους εργαζομένους και προνόμια που θα ζήλευαν ακόμα και οι εργαζόμενοι στης χώρες του υποτιθέμενου σοσιαλιστικού μπλοκ.

Επίσης, η παροχή ψήφου στους πολίτες και του δικαιώματος συμμετοχής στην πολιτική τμημάτων της κοινωνίας, αποτελεί άλλο ένα χαρακτηριστικό μέσο αναδίπλωσης της εξουσίας και του εκσυγχρονισμού της σε δήθεν δημοκρατικές καινοτομίες, τις οποίες οι εξουσιαστές παρουσιάζουν σαν κατάκτηση του λαού. Βέβαια, οι εξουσιαστές έχουν τους ανάλογους μηχανισμούς, ώστε να ελέγχουν και να προωθούν εκείνους τους πολιτικούς που ανάλογα τις συγκυρίες εξυπηρετούν τα συμφέροντά τους.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι οι παροχές και τα υποτιθέμενα προνόμια που δίνει η κάθε μορφής εξουσία στην κοινωνία εξυπηρετούν κάποιες συγκεκριμένες καταστάσεις και βοηθούν τους εξουσιαστές στην ομαλή λειτουργία του συστήματος εκμετάλλευσης. Οι εξουσιαστές δεν νοιάζονται για τις ζωές μας και για την ευτυχία μας, αυτό το έχουμε καταλάβει σχεδόν όλοι. Το θέμα είναι να μπορούμε να συνειδητοποιούμε έγκαιρα τους ελιγμούς του κράτους και προς ποια κατεύθυνση οδηγεί τα πράγματα, έτσι ώστε κατορθώνει να αναγεννιέται μέσα από τις στάχτες του, στις οποίες σε αρκετές περιπτώσεις, τα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια το έριξαν.

Το θέμα, φυσικά, δεν εξαντλείται με την παραπάνω σύντομη αναφορά και ειδικά τώρα που πλησιάζουν οι εκλογές και οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί πετάνε το «χαρτί» της δήθεν ανανέωσης των πολιτικών προσώπων, στην διαβόητη αυτοδιοίκηση, με νέα και άμεμπτα στελέχη που θα βοηθήσουν προς την κατεύθυνση της εξυγίανσης του πολιτικού συστήματος, το οποίο συναντάει την απαξίωση από σημαντικά κομμάτια της κοινωνίας

Η ανιδιοτελής κοινωνική αναρχική δράση, όμως, εμπλουτίζεται συνεχώς μέσα από αγώνες και η δυναμική του α-

σπανικού κράτους Φελίπε Γκονζάλεθ, υποστηρίζουν ότι είναι αναγκαία μια διεθνής διάσκεψη που θα εξετάσει το …ενδεχόμενο νομιμοποίησης των ναρκωτικών με το σκεπτικό ότι κανένας μεμονωμένο κράτος δεν θα μπορούσε να αναλάβει από μόνο του ένα τέτοιο κόστος.

Πολλά τα χρήματα, θα σκεφτούν ορισμένοι, για να υπάρχουν διαφυγόντα κέρδη για τους κατ' εξοχήν μεγαλέμπορους ναρκωτικών όπως τα κράτη. Και όμως λαθεύουν.

Και τι κακό υπάρχει σ' αυτό θα υποστηρίξουν πολλοί άλλοι, αφού είναι άδικο να φυλακίζονται οι τοξικοεξαρτημένοι επειδή λόγου χάρη κλέβουν για να προμηθεύονται την δόση τους. Και όμως και αυτοί λαθεύουν.

Εκτός και αν ξαφνικά οι εξουσιαστές έχουν γίνει τόσο πονόψυχοι και τόσο ευαίσθητοι που δεν αντέχουν άλλο τόση κοινωνική αδικία… Και όμως, η νάρκωση και η εξάρτηση παραμένουν ένα από τα σημαντικότερα μέσα υποδούλωσης και κοινωνικού ελέγχου που διαθέτουν οι εξουσιαστές. Οι κυρίαρχοι εννοείται πως δεν προτίθενται να παραιτηθούν με την βούληση τους από την χρήση του.

Μόνο, λοιπόν, εκ του πονηρού καλλιεργούν τέτοιου είδους κοινωνικές αυταπάτες τόσο οι ίδιοι όσο και εκείνοι που επίσης προβάλλουν τα ίδια επιχειρήματα ως αντίθετοι σε απαγορευτικές πολιτικές. Και όσο για τους τελευταίους, αυτοί είναι απαραίτητοι σε κάθε τέτοια «αλλαγή πλεύσης», αφού χρησιμοποιούνται ως τα κοινωνικά δεκανίκια των εξουσιαστικών επιλογών.

Τέλος, λοιπόν, με το κουτόχορτο. Ευχαριστούμε δεν θα πάρουμε…

***

Και ο Σβαρτσενέγκερ υπέρ του μπάφου… «δια πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν»

Μπορεί οι διαφημίσεις των τσιγάρων να έχουν απαγορευτεί εδώ και χρόνια στην τηλεόραση, όπως έχει απαγορευθεί και το κάπνισμα, έκαναν όμως την εμφάνιση τους οι διαφημίσεις του «φαρμακευτικού» μπάφου.

Το πρώτο τηλεοπτικό σποτάκι για τα καλά της «φαρμακευτικής» μαριχουάνας (στη Καλιφόρνια η διάθεση «φαρμακευτικής» μαριχουάνας έχει νομιμοποιηθεί από το 1996) που διακινεί μια εταιρία στην Καλιφόρνια και ενδείκνυται δια πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν από το AIDS, μέχρι διαβήτη, υπέρταση και ηπατίτιδα και αλτσχάιμερ…, ένα πράμα σα το νερό του Καματερού, ή την Αγία Αθανασία του Αιγάλεω δηλαδή, προβάλλεται ήδη στην βόρεια Καλιφόρνια που την κυβερνά με πυγμή ο ρεπουμπλικάνος Άρνολντ Σβαρτσενέγκερ, κι επειδή έχουν αρχίσει και του κουνιούνται πολύ εκεί τον τελευταίο καιρό, κάτι με τις καταλήψεις

στην άλλη μορφή εκμετάλλευσης που ήταν οι αστοί. Το ίδιο έγινε και με την ρωσική επανάσταση, την οποία εκμεταλλεύτηκε μια μικρή μειοψηφία για να μετατρέψει την μορφή τυραννίας του τσάρου σε χειρότερη μορφή τυραννίας, αυτήν του κόμματος των μπολσεβίκων. Έτσι έγινε και με τους εξουσιαστές της δύσης, που μετέτρεψαν το παρωχημένο και ξεπερασμένο για τα συμφέροντα τους φεουδαρχικό σύστημα, (το οποίο με την έκρηξη της βιομηχανικής επανάστασης μπήκε στο εξουσιαστικό χρονοντούλαπο της ιστορίας), σε καπιταλιστικό.

Μελετώντας την ιστορία και τα γεγονότα της κάθε εποχής, βλέπει κάποιος με ευκολία τον τρόπο που η κυριαρχία ελίσσεται και προσαρμόζεται ανάλογα με τις κοινωνικές συνθήκες που επικρατούν, με σκοπό όχι βέβαια την βελτίωση των συνθηκών σκλαβιάς προς τους υπηκόους, —θα ήμασταν αφελείς να πιστεύαμε κάτι τέτοιο—, αλλά για την όσο το δυνατό καλύτερη λειτουργία του εκμεταλλευτικού συστήματος και της γενικότερης υποδούλωσης της ανθρώπινης ζωής, με τις όσο το δυνατό λιγότερες αντιδράσεις από την πλευρά των καταπιεσμένων.

Σημαντικό ρόλο, προς αυτήν την κατεύθυνση, παίζει η πεποίθηση που έχει έντεχνα καλλιεργηθεί από τους εξουσιαστές οι οποίοι με τα φερέφωνά τους τονίζουν συνεχώς πως το υπάρχον σύστημα είναι το καλύτερο δυνατό σύστημα για την κοινωνία, επειδή δίνει την δυνατότητα στον καθένα από μας να ανέλθει στα υψηλότερα εξουσιαστικά και οικονομικά στρώματα με σκληρή δουλειά (την οποία εκμεταλλεύονται οι κυρίαρχοι προς δικό τους όφελος), αφήνοντας έτσι μονάχα τις ελπίδες για καλύτερη ζωή, που φυσικά ποτέ δεν θα έρθει, στους υπηκόους καθώς και την βοήθεια της τύχης.

Έτσι, ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας αναλώνεται στην εξυπηρέτηση αυτού του σκοπού δίνοντας όλες του τις δυνάμεις σε φρούδες ελπίδες για την καλυτέρευση της ζωής του. Το οξύμωρο είναι πως το ίδιο το κράτος, το ο- [illegible] σμούς, ώστε να ελέγχουν και να προωθούν εκείνους τους πολιτικούς που ανάλογα τις συγκυρίες εξυπηρετούν τα συμφέροντά τους.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι οι παροχές και τα υποτιθέμενα προνόμια που δίνει η κάθε μορφής εξουσία στην κοινωνία εξυπηρετούν κάποιες συγκεκριμένες καταστάσεις και βοηθούν τους εξουσιαστές στην ομαλή λειτουργία του συστήματος εκμετάλλευσης. Οι εξουσιαστές δεν νοιάζονται για τις ζωές μας και για την ευτυχία μας, αυτό το έχουμε καταλάβει σχεδόν όλοι. Το θέμα είναι να μπορούμε να συνειδητοποιούμε έγκαιρα τους ελιγμούς του κράτους και προς ποια κατεύθυνση οδηγεί τα πράγματα, έτσι ώστε κατορθώνει να αναγεννιέται μέσα από τις στάχτες του, στις οποίες σε αρκετές περιπτώσεις, τα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια το έριξαν.

Το θέμα, φυσικά, δεν εξαντλείται με την παραπάνω σύντομη αναφορά και ειδικά τώρα που πλησιάζουν οι εκλογές και οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί πετάνε το «χαρτί» της δήθεν ανανέωσης των πολιτικών προσώπων, στην διαβόητη αυτοδιοίκηση, με νέα και άμεμπτα στελέχη που θα βοηθήσουν προς την κατεύθυνση της εξυγίανσης του πολιτικού συστήματος, το οποίο συναντάει την απαξίωση από σημαντικά κομμάτια της κοινωνίας

Η ανιδιοτελής κοινωνική αναρχική δράση, όμως, εμπλουτίζεται συνεχώς μέσα από αγώνες και η δυναμική του αγανακτισμένου κόσμου ενάντια σε εξουσιαστικές - εκμεταλλευτικές καταστάσεις είναι άνεμος που τρίζει και τα ποιο γέρα εξουσιαστικά οικοδομήματα. Μέχρι πότε η εξουσία θα καταφέρνει να εξωραΐζεται και να αναδιπλώνεται είναι κάτι που ο χρόνος θα δείξει. Αυτό που σαν αναρχικοί επιθυμούμε και προσπαθούμε, είναι ο κοινωνικός άνεμος να γκρεμίσει το συντομότερο δυνατό κάθε εξουσιαστικό «κάστρο» ώστε ο αέρας της ελευθερίας και της αλληλεγγύης να κατακλύσει τις ανθρώπινες καρδιές.

Μ.Τ

αντίθετοι σε απαγορευτικές πολιτικές. Και όσο για τους τελευταίους, αυτοί είναι απαραίτητοι σε κάθε τέτοια «αλλαγή πλεύσης», αφού χρησιμοποιούνται ως τα κοινωνικά δεκανίκια των εξουσιαστικών επιλογών.

Τέλος, λοιπόν, με το κουτόχορτο. Ευχαριστούμε δεν θα πάρουμε...

***

Και ο Σβαρτσενέγκερ υπέρ του μπάφου... «δια πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν»

Μπορεί οι διαφημίσεις των τσιγάρων να έχουν απαγορευτεί εδώ και χρόνια στην τηλεόραση, όπως έχει απαγορευθεί και το κάπνισμα, έκαναν όμως την εμφάνιση τους οι διαφημίσεις του «φαρμακευτικού» μπάφου.

Το πρώτο τηλεοπτικό σποτάκι για τα καλά της «φαρμακευτικής» μαριχουάνας (στη Καλιφόρνια η διάθεση «φαρμακευτικής» μαριχουάνας έχει νομιμοποιηθεί από το 1996) που διακινεί μια εταιρία στην Καλιφόρνια και ενδείκνυται δια πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν από το AIDS, μέχρι διαβήτη, υπέρταση και ηπατίτιδα και αλτσχάιμερ..., ένα πράμα σα το νερό του Καματερού, ή την Αγία Αθανασία του Αιγάλεω δηλαδή, προβάλλεται ήδη στην βόρεια Καλιφόρνια που την κυβερνά με πυγμή ο ρεπουμπλικάνος Άρνολντ Σβαρτσενέγκερ, κι επειδή έχουν αρχίσει και του κουνιούνται πολύ εκεί τον τελευταίο καιρό, κάτι με τις καταλήψεις στα πανεπιστήμια, κάτι με πορείες και συγκρούσεις, όταν οι μπάτσοι της πολιτείας του δολοφονούν, σκέφτεται να νομιμοποιήσει γενικά τον μπάφο, «φαρμακευτικό» και μη, με δημοκρατικές διαδικασίες και δημοψήφισμα τον ερχόμενο Νοέμβρη.

Τα ταμεία του για την ενίσχυση της καταστολής χρειάζονται ρευστό και οι φόροι από το κουτόχορτο θα είναι μια χαρά. Η αγορά θα ανοίξει και άλλο, και έτσι μ΄ένα «μπάφο» δύο τρυγόνια, και νάρκωση/εξάρτηση και λιγότερες οργισμένες και δυσάρεστες για τους εξουσιαστές καταστάσεις. Τα έχουν έτοιμα τα υποκατάστατα οι κυρίαρχοι, όταν προαναγγέλλουν απαγορεύσεις, όπως αυτή του καπνίσματος.

Έτοιμη, λοιπόν, για την πρόταση του Γκονζάλεθ, που βλέπει μια παγκόσμια συνδιάσκεψη για τη νομιμοποίηση των ναρκωτικών και η απέναντι πλευρά του ατλαντικού...

(αναδημοσιεύσεις από το www.anarchypress.gr, email: anarchypress@revolution.gr)

ΒΙΟΜΕΤΡΙΑ

Μια είδηση που πέρασε στα ψιλά (άρα σημαντική) ανέφερε ότι η Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα έδωσε την έγκριση της στο Ινστιτούτο Μεταφορών του Εθνικού Κέντρου Έρευνας και Τεχνολογικής Ανάπτυξης (ΕΚΕΤΑ/ΙΜΕΤ) και στην εταιρεία παροχής υπηρεσιών ασφαλείας (security δηλαδή) G4S TELEMATIX Α.Ε., εταίροι στο χρηματοδοτούμενο από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή ερευνητικό έργο ACTIBIO.

Σύμφωνα με την απόφαση 57/2010 της Αρχής, *«το έργο ACTIBIO στοχεύει στην ανάπτυξη μίας πρότυπης μεθόδου πολυτροπικής (multimodal) βιομετρίας, η οποία στηρίζεται στο συνδυασμό βιομετρικών δεδομένων που εξάγονται μέσω πολλαπλών φυσικών χαρακτηριστικών του ατόμου, καθώς και χαρακτηριστικών που σχετίζονται με τη συμπεριφορά του ή/και τις αντιδράσεις του σε συγκεκριμένα εξωτερικά ερεθίσματα («συμπεριφορικά» χαρακτηριστικά).*

Ειδικότερα, η τελική «βιομετρική υπογραφή» του ατόμου παράγεται βάσει των στατικών και δυναμικών χαρακτηριστικών του προσώπου (π.χ. μορφασμοί, γκριμάτσες), του τρόπου βαδίσματος, των χαρακτηριστικών της κίνησης κατά την εκτέλεση συγκεκριμένων δραστηριοτήτων (π.χ. ο τρόπος με τον οποίο το άτομο κρατάει το ακουστικό του τηλεφώνου ή πληκτρολογεί ένα κείμενο στον υπολογιστή του), καθώς και φυσικών ή άλλων χαρακτηριστικών που σχετίζο-

δήγηση των ερευνητών του έργου, καταστάσεις που θα υποδηλώνουν ότι βρίσκονται σε κίνδυνο, ώστε να διαπιστωθεί η ορθή λειτουργία του συστήματος (δηλαδή αν έγινε εκπομπή του απαιτούμενου σήματος κινδύνου).

Η πρώτη πιλοτική εφαρμογή θα πραγματοποιηθεί στον χώρο του κεντρικού σταθμού της εταιρείας G4S TELEMATIX Α.Ε., όπου γίνεται η λήψη σημάτων κινδύνου από ακίνητα και κινητά συστήματα ασφαλείας και ελέγχου (π.χ. τράπεζες, χρηματαποστολές, αποστολές φορτίων υψηλής αξίας ή/και επικινδυνότητας) με σκοπό την επέμβαση της εν λόγω εταιρείας για την αντιμετώπιση περιστατικών ασφαλείας.

Συνεπώς, στόχος του προγράμματος είναι αφ' ενός να τελειοποιηθούν οι τρόποι και μηχανισμοί αντιμετώπισης αρνητικών, για αυτούς, γεγονότων και αφετέρου να καταγραφεί για μελλοντική χρήση και αξιοποίηση της καθημερινής ανθρώπινης συμπεριφοράς.

Το συγκεκριμένο πείραμα, έρχεται να προστεθεί στα προγράμματα λογισμικής χαρτογράφησης της εγκληματικότητας και του ελέγχου 30 εκατ. φακέλων προσώπων που έχει στη διάθεση της η ΕΛΑΣ. Έτσι, απλές καθημερινές κινήσεις και αντιδράσεις μπορούν να αξιοποιηθούν από τις υπηρεσίες ασφάλειας για να χτίσουν το βιομετρικό προφίλ.

Και αν στα συμπεριφορικά χαρακτηριστικά προστεθούν και αυτά της εξωτερικής εμφάνισης, όπως είναι ύψος, βάρος, χρώμα ματιών και μαλλιών, μου-

ΒΙΟΜΕΤΡΙΑ

Μια είδηση που πέρασε στα ψιλά (άρα σημαντική) ανέφερε ότι η Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα έδωσε την έγκριση της στο Ινστιτούτο Μεταφορών του Εθνικού Κέντρου Έρευνας και Τεχνολογικής Ανάπτυξης (ΕΚΕΤΑ/ΙΜΕΤ) και στην εταιρεία παροχής υπηρεσιών ασφαλείας (security δηλαδή) G4S TELEMATIX A.E., εταίροι στο χρηματοδοτούμενο από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή ερευνητικό έργο ACTIBIO.

Σύμφωνα με την απόφαση 57/2010 της Αρχής, «*το έργο ACTIBIO στοχεύει στην ανάπτυξη μίας πρότυπης μεθόδου πολυτροπικής (multimodal) βιομετρίας, η οποία στηρίζεται στο συνδυασμό βιομετρικών δεδομένων που εξάγονται μέσω πολλαπλών φυσικών χαρακτηριστικών του ατόμου, καθώς και χαρακτηριστικών που σχετίζονται με τη συμπεριφορά του ή/και τις αντιδράσεις του σε συγκεκριμένα εξωτερικά ερεθίσματα («συμπεριφορικά» χαρακτηριστικά).*

Ειδικότερα, η τελική «βιομετρική υπογραφή» του ατόμου παράγεται βάσει των στατικών και δυναμικών χαρακτηριστικών του προσώπου (π.χ. μορφασμοί, γκριμάτσες), του τρόπου βαδίσματος, των χαρακτηριστικών της κίνησης κατά την εκτέλεση συγκεκριμένων δραστηριοτήτων (π.χ. ο τρόπος με τον οποίο το άτομο κρατάει το ακουστικό του τηλεφώνου ή πληκτρολογεί ένα κείμενο στον υπολογιστή του), καθώς και φυσικών ή άλλων χαρακτηριστικών που σχετίζονται με την εξωτερική του εμφάνιση (π.χ. ύψος, βάρος, χρώμα ματιών, χρώμα μαλλιών, μουστάκι, γυαλιά, κλπ). Η παραπάνω μέθοδος εξετάζεται πειραματικά ως εναλλακτική/συμπληρωματική των συνήθων βιομετρικών πρακτικών (π.χ. βάσει δακτυλοσκόπησης, ιριδοσκόπησης ή γεωμετρίας προσώπου), με στόχο την αποδοτικότερη και ακριβέστερη εξαγωγή και χρήση βιομετρικών δεδομένων κατά την χρήση τους, ιδίως

τόχρονα, πιλοτικές εφαρμογές, όπως το συγκεκριμένο με κονδύλια της ΕΕ.

Η **G4S Telematix SA** είναι μέλος της πολυεθνικής G4S-Group 4, έχει περισ-

δας του έργου- να εκτελέσουν συγκεκριμένες καθημερινές ενέργειες, π.χ. βάδισμα, τηλεφωνική επικοινωνία, χειρισμός του πίνακα ελέγχου του κεντρι-

δήγηση των ερευνητών του έργου, καταστάσεις που θα υποδηλώνουν ότι βρίσκονται σε κίνδυνο, ώστε να διαπιστωθεί η ορθή λειτουργία του συστήματος (δηλαδή αν έγινε εκπομπή του απαιτούμενου σήματος κινδύνου).

Η πρώτη πιλοτική εφαρμογή θα πραγματοποιηθεί στον χώρο του κεντρικού σταθμού της εταιρείας G4S TELEMATIX A.E., όπου γίνεται η λήψη σημάτων κινδύνου από ακίνητα και κινητά συστήματα ασφαλείας και ελέγχου (π.χ. τράπεζες, χρηματαποστολές, αποστολές φορτίων υψηλής αξίας ή/και επικινδυνότητας) με σκοπό την επέμβαση της εν λόγω εταιρείας για την αντιμετώπιση περιστατικών ασφαλείας.

Συνεπώς, στόχος του προγράμματος είναι αφ' ενός να τελειοποιηθούν οι τρόποι και μηχανισμοί αντιμετώπισης αρνητικών, για αυτούς, γεγονότων και αφετέρου να καταγραφεί για μελλοντική χρήση και αξιοποίηση της καθημερινής ανθρώπινης συμπεριφοράς.

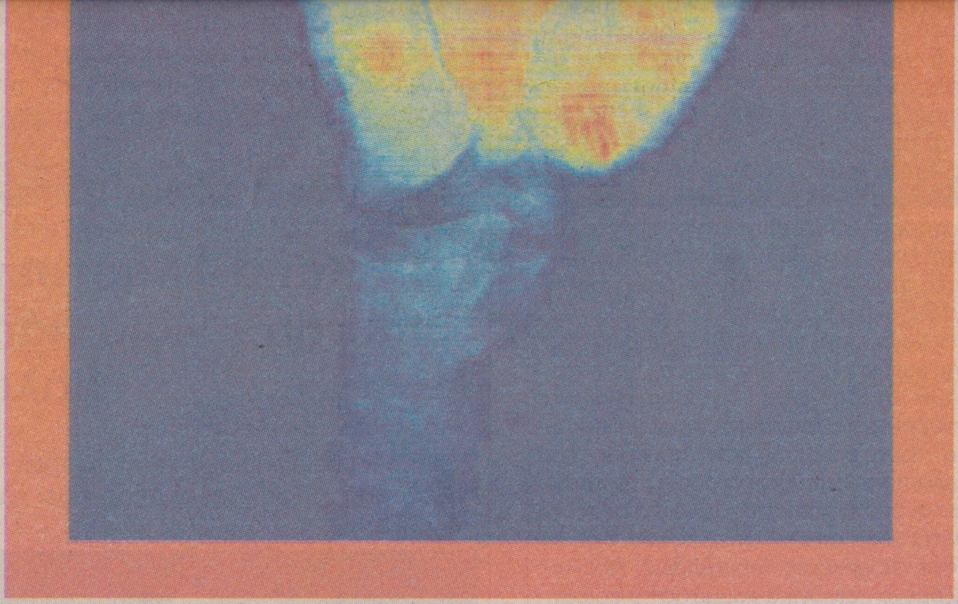
Το συγκεκριμένο πείραμα, έρχεται να προστεθεί στα προγράμματα λογισμικής χαρτογράφησης της εγκληματικότητας και του ελέγχου 30 εκατ. φακέλων προσώπων που έχει στη διάθεση της η ΕΛΑΣ. Έτσι, απλές καθημερινές κινήσεις και αντιδράσεις μπορούν να αξιοποιηθούν από τις υπηρεσίες ασφάλειας για να χτίσουν το βιομετρικό προφίλ.

Και αν στα συμπεριφορικά χαρακτηριστικά προστεθούν και αυτά της εξωτερικής εμφάνισης, όπως είναι ύψος, βάρος, χρώμα ματιών και μαλλιών, μουστάκι, γυαλιά, προκύπτει η τελική βιομετρική υπογραφή για την επιβεβαίωση της ταυτότητας οποιουδήποτε προσώπου. Και όπως καλά γνωρίζουμε, ως ιστορική διδαχή, μέτρα τα οποία η εξουσία τα πρωτοεφάρμοσε σε «εγκληματίες» και «παρανόμους», σε επόμενο στάδιο τα επέκτεινε στο σύνολο της κοινωνίας.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

(«συμπεριφορικά» χαρακτηριστικά).

Ειδικότερα, η τελική «βιομετρική υπογραφή» του ατόμου παράγεται βάσει των στατικών και δυναμικών χαρακτηριστικών του προσώπου (π.χ. μορφασμοί, γκριμάτσες), του τρόπου βαδίσματος, των χαρακτηριστικών της κίνησης κατά την εκτέλεση συγκεκριμένων δραστηριοτήτων (π.χ. ο τρόπος με τον οποίο το άτομο κρατάει το ακουστικό του τηλεφώνου ή πληκτρολογεί ένα κείμενο στον υπολογιστή του), καθώς και φυσικών ή άλλων χαρακτηριστικών που σχετίζονται με την εξωτερική του εμφάνιση (π.χ. ύψος, βάρος, χρώμα ματιών, χρώμα μαλλιών, μουστάκι, γυαλιά, κλπ). Η παραπάνω μέθοδος εξετάζεται πειραματικά ως εναλλακτική/συμπληρωματική των συνήθων βιομετρικών πρακτικών (π.χ. βάσει δακτυλοσκόπησης, ιριδοσκόπησης ή γεωμετρίας προσώπου), με στόχο την αποδοτικότερη και ακριβέστερη εξαγωγή και χρήση βιομετρικών δεδομένων κατά την χρήση τους, ιδίως σε συστήματα ελέγχου πρόσβασης σε κρίσιμες εγκαταστάσεις με ιδιαίτερα υψηλές απαιτήσεις ασφαλείας».

Η βιομετρία είναι μια από τις πλέον διαδεδομένες μεθόδους της σύγχρονης βιοπολιτικής, δηλαδή εκεί που το σώμα αποτελεί το αντικείμενο των μηχανισμών εξουσίας.

Στα τέλη του 19ου αιώνα, ο Galion στην Αγγλία ξεκινούσε τις έρευνές του πάνω στα αποτυπώματα και ο Bertillon στη Γαλλία ανακάλυπτε την «ανθρωπομετρική ταυτοποίηση», που βασιζόταν σε διάφορες μετρήσεις τμημάτων του σώματος, που δεν άλλαζαν από την ηλικία των 20 ετών.

Έναν αιώνα μετά, η χρήση τεχνολογίας και επιστήμης κατευθύνει την βιομετρία σε εξελιγμένα και αφανή μοντέλα ελέγχου της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Έτσι, οι διεθνείς θεσμοί με πρόσχημα την ασφάλεια και την πάταξη της μετανάστευσης προωθούν τα βιομετρικά διαβατήρια και χρηματοδοτούν ταυτόχρονα, πιλοτικές εφαρμογές, όπως το συγκεκριμένο με κονδύλια της ΕΕ.

Η **G4S Telematix SA** είναι μέλος της πολυεθνικής G4S-Group 4, έχει περισσότερα από 6.000 εγκατεστημένα συστήματα παρακολούθησης σε 150 εταιρείες. Πολλά συστήματα, σε χρηματαποστολές για εποπτεία οχημάτων, προστασία οχημάτων και μεταφερόμενων εμπορευμάτων, ενώ εφοδίασε και τα οχήματα των κρατικών υπηρεσιών άμεσης επέμβασης (ΕΛ.ΑΣ., ΕΚΑΒ, Πυροσβεστικό Σώμα, Λιμενικό Σώμα) με συστήματα δορυφορικού εντοπισμού και πλοήγησης. Το **Εθνικό Κέντρο Έρευνας και Τεχνολογικής Ανάπτυξης** (ΕΚΕΤΑ) είναι ΝΠΙΔ εποπτευόμενο από τη Γενική Γραμματεία Έρευνας και Τεχνολογίας του **υπουργείου Παιδείας**. Είναι εύκολα αντιληπτό ότι έχουμε μια ξεκάθαρη σύμπραξη του κράτους με μία ιδιωτική εταιρεία που ενεργεί για το κράτος.

Τα βιομετρικά δεδομένα θα προκύψουν μέσω δύο πιλοτικών εφαρμογών, ένα για κάθε φορέα. Έτσι, οι συμμετέχοντες στο πείραμα θα κληθούν -υπό την καθοδήγηση της ερευνητικής ομάδας του έργου- να εκτελέσουν συγκεκριμένες καθημερινές ενέργειες, π.χ. βάδισμα, τηλεφωνική επικοινωνία, χειρισμός του πίνακα ελέγχου του κεντρικού σταθμού, πληκτρολόγηση σε υπολογιστή, επικοινωνία μέσω πάνελ μικροφώνου για το πρώτο πιλοτικό ή κάθισμα στην θέση του οδηγού, χειρισμός κιβωτίου ταχυτήτων και χειρόφρενου, κ.ά..

Η G4S TELEMATIX A.E. κατά τη φάση της εγγραφής στο βιομετρικό σύστημα, θα εξάγει τα βιομετρικά δεδομένα (π.χ. από τα δυναμικά χαρακτηριστικά του προσώπου, τον τρόπο βαδίσματος, κλπ) και θα παράγει τις «βιομετρικές υπογραφές» των συμμετεχόντων.

Στη δεύτερη εφαρμογή, ειδικό υποσύστημα ανίχνευσης «κακόβουλων» επιθέσεων, το οποίο, βάσει αναγνώρισης εικόνας και φυσικών χαρακτηριστικών, π.χ. βάρος, θα μπορεί να διακρίνει συγκεκριμένες καταστάσεις που υποδηλώνουν ότι το άτομο εντός ενός συγκεκριμένου χώρου βρίσκεται σε κίνδυνο.

Για τις ανάγκες του πιλοτικού, οι συμμετέχοντες στο πείραμα θα καλούνται να προσομοιώσουν, υπό την καθο-

Το συγκεκριμένο πείραμα, έρχεται να προστεθεί στα προγράμματα λογισμικής χαρτογράφησης της εγκληματικότητας και του ελέγχου 30 εκατ. φακέλων προσώπων που έχει στη διάθεση της η ΕΛΑΣ. Έτσι, απλές καθημερινές κινήσεις και αντιδράσεις μπορούν να αξιοποιηθούν από τις υπηρεσίες ασφάλειας για να χτίσουν το βιομετρικό προφίλ.

Και αν στα συμπεριφορικά χαρακτηριστικά προστεθούν και αυτά της εξωτερικής εμφάνισης, όπως είναι ύψος, βάρος, χρώμα ματιών και μαλλιών, μουστάκι, γυαλιά, προκύπτει η τελική βιομετρική υπογραφή για την επιβεβαίωση της ταυτότητας οποιουδήποτε προσώπου. Και όπως καλά γνωρίζουμε, ως ιστορική διδαχή, μέτρα τα οποία η εξουσία τα πρωτοεφάρμοσε σε «εγκληματίες» και «παρανόμους», σε επόμενο στάδιο τα επέκτεινε στο σύνολο της κοινωνίας.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας